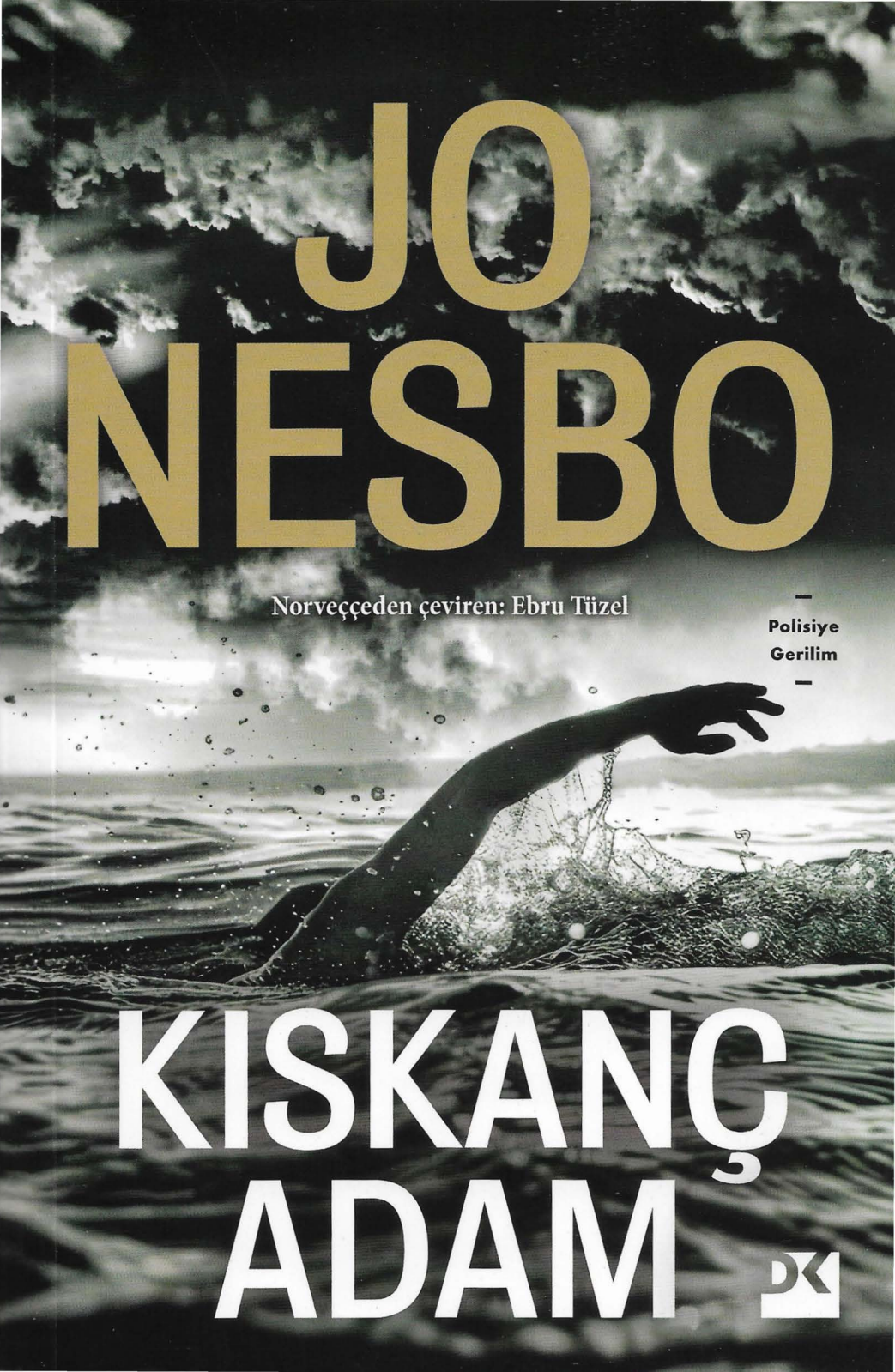

JO
NESBO
Norveççeden çeviren: Ebru Tüzel
Polisiye
Gerilim
KISKANÇ
ADAM

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Harry Hole serisi

Yarasa (#1)
Hamamböcekleri (#2)
Kızılgerdan (#3)
Nemesis (#4)
Şeytan Yıldızı (#5)
Kurtarıcı (#6)
Kardan Adam (#7)
Leopar (#8)
Hayalet (#9)
Polis (#10)
Susuzluk (#11)
Bıçak (#12)

Diğer kitaplar

Macbeth
Oğul
Krallık

KISKANÇ ADAM
ve diğer öyküler

Orijinal adı: Sjalusimannen og andre fortellinger
© 2021, Jo Nesbo
Salomonsson Agency aracılığıyla yayımlanmıştır.
Yazan: Jo Nesbo
Norveççe aslından çeviren: Ebru Tüzel
Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

NORLA Bu çeviri NORLA'nın mali desteğiyle yapılmıştır.

1. baskı / Ağustos 2024 / ISBN 978-625-6666-84-9
Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı
Sayfa uygulama: Taylan Polat
Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL
Tel: (212) 515 49 47
Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kıskanç Adam
ve diğer öyküler

Jo Nesbo

Çeviren: Ebru Tüzel

Doğan Kitap

İçindekiler

Londra 9
Kıskanç Adam 31
Sıra 127
Çöp 135
İtiraf 157
Odd 169
Küpe 203

"Ah Efendim, sakının kıskançlıktan!
Kıskançlık, etiyle beslendiği avla oynayan
Yeşil gözlü bir canavardır."

William Shakespeare, *Othello*
(Çev: Özdemir Nutku, Remzi Kitabevi, 1994)

Londra

Uçmaktan korkmam. Uçak yolculuğu yapan bir yolcunun kaza sonucu ölme ihtimali on bir milyonda bir. Demem o ki, uçarken koltuğunda kalp krizi geçirip ölme ihtimalin sekiz kat daha fazla.

Yanımda pencere kenarında oturduğu yerde hıçkırıklarıyla sarsılan kadına eğilip yatıştırıcı bir ses tonuyla bu istatistiki bilgileri vermeden önce uçağın havalanıp burnunu düzeltmesini beklemiştim.

"Elbette insan korkunca istatistiklerin pek faydası yok" diye ekledim. "Nasıl hissettiğinizi anladığım için bunları söylüyorum."

Şu ana dek hiç istifini bozmadan pencereden dışarıyı seyreden sen, yavaşça bana doğru döndün ve yüzüme baktın – yanındaki koltukta birisinin oturduğunu daha yeni fark etmiş gibi. Business'ın bütün olayı koltukların arasındaki fazla mesafe sayesinde, biraz odaklanırsan yalnız olduğuna kendini inandırmanı sağlamasıdır. Business yolcuları arasında varılan ortak anlayış gereği bu aldanmayı kısa selamlaşmalar ve gerçekten mecburiyet getiren durumlar dışında ("Güneşliği kapatsam bir mahzuru olur mu") kimse bozmaz. Business sınıfındaki ayak mesafesinin daha geniş olması sayesinde tuvalete giderken ya da bagaj kompartımanından eşya almak istediğinizde koordineli bir efor sarf etmeye gerek kalmadan birbirinizi yarım gün dahi süren yolculuklarda kolaylıkla yok var sayabilirsiniz.

Yüzündeki şaşırmış ifadeden business sınıfında geçerli ilk kuralı ihlal ettiğimi anlamıştım. Birbirine tam uymasa da giyen kişi-

nin kimliğinden izler taşıdığını gösteren giyimindeki çabasız şıklık bana ekonomi sınıfında seyahat etmeyi epeydir bıraktığını anlatmıştı. Ama buna rağmen ağlıyordun, o halde görünmez duvarı yıkan ilk sen olmamış mıydın? Gerçi yüzünü benden öteye çevirerek ağlamış, bunu diğer yolcularla paylaşmak istememiştin.

Yani, teselli niyetine bir iki kelam etmemek de soğukluğun sınırlarında bir davranış olacağı için yaşadığım ikilemi anlayacağını umarım.

Yüzün solgundu ve üstünde gözyaşlarının bıraktığı izler kalmıştı, buna rağmen bir elfinki gibi güzeldi. Yoksa tam da bu gözyaşlarının bıraktığı izler ve solgun ifade mi seni güzelleştirmişti? Kırılganlığa, savunmasızlığa oldum olası zaafım vardır. Uçuş öncesi hostesin önümüze yerleştirdiği su bardaklarının altındaki peçeteyi uzattım.

"Teşekkür ederim" dedin, peçeteyi alırken gülümsemeyi başardın ve peçeteyi akan göz makyajının üstüne bastırdın. "Ama inanmıyorum" dedin. Sonra yüzünü yine pencereye çevirdin, gizlenmek için alnını pleksi cama dayadın ve vücudun yine hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Neye inanmıyordun? Nasıl hissettiğini bildiğime mi? Her koşulda, üstüme düşeni yerine getirmiştim ve elbette seni artık kendi haline bırakacaktım. Bir filmin yarısını seyredecek, asla bir saatten fazla uyumayı başaramasam da uyumaya çalışacaktım ki uçuş ne kadar uzun olursa olsun bir de uyumam gerekiyorsa çok nadir uyuyabilirim. Sadece altı saatliğine Londra'da kalıp yine New York'a dönecektim.

Kemerleri bağlama ikaz ışığı söndü ve bir hostes geldi, koltuklarımızın arasındaki geniş sehpada duran boş bardaklara su doldurdu. Kalkış öncesi kaptan pilot New York-Londra arası uçuşun beş saat on dakika süreceğini duyurmuştu. Aramızda bazıları koltuğunu yatırıp battaniyeyi üstüne çekmişti, diğerleri önlerinde duran ekranın aydınlattığı yüzleriyle yemek servisini bekliyorlardı. Hem ben hem de yanımda oturan kadın kalkış öncesi elinde mönüyle gelen hostese "İstemiyorum, teşekkür ederim" demiştik. Şansıma Klasikler kategorisinden *Trendeki Yabancılar* filmini bulmuştum ve kulaklığımı tam açacakken sesini duydum:

"Konu kocam."

Rimelin akmış, gözlerinin etrafında sahne makyajı gibi teatral bir etki bırakmıştı. "Beni en yakın arkadaşımla aldatıyor."

Hâlâ bu kişiyi en yakın arkadaşın olarak nitelendirmenin tuhaflığını fark etmiş miydin bilmiyorum ama bunu sana söylemek üstüme vazife değildi.

"Özür dilerim" dedim. "Burnumu sokmak değildi maksadım..."

"Özür dileme, insanların başkalarını önemsemesi güzel. O kadar az kişi yapıyor ki bunu. Sarsıcı ve üzücü şeylerden ödümüz kopuyor."

"Bunda haklısın" dedim ve kulaklığımı kaldırayım mı kaldırmayayım mı bilemedim.

"Şu anda seviştiklerine bahse girerim" dedin. "Robert azgının tekiydi zaten. Melissa da öyle. Şu dakika benim ipek çarşaflarımın içinde sevişiyorlar kesin."

Hemen zihnimde otuzlarında, erkeğin parayı kazandığı, senin de çarşaf takımlarını seçtiğin evli bir çift canlandı. Beyinlerimiz basmakalıp örnekler türetmekte uzmandır. Bazen yanılır. Bazen haklı çıkar.

"Korkunç bir his olmalı" dedim abartısız bir tonlamayla.

"Ölmek istiyorum" dedin. "O yüzden uçakla ilgili kısımda yanılıyorsun. Umarım düşer."

"Ama yapmadığım daha çok şey var" deyip endişeli bir yüz ifadesi takındım.

Bir an yüzüme baktın. Belki kötü bir şakaydı, en azından zamanlaması berbattı ve konuyu göz önüne alınca biraz küstahçaydı. Sonuçta ölmek istediğini söylemiş, üstelik akla yatkın bir sebep de göstermiştin. Şaka ya uygunsuz ve zevksiz karşılanacak ya da tartışma götürmeyecek denli üzücü bu konudan zihni bir nebze uzaklaştırıp ferahlatan bir şey olarak algılanacaktı. Dramatik hikâyede yer alan komedi unsuru gibi, işe yaradığı durumlarda, en azından. Sonuçta bu komikliği yaptığıma pişman olmuştum ve sahiden de nefesimi tuttum. Sonra gülümsedin. Tıpkı bir su birikintisindeki dalgalanma gibi, oluştuğu anda kaybolmuştu, ama ben de yeniden nefes aldım.

"Panik yok" dedin sessizce. "Bir tek ben öleceğim."

Soran gözlerle sana baktım, ama sen gözünü kaçırdın, benim yerime kabinin içine baktın.

"İkinci sırada bir bebek var şurada" dedin. "Business sınıfında bütün gece boyunca ağlayacak bir çocuk, ne düşünüyorsun?"

"Şu ebeveynler biraz düşünceli olsa ya, belki yarın doğruca işe gitmeleri gerektiğinden bir nebze uyuyabilmek için fazladan ödeme yapıp buradan bilet almış kişiler olabileceğini hesap etmiyorlar."

"Evet. Havayolu firmaları business sınıfına bebekli yolcuları kabul ettiği sürece ebeveynlerin bundan yararlanmamasını bekleyemeyiz."

"O halde bizi yanılttığı için havayolu firmasının ceza alması gerek." Diğer gözünün altını dikkatle sildin, sana verdiğim peçeteyi yanında getirdiğin bir kâğıt mendille değiştirmiştin. "Business sınıfının reklamını tatlı bir uykuya dalmış yolcuların fotoğraflarıyla yapıyorlar."

"Uzun vadede bunun acısı firmadan mutlaka çıkar, neticede elde etmediğimiz bir şey için fazladan ödeme yapmak istemiyoruz."

"Ama bunu neden yapıyorlar?"

"Ebeveynler mi, havayolu firmaları mı?"

"Ebeveynlerin bunu paralarının utanç duygularından daha fazla olduğu için yaptığını anlıyorum. Ancak havayolu firmaları business ürünleri zedelendiğinde mutlaka para kaybediyor olmalılar."

"Çocuk dostu olmamakla suçlandıkları takdirde de itibar kaybedecekler."

"Çocuğun da business sınıfında mı ekonomide mi ağladığı çok umurundaydı."

"Haklısın, küçük çocuk sahibi aile dostu demek istedim." Gülümsedim. "Havayolu firmaları bir tür ayrımcılık yapmakla suçlanmaktan korkuyor olabilirler. Bu sorunu elbette business'da ağlayan yolcuyu ekonomi koltuğuna alıp yerine gülümseyen zararsız bir yolcuyu getirmekle çözebilirler."

Kahkahan yumuşak ve çekiciydi ve bu sefer gözlerine de ulaşmıştı. İnsan düşünmeden edemiyordu –ve düşündüm de– senin kadar güzel bir kadını birisinin aldatmak istemesi akıl almazdı,

ama oluyordu işte: Konunun dış güzellikle ilgisi yok. İç güzellikle de ilgisi yok.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordun.

"Psikoloğum ve araştırma yapıyorum."

"Ne araştırıyorsun?"

"İnsanları."

"Elbette. Bulgular nedir?"

"Freud'un haklı olduğu."

"Hangi konuda?"

"Birkaç istisna dışında insanların ciğerinin beş para etmediği konusunda."

Güldün. "Âmin, ismin..."

"Shaun."

"Maria. Ama gerçekten böyle düşünmüyorsun, değil mi Shaun?"

"Birkaç istisna dışında insanların beş para etmediğini mi? Neden böyle düşünmeyeyim?"

"Davranışların insanları umursadığını kanıtlıyor ve gerçek bir mizantrop bu duygunun varlığından habersizdir."

"Pekâlâ. Böyle bir şey hakkında neden yalan söyleyeyim?"

"Aynı sebepten, önemsediğin için. Gönlümü almaya çalışıyorsun, benim gibi uçmaktan korktuğunu iddia ederek beni rahatlatmak istiyorsun. Aldatıldığımı anlatınca dünyanın kötü insanlarla dolu bir yer olduğunu söyleyerek beni teselli etmeye çalışıyorsun."

"Vay canına. Bir de sözüm ona psikoloğum."

"Gördün mü, seçtiğin meslek bile seni ele veriyor. Tek yapman gereken olduğun kişi ile kendi iddianı çürüttüğünü itiraf etmek. Sen değerli bir insansın."

"Öyle olmasını isterdim Maria ama korkarım davranışlarımın insanları önemsiyor gibi görünmesinin altında yatan neden tipik İngiliz usulü burjuva yetiştirilme tarzım ve kendimden başka kimse için pek değer teşkil etmiyorum."

Neredeyse hiç fark edilmeyecek bir açıyla vücudunu bana doğru çevirdin. "O halde sana bu değeri veren aldığın terbiye Shaun. Ne olmuş? Sana bu değeri veren ne yaptığındır, ne düşündüğün ya da hissettiğin değil."

"Abarttığını düşünüyorum. Yetiştirilme tarzımın bana kattığı şey, kabul gören davranışları belirleyen kuralları bozmayı sevmemem, yoksa gerçek anlamda bir özveride hiç bulunmuyorum. Bulunduğum ortama uyum sağlıyorum ve tatsız durumlardan kaçınıyorum."

"Neticede psikolog olarak bir değerin var."

"Orada da bir hayal kırıklığıyım, korkarım. Akıllı ya da şizofreniye çare bulacak denli çalışkan biri değilim. Uçak şimdi düşecek olsa dünyanın tek kaybı bilimsel akademik bir dergide çıkacak ve bir elin parmağını geçmeyecek sayıda psikoloğun okuyacağı, doğrulama önyargısı hakkındaki oldukça sıkıcı bir makale olurdu, hepsi bu."

"Mahcup biri misin?"

"Evet, aynı zamanda mahcubum. Günahlarımdan biri de bu."

Şimdi gerçekten içten güldün. "Kaybolsan seni özleyecek eşin ve çocukların da mı yok?"

"Hayır" diye kısaca yanıt verdim. Koridor kenarında oturduğum için sanki Atlantik Okyanusu'nda çok enteresan bir şey dikkatimi çekmiş gibi yaparak başımı pencereye döndürüp konuşmayı sonlandıramazdım. Öndeki koltuğun cebinden uçuş dergisini almak da çok göze batardı.

"Özür dilerim" dedin kısık bir sesle.

"Önemli değil" dedim. "Öleceğim derken ne kastettin?"

Gözlerimiz buluştu ve ilk defa birbirimize gerçekten baktık. Büyük ihtimal sonradan anlam yüklemek gibi görünse de, sanırım ikimiz de bir şey görür gibi olmuştuk, bu karşılaşmanın her şeyi değiştirebileceğini çoktan tahmin etmemizi sağlayan bir şey, evet, hatta çoktan değiştirmişti bile. Belki sen de tam böyle düşünüyordun, çünkü aramızdaki sehpadan bana doğru eğildin, ama benim kaskatı kesildiğimi fark edince durdun. Parfümünün kokusu bana onu hatırlatmıştı, onun kokusuydu, o dönmüştü.

"Canımı alacağım" diye fısıldadın.

Sonra arkana yaslandın yine ve beni inceledin.

Yüzümden ne okunuyordu bilmiyorum ama yalan söylemediğini biliyordum.

"Bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?" aklıma gelen ilk şey oldu.

"Anlatayım mı?" Anlaşılmaz, neredeyse neşeli bir gülümsemeyle sordun.

Düşündüm. Duymak istiyor muydum?

"Ayrıca, tam olarak doğru değil" dedin. "Öncelikle canımı almayacağım, bunu yaptım bile. İkincisi canımı alacak kişi ben değilim, onlar."

"Onlar mı?"

"Evet. Bir sözleşme imzaladım..." Saatine bakıyorsun, Cartier, kesin Robert'in hediyesidir. Aldattıktan önce mi sonra mı? Sonra. Bu Melissa ilk değildi, hep aldatıyordu. "... dört saat önce."

"Onlar derken?" diye yineledim.

"İntihar Acentesi."

"İsviçre'deki gibi olan firmaları mı diyorsun? Hani hekim destekli intihar hizmeti verenlerden?"

"Evet, sadece bunlar biraz daha fazla destekli. Farkı da canını intihar görüntüsü vermeden almaları."

"Aa?"

"Bana inanmıyor gibisin."

"Ben... yok canım, sadece şaşırdım."

"Anlıyorum. Bu aramızda kalmalı, çünkü sözleşmenin gizlilik şartı var, yani aslında bundan kimseye bahsetmemem gerekiyor. Bu da..." Gözlerine yine yaşlar dolarken gülümsüyorsun. "Katlanılmaz derecede yalnız hissettiriyor. Ve sen bir yabancısın. Ve bir psikologsun. Sizin gizlilik yükümlülüğünüz var, öyle değil mi?"

Boğazımı temizlemek için öksürdüm. "Hastalarımız söz konusu olduğunda, evet."

"Ben de senin hastan olurum o halde. Şu anda bir konsültasyon vermek için boş zamanın olduğunu görüyorum. Ücretiniz nedir, doktor bey?"

"Korkarım böyle yapamayız Maria."

"Elbette yapamayız, yoksa mesleğinin kurallarını çiğnemiş oluruz. Peki madem, beni sıradan vatandaş olarak dinleyemez misin?"

"Anlamalısın ki intihara meyilli bir insanın bana içini açmasını müdahale etmeden dinlemem etik olarak sorun teşkil eder."

"Anlamıyorsun, artık müdahale için çok geç, ben çoktan öldüm."

"Öldün mü?"

"Sözleşme iptal edilemez, üç hafta içinde öldürülmüş olacağım. O imzayı attığın andan itibaren bunun geri dönüşü olmadığını, bir panik düğmesinin bulunmadığını çünkü böyle bir şeyin sonradan yasal çok pürüz doğuracağını baştan açıklıyorlar. Bir cesedin yanında oturuyorsun Shaun." Güldün ama bu sefer katı ve acı bir şekilde. "En azından içki arkadaşım olup beni biraz dinleyebilirsin." Uzun ince kolunu çağrı butonuna uzattın ve ve sonar ping sesi karanlık kabinin sessizliğinde çınladı.

"Peki" dedim. "Ama sana hiçbir tavsiye vermem."

"Olur. Ve kimseye anlatmayacağına söz vermelisin, ben öldükten sonra da."

"Söz veriyorum. Gerçi bunun senin için nasıl bir önem taşıyabileceğini anlamıyorum."

"Ah, taşıyor ama. Eğer sözleşmenin gizlilik şartını ihlal edersem bana yüklü bir tazminat davası açabilirler, o zaman da paramı bıraktığım organizasyonun elinde hiçbir şey kalmaz."

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu sessizce yanımızda beliren hostes. Üstümden uzandın ve her ikimiz için cin tonik istedin. Kazağının yakası hafifçe öne açılınca çıplak beyaz tenini gördüm ve şimdi onun kokusunu taşımadığını anladım. Senin kokun hafif tatlı, baharatlıydı, benzin gibi. Evet, benzin. Ve adını hatırlayamadığım bir ağaç türü. Neredeyse maskülen bir kokuydu.

Hostes servis lambasını kapatıp gidince ayakkabılarını çıkardın, koltuğunda yan dönüp dizlerini kedi esnekliğinde kendine çektin ve ince, naylon çoraplı ayak bileklerini uzattığında aklıma bale geldi.

"İntihar acentesinin Manhattan'da çok şık bir ofisi var" dedin. "Bir avukatlık firması, her şeyin yasal olduğunu iddia ediyorlar ve bundan şüphe duymuyorum. Örneğin zihinsel rahatsızlığı olan kişilerin canını almıyorlar, çok ayrıntılı psikiyatrik bir değerlendir-

meden geçmen gerekiyor sözleşme imzalanmadan önce. Ve mevcut bütün hayat sigortalarını iptal etmen gerekiyor ki sonradan sigorta firmaları dava açmasın. Bir sürü madde var, ama içlerinde en önemlisi gizlilik maddesi. ABD'de iki yetişkin tarafın kendi iradesiyle imzaladığı bir sözleşmenin sağladığı haklar birçok ülkeye nazaran daha geniş ancak yaptıkları uygulama duyulacak olursa ve alenen açıklanırsa, gelen tepkilerin politikacıları onları durdurmak adına harekete geçirmesinden korkuyorlar. Pazarlama yapmıyorlar, müşterileri tamamen kulaktan kulağa yayılma prensibiyle bu hizmetten haberdar olmuş çok zengin kişiler."

"Dikkat çekmek istememeleri anlaşılır, evet."

"Müşterileri de elbette gizli kalmak istiyorlar, sonuçta intihar hâlâ utanç verici bir durum olarak algılanıyor. Kürtaj yapan klinikler yasaya aykırı bir iş yapmıyorlar ama buna rağmen giriş kapısında da yaptıkları işi duyurmuyorlar."

"Muhakkak."

"Ve elbette bu işletmenin ardında yatan bütün fikir gizlilik ve utanç prensibine dayanıyor. Müşteriler fiziksel ve psikolojik açıdan olabilecek en hoş ve beklenmedik şekilde yok edilmeleri için inanılmaz miktarlarda para ödemeye razılar. Ancak en önemlisi ne ailenin, ne arkadaşların ne de çevrenin hiçbir şekilde bunun bir intihar olabileceğini düşünmeyeceği şekilde bu işin gerçekleşmesi."

"Peki bunu nasıl yapıyorlar?"

"Haliyle biz bilmiyoruz, tek bildiğimiz bunu yapmanın sayısız yöntemi olduğu ve sonraki üç hafta içinde gerçekleşeceği. Bize örnek de veremiyorlar, yoksa bilerek ya da bilmeyerek bazı durumlardan kaçınmaya çalışabiliriz ve bu da gereksiz derecede büyük bir korkuyu tetikler. Bize tek anlatılan bunun tamamen acısız gerçekleşeceği ve nasıl geldiğini asla bilemeyeceğimiz."

"Bazı insanlar için intihar ettiklerini saklamanın neden önemli olduğunu anlayabiliyorum ama neden sen? Tam tersine bu senin için bir öç alma yolu olmaz mıydı?"

"Robert'la Melissa'dan mı yani?"

"Eğer intihar olduğu açık bir şekilde ölseydin, onlar da büyük bir utanç duymakla kalmazlar aynı zamanda suçluluk da duyar-

lardı. Robert ve Melissa büyük bir suçluluk duyarlar ama bir yandan içten içe birbirlerini de suçlarlardı. Bunu çoğu kez görüyoruz. Örneğin sen intihar eden çocukların ebeveynlerinin arasındaki boşanma oranını gördün mü? Ya da bu ebeveynler arasında intihar edenlerin oranını?"

Sen sadece bana baktın.

"Özür dilerim" dedim ve yüzümün hafifçe kızardığını hissettim. "Sırf benim başıma gelse böyle hissedeceğim için sana da öç almayı dayatıyorum."

"Kendini kötü yansıttığını düşündün şimdi değil mi, Shaun?"

"Evet."

Kısa ama net bir kahkaha attın. "Hiç dert değil çünkü elbette öç almak istiyorum. Ama sen Robert'la Melissa'yı tanımıyorsun. İntihar edip ardımda Robert'ı sadakatsizlikle suçladığım bir mektup bıraksam o bunu elbette inkâr ederdi. Depresyon tedavisi gördüğümü, ki doğru ve depresyonumun en sonunda belli ki paranoyaya evrildiğini anlatırdı. Melissa'yla ilişkilerinde müthiş tedbirli davrandılar. Belki de bu yüzden ilişkilerini kimse bilmiyor. Bahse girerim cenazemin üstünden altı ay geçmeden Melissa Robert'ın finans dünyasındaki çevresinden biriyle göstermelik bir ilişki yaşayacak. Zaten hepsi Melissa'nın ağzının içine düşen tipler. Erkekleri peşinden koşturmasını iyi bilir. Sonra da nihayet Robert'la bir çift olarak cemiyette boy gösterirler ve herkese benim ölümüme duydukları yasın onları yakınlaştırdığını açıklarlar."

"Tamam, sanırım benden ziyade sen bir mizantropsun."

"Kesin. Ve gerçekten mide bulandırıcı olan şey de Robert içten içe bu durumdan gururlanırdı."

"Gurur mu?"

"Kadının biri sırf onu elinde tutmayı başaramadığı gerçeğiyle yaşayamadığı için. O böyle görürdü. Ve Melissa da aynı şekilde. Benim intiharım onun piyasa değerini artırır ve ikisinin mutluluğunu perçinler."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette. René Girard'ın mimetik arzu teorisini duymadın mı?"

"Hayır."

"Girard'ın teorisine göre temel ihtiyaçlarımızı karşılamanın ötesinde ne istediğimizi bilmeyiz. Bu yüzden etrafımızı taklit eder, başkalarının değer verdiklerine değer veririz. Çevrenden sürekli Mick Jagger'ın ne kadar seksi olduğunu duyarsan aslında korkunç göründüğünü düşünsen bile sen de sonunda onu arzulamaya başlarsın. Eğer Robert'ın piyasa değerini intiharımla artırırsam, Melissa onu daha çok arzular ve birlikte daha da mutlu olurlar."

"Anlıyorum. Peki bir kazada ya da doğal nedenlerle ölürsen?"

"O zaman tam tersi bir etki oluşur. Ben kaderin bir cilvesi ya da yazgım sonucu ölmüş olacağım. Robert da vefatım ve benim hakkımda farklı düşünecek. Yavaş ama emin adımlarla zihninde azize mertebesine erişeceğim. Öyle ki Melissa'nın Robert'ın sinirlerini bozacak davranışlar göstermeye başladığı gün –ki gösterecek– Robert benimle ilgili sadece iyi anları hatırlayacak ve sahip olduğumuz şeyi özleyecek. İki gün önce ona bir mektup attım ve özgürlüğüme ihtiyacım olduğu için onu terk ettiğimi yazdım."

"Yani seni Melissa'yla aldattığını bildiğini bilmiyor anlamına mı geliyor bu?"

"Telefonunda birbirlerine gönderdikleri bütün mesajları okudum, ama şu ana dek senin dışında kimseye bundan bahsetmedim."

"Mektubun amacı nedir peki?"

"Önce terk eden kendi olmadığı için üstünden bir yük kalkmış gibi hissedecek. Hem boşanma anlaşmasında tasarruf yapacak hem de çok kısa sürede Melissa ile beraber olmaya başlayacağı halde 'iyi taraf' gibi görünmüş olacak. Ancak mektubun ektiği tohumlar sonradan filiz vermeye başlayacak. Onu özgürlüğüm için terk etmiş olmam, evet. Ama ayrıca ondan daha iyi birisiyle tanışma ihtimali olduğunu bildiğim için. Evet, hatta belki de onu terk etmeden önce birisini bulduğum için. Robert bunu düşünür düşünmez..."

"... Mimetik arzu teorisi senin lehine işlemeye başlar. Bu yüzden intihar acentesine başvurdun."

Omuz silktin. "Peki intihar eden çocukların ebeveynleri arasındaki boşanma oranı ne?"

"Efendim?"

"Ve bu ebeveynlerden intihar eden taraf kim? Anneler, değil mi?"

"Sen söyle" diye yanıt verdim ve bakışlarımı önümdeki koltuğa kilitledim. Ama benden daha doyurucu bir yanıt beklerken bakışlarını üstüme diktiğini hissetmiştim. Karanlıkta sihir gibi aniden beliren iki kısa yuvarlak bardağın aramızdaki sehpaya konulmasıyla kurtuldum.

Boğazımı temizler gibi öksürdüm. "Bu kadar uzun süre beklemek zorunda kalmak katlanılmaz değil mi? Her sabah uyanıp belki de bugün öldürüleceğim diye düşünmek?"

Tereddüt ettin, beni kolay kolay bırakmaya niyetin yoktu. Ancak sonunda vazgeçtin ve cevap verdin:

"Belki bugün öldürülmeyeceğim düşüncesinden daha kötü değil. Zaman zaman ölüm korkusu ve istemediğimiz halde hayatta kalma güdüsü bizi sarsa da ölüm korkusu yaşama korkusundan daha kötü değildir. Bir psikolog olarak sen elbette bunu biliyorsundur." Psikolog sözcüğünü biraz abartılı vurguladın.

"Bir bakıma" dedim. "Ancak Paraguay'da çok yaşlandığı ve güçten düştüğü için etrafına yük olan kişilerin yüksek konsey tarafından öldürülmelerine onay verildiği göçebe kabilelerinde araştırma yapılmış. Söz konusu kişi ne zaman ya da ne şekilde öldürüleceğini bilmiyor ama her şeyi olduğu gibi kabul ediyor. Neticede çok az yiyeceğin olduğu ve uzun ve çetin koşullarda geçen göçerkonarlık koşulları altında zayıfları kurban edip sağlıklıların bakımını üstlenerek kabilelerinin devamlılığını sağlamışlar. Şu anda ölüm fermanı alanlar belki de gençliklerinde kendileri karanlık bir gecede kulübenin dışında yaşlı, güçsüz bir büyük teyzenin başında tokmak kırmışlardı. Buna rağmen araştırma gösteriyor ki bilinmezlik kabile üyeleri arasında müthiş bir stres kaynağı oluşturuyor ve başlı başına bu durum kabilelerdeki insanların ortalama yaşam süresini kısaltıyor."

"Tabii ki stres var" dedin esneyerek, ince çoraplı ayağını esnetmek için uzatınca dizime değdirdin. "Ben üç haftadan daha kısa sürmesini tercih ederdim, ama sanırım en iyi ve en emin yöntemi

bulmaları biraz zaman alacaktır. Mesela hem bir kaza gibi görünüp hem de acısız olacaksa ayrıntılı bir planlama gerekecektir."

"Eğer bu uçak düşerse paranı geri alabilecek misin?" diye sordum ve cin tonikten bir yudum içtim.

"Hayır. Dediler ki her bir müşteye büyük masraflar yaptıkları ve neticede bütün müşterileri intihara meyilli olduğu için müşterinin kendi isteği dahilinde ya da dışında vefatına karşın kendilerini sigortaya almak zorundalarmış."

"Hımm. Yani önünde yaşamak için en çok 21 günün var."

"Birazdan yirmi buçuk gün olacak."

"Doğru. Peki bu günleri nasıl değerlendirmeyi düşündün?"

"Daha önce yapmadığım şeyleri yaparak. Yabancılarla içki içip sohbet ederek."

İçkini bir dikişte bitirdin. Kalbim olacakları önceden kestirmiş gibi küt küt atmaya başlamıştı. Bardağını bıraktın ve elini kolumun üstüne koydun. "Ve seninle sevişmek istiyorum."

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum.

"Şimdi tuvalete gidiyorum" dedin. "İki dakika içinde ardımdan gelirsen hâlâ orada olacağım."

İçimde bir şey hissettim, arzu olarak nitelenemeyecek türden bir sevinç ama buna rağmen bütün bedenimi etkisi altına alan, çok ama çok uzun zamandır hissetmediğim ve bir daha asla hissetmeyeceğimi sandığım türden bir yeniden doğuş.

"Bu arada" dedin. "Ben o kadar dayanıklı biri değilim. Gelip gelmeyeceğini bilmem gerekiyor."

Zaman kazanmak için bir yudum daha içtim. Beklerken bardağıma baktın.

"Ya sevgilim varsa" dedim, sesim boğuk çıkmıştı.

"Sevgilin yok."

"Ya seni çekici bulmuyorsam, ya da eşcinselsem?"

"Korkuyor musun?"

"Evet. Seksüel inisiyatif kullanan kadınlardan korkarım."

Bir şey arıyor gibi yüzümü inceledin. "Peki" dedin. "Bunu kabul ediyorum. Özür dilerim, bu hiç benim yapacağım bir şey değil ama lafı dolandıracak vaktim de yok. O halde ne yapıyoruz?"

Sakinleştiğimi hissetmeye başlamıştım. Kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu ama panik duygusu, kaçma refleksi kaybolmuştu. Bardağı elimde döndürdüm. "Londra'da transfer bağlantın var mı?"

Başını evet anlamında salladın. "Reykjavik'e. İndikten yaklaşık bir saat sonra. Ne düşünmüştün?"

"Londra'da bir otel."

"Hangisi?"

"Langdon."

"Langdon iyi. Çalışanları bir günden uzun kalınca hemen adını öğreniyorlar. Eğer yasak bir ilişki yaşadığın şüphesini taşımıyorlarsa, yoksa teflon hafızalı oluyorlar. Yine de bir günden uzun kalmayacağız."

"Yani..."

"Reykjavik'e uçuşumu yarına erteleyebilirim."

"Emin misin?"

"Evet. Sevindin mi?"

Düşündüm. Sevinmemiştim. "Ama ya..." diye söze başladım ama durdum.

"Benimle birlikteyken bu işi yaparlar diye mi korkuyorsun?" diye sordun ve neşeyle kadehini benimkiyle tokuşturdun. "Bir cesetle uğraşmak zorunda kalmaktan?"

"Hayır" diye gülümsedim. "Demek istediğim, ya âşık olursak? Sen ölmek için bir sözleşme imzalamışsın. Geri dönüşü olmayan bir sözleşme."

"Çok geç" dedin ve elini sehpadaki elimin üstüne koydun.

"Evet, ben de bunu söylüyorum."

"Hayır, ben diğeri için çok geç diyorum. Çoktan âşık olduk bile."

"Olduk mu?"

"Biraz. Yeteri kadar. Belki üç haftam kalmasına sevinmeme yetecek kadar."

Arkandaki pencereden ay ışıldıyor, üstünde mat bir hale oluşturuyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordun.

"Bu rüyadan kısa süre içinde uyanmam gerektiğini çünkü tüm bu olanların gerçek olamayacağını düşünüyorum." Gülümsedin,

elimi sıktın, ayağa kalktın ve birazdan döneceğini söyledin.

Sen tuvaletteyken hostes gelip bardaklarımızı aldı, ondan iki ekstra yastık istedim.

Geldiğinde makyajını tazelemiştin.

"Senin için yapmadım makyajı" dedin, yüzümdeki ifadeyi okumuştun. "Sen akmış makyajı seviyordun, değil mi?"

"İkisini de seviyorum" dedim. "Öyleyse kimin için makyaj yaptın?"

"Sence?"

"Onlar mı?" diye sordum ve kabini işaret ettim.

Başını hayır anlamında salladın. "Daha geçenlerde yaptırdığım bir ankette kadınların çoğunluğu kendilerini iyi hissetmek için makyaj yaptığı cevabını vermiş. Ama iyi hissetmekle kastettikleri ne? Sadece rahatsızlığın giderilmesi mi? Oldukları gibi görünmenin verdiği rahatsızlık mı bu? O halde makyaj aslında kendimize uyguladığımız bir burka olmuyor mu?"

"Makyaj saklamak kadar olanı vurgulamak için değil midir?" diye sordum.

"Başka bir şeyi saklamak adına olanı vurgulamak. Bütün rötuşlar, olanı vurgulamak kadar saklama operasyonudur. Makyaj yapan kişi makyajıyla dikkatleri güzel gözlerine çekip koca burnunu kimsenin fark etmemesini amaçlar."

"Ama makyaja burka diyebilir miyiz? Hepimiz görülmek istemez miyiz?"

"Hepimiz istemeyiz. Üstelik hiç kimse olduğu gibi görünmek istemez. Kadınların hayatları boyunca makyaja ayırdığı zamanın İsrail ya da Güney Kore gibi ülkelerde erkeklerin askerlik yaptığı süreyle aynı olduğunu biliyor muydun?"

"Hayır ama sanki bu gelişigüzel seçilmiş bilgilerin bir kıyaslaması gibi."

"Aynen. Ama bilginin gelişigüzel kıyaslanması değil."

"A öyle mi?"

"Kıyaslama bana ait ve elbette kendi başına geçerli bir gözlem. Sahte haber illaki yanlış bilgi anlamına gelmiyor, haber manipülatif şekilde kurgulanmış olabilir. Bu kıyaslama benim cinsiyet

politikaları konusundaki görüşüm hakkında ne anlatıyor? Ben erkekler hayatlarını tehlikeye atarak ülkelerini savunurken kadınlar makyaj yapmayı tercih ediyor mu diyorum? Belki. Ama kadınların, oldukları gibi görünmekten, en az ülkelerinin yabancı güçler tarafından ele geçirilmesi kadar korktukları anlamına gelmesi için dilde küçücük bir oynama yeterlidir."

"Gazeteci misin?" diye sordum.

"Basıldığı kâğıt kadar bile etmeyen bir derginin editörüyüm."

"Kadın dergisi mi?"

"Evet ve kelimenin olabilecek en kötü manasında. Bagajın var mı?"

Tereddüt ettim.

"Yani Londra'ya indiğimizde doğruca taksiye gidebilir miyiz?"

"Sadece el bagajı" dedim. "Neden makyaj yaptığını açıklamadın?"

Elini kaldırıp işaretparmağınla yanağımı okşadın tam gözümün altını, ben de ağlamışım gibi.

"Gelişigüzel bilgilerin bir kıyaslaması daha" dedin. "Her sene intihar ederek ölen insanların sayısı savaş, terör, narkotik cinayet, kıskançlık cinayeti sonucu ölenlerden, evet toplamdaki bütün ölümlerden daha çok. Karşılaşabileceğin en olası katil kendinsin. Bu yüzden makyaj yaptım. Aynaya baktığımda katilimin çıplak yüzüne bakmaya tahammül edemedim. Hele ki şimdi âşık olmuşken."

Birbirimize baktık. Tam elini tutmak için elimi kaldırdığımda sen benimkini tuttun. Parmaklarımız kenetlendi.

"Yapabileceğimiz bir şey yok mu?" diye fısıldadım, birden nefesim kesilmişti kaçıyormuşum gibi. "Seni bu sözleşmeden çıkaracak bir ödeme yapamaz mıyız?"

Başını biraz yana eğdin, sanki bana başka bir açıdan bakmak istiyordun. "Böyle bir şey mümkün olsaydı âşık olur muyduk bilinmez" dedin. "Birbirimiz için imkânsız oluşumuz ikimizin arasındaki çekimin en önemli öğesi, öyle değil mi? O da öldü mü?"

"Ne?"

"Diğer kadın. Karın ve çocukların var mı diye sorduğumda bahsetmediğin kişi. Kaybedeceğin birine yine âşık olmaktan korkutan kayıp. Bagajın var mı diye sorduğumda tereddüt etmene neden olan kişi. Onun hakkında konuşmak ister misin?"

Sana baktım. İster miydim?

"İstediğine emin misin?"

"Evet, dinlemek istiyorum" dedin.

"Ne kadar vaktin var?"

"Ha ha ha."

İkinci tur içkileri ısmarladık ve anlattım. Aralarda soru sordun, ama çoğunlukla sadece dinledin.

En sonunda bitirdiğimde pencerede hava aydınlanmaya başlamıştı, ne de olsa güneşe doğru uçuyorduk. Ve sen yine ağladın.

"Çok üzücü" dedin ve başını omzuma yasladın.

"Evet" dedim.

"Hâlâ canın acıyor mu?"

"Her zaman değil. Artık yaşamak istemediği için, onun seçtiği alternatifin daha iyi olduğunu kendime hatırlatıyorum."

"Buna inanıyor musun?"

"Sen de inanıyorsun, değil mi?"

"Belki" dedin. "Ama aslında bilmiyorum. Hamlet gibiyim, tereddütlerim var. Belki ölüm krallığı fani dünyadan da beter bir yerdir."

"Bana kendinden bahset."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi. Sen başla, ben ayrıntı istediğim yerlerde soru soranım."

"Tamam."

Sen anlattın. Ve gözümün önünde yavaş yavaş beliren kızın resmi yanımda başını bana yaslayarak oturan, eli kolumun altında duran kişiden çok daha belirgindi. Bir an geldi ve uçak hafif bir türbülansa girip sallandı, sanki küçük sert dalgaların üstünde gider gibiydik, sesini komik bir şekilde titretmiş, ikimizi de güldürmüştü.

"Kaçabiliriz" dedim anlatacak başka bir şey kalmadığını söyleyince.

Bana baktın. "Nasıl peki?"

"Sen Langdon'daki odayı tutarsın. Bu akşam resepsiyona yarın işe gelecek otel müdürü için bir not bırakırsın. Notta Thames Nehri'ne kendini atacağını yazarsın. Akşam oraya gidersin, kim-

senin seni göremeyeceği bir yere, ayakkabılarını çıkarıp nehrin kenarına bırakırsın. Ben kiralık bir araçla gelip seni alırım. Beraber Fransa'ya gideriz, orada Paris'ten Cape Town'a gidecek uçağa bineriz. Pasaportu ben hallederim."

"Yapar mısın?" Bana bakmaya devam ettin. "Sen ne tür bir psikologsun sahi?"

"Ben psikolog değilim."

"Değil misin?"

"Hayır."

"Nesin peki?"

"Sence?"

"Sen beni öldürecek kişisin" dedin.

"Evet" dedim.

"New York'a gelip sözleşmeyi imzalamadan önce benim yanımdaki koltuğu satın aldın."

"Evet."

"Ama bana gerçekten âşık mı oldun?"

"Evet."

"Nasıl olacak?"

"Pasaport kuyruğunda. Bir iğne. Etken madde bir saat içinde kanından tamamen kaybolacak. Otopside sadece sıradan bir kalp krizi görünecek. Ailendeki en yaygın ölüm nedeni kalp krizi. Yaptığımız test sonuçları senin de aynı riski taşıdığını gösterdi."

Başını onaylar anlamda salladın. "Eğer kaçarsak senin de peşine takılırlar mı?"

"Evet. Her iki taraf için de çok büyük paralar söz konusu, işi yapan bizler için de. Bu nedenle bize de sözleşme imzalatıyorlar, ama üç haftalık süreyi eklemeden."

"İntihar sözleşmesi mi?"

"Onlara herhangi bir yasal risk taşımadan bizi istedikleri an öldürme olanağı veriyor. Sadakatsizlik gösterdiğimiz durumda sözleşmenin gereklerini yerine getirecekleri tarafların kabul ettiği bir durum."

"Bizi Cape Town'da bulamazlar mı?"

"İzimizi takip edeceklerdir, bu konuda çok iyiler, bu da onları

Cape Town'a getirecek. Ama geldiklerinde biz çoktan gitmiş olacağız."

"Nerede olacağız?"

"Bunu sana henüz söylemesem mahzuru var mı? Ama sana söz veriyorum iyi bir yer bulacağım. Güneş ve yağmur, ne çok soğuk ne çok sıcak. Ve çoğunluğun İngilizce anladığı bir yer."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Seninle aynı sebepten."

"Ama sen intihar edecek bir aday değilsin, büyük ihtimal bu işten bir servet kazanıyorsun. Ve şimdi hayatını riske atmaya isteklisin."

Gülümsemeye çalıştım. "Hangi hayatı?"

Etrafına bakındın, uzanıp dudaklarıma öpücük kondurdun. "Ya benimle sevişmek hoşuna gitmezse?"

"O zaman seni Thames Nehri'ne atarım" dedim.

Güldün ve beni yeniden öptün Bu sefer biraz daha uzun, dudakların biraz daha aralık.

"Hoşuna gidecek ama" diye kulağıma fısıldadın.

"Ben de bundan korkuyorum" dedim.

Başını omzuma dayarken uyuyakaldın. Koltuğunu arkaya yatırdım, üstüne battaniyeyi örttüm. Sonra kendi koltuğumu arkaya yatırdım, ışığı kapattım ve uyumaya çalıştım.

Londra'ya indiğimizde çoktan koltuğunu düzleştirmiş ve kemerini bağlamıştım. Dudaklarının üstünde küçük bir gülümsemeyle Noel arifesinde uyuyan küçük bir çocuk gibi görünüyordun. Hostes koridorda yürüyüp JFK'de havalanmadan önce, henüz iki yabancıyken ve sen ağlamaklı pencereden dışarıyı seyrederken aramızdaki sehpaya koyduğu su bardaklarını topladı.

Altıncı peronda pasaport kuyruğunda beklerken üstünde haç işaretli reflektörlü yelekleriyle bir sedyeyi koşturarak ittiren insanlar gördüm. Saatime baktım. JFK'den havalanmadan önce suyuna döktüğüm toz etkisini yavaş gösteriyordu ama güvenilirdi. Şimdi yaklaşık iki saattir ölüydün ve otopside kalp krizi nedeniyle öldüğün ortaya çıkacaktı. Her seferinde olduğu gibi

ağlamaklı oldum. Aynı zamanda mutluydum. Anlamlı bir işti. Seni hiç unutmayacaktım. Sen özeldin.

"Lütfen kameraya bakın" dedi pasaport memuru.

Gözümde biriken yaşları gözümü kırpıştırarak temizlemem gerekmişti önce.

"Londra'ya hoş geldiniz."

Kıskanç Adam

Yetmiş koltuklu ATR-72'nin kanadındaki pervaneye baktım. Aşağımızda deniz ve güneşle yıkanmış kum renkli bir ada duruyordu. Görünürde hiç yeşillik yoktu, sadece sarıya çalan beyaz kireçtaşı. Kalimnos Adası.

Pilot inişin biraz sert olabileceği uyarısını yaptı. Gözlerimi yumdum ve arkama yaslandım. Ta küçüklüğümden beri düşerek öleceğimi bilmişimdir. Ayrıntı vermem gerekirse yüksekten denize düşerek boğulacağımı. Hatta bu bilgiyi edindiğim günü bile hatırlıyorum.

Babam abisi Hector'un başında olduğu aile firmasındaki müdür yardımcılarından biriydi. Biz çocuklar Hector amcayı çok severdik çünkü her seferinde bizi hediyelere boğardı ve Atina'da başka kimsede olmayan Rolls-Royce kabriolesiyle bizi gezdirirdi. Babam ofisten eve genellikle ben yattıktan sonra gelirdi ama o gün eve erken dönmüştü. Yorgun görünüyordu ve akşam yemeğinden sonra çalışma odasındaki telefondan dedemle uzun bir konuşma yapmıştı. Kızgın olduğunu duyabiliyordum. Yatarken yatağımın kenarına oturduğunda ve ondan bana bir masal anlatmasını istediğimde biraz düşünmüş, sonra bana İkarus ile babasının hikâyesini anlatmıştı. Atina'da yaşıyorlarmış ama ünlü ve zengin bir zanaatkâr olan babası kendine tüy ve balmumundan gökyüzünde uçabilmesini sağlayan kanatları yaptığında Girit adasındalarmış. Bu başarı insanlarda müthiş bir heyecan yaratmış; babası

ve tüm aile gittikleri her yerde büyük saygı görmeye başlamışlar. Babası kanatları oğlu İkarus'a verirken ona tıpkı kendisi gibi yapıp aynı rotayı izlemesini, ancak o takdirde her şeyin yolunda gideceğini nasihat etmiş. Ama İkarus farklı rotalarda ve babasından daha yükseklerde uçmak istemiş. İkarus kanatlarının altına rüzgârı alıp da kendini yerden ve diğer insanlardan çok daha yüksekte bulmanın sarhoşluğuna kapılınca, bunun insanüstü yetenekleri değil de babasının ona verdiği kanatlar sayesinde olduğunu unutuvermiş. Kendinden emin babasından çok daha yükseklere uçup güneşe yaklaşmış ve kanatları tutan balmumu erimiş. Bu yüzden İkarus doğruca denize düşmüş. Oracıkta boğulmuş.

Çocukken, babamın basitçe uyarlayıp anlattığı İkarus efsanesinin bana verilmiş erken bir uyarı olduğuna inanmıştım. Hector'un çocuğu olmadığı için babam emekli olunca firmayı abimle benim yönetmemizi planlanmıştı. İlk kez yetişkin olunca firmanın o sıralar Hector'un altın borsasında sorumsuzca oynadığı kumar yüzünden batmanın eşiğine geldiğini, dedemin onu kovduğunu ve sırf görüntüyü kurtarmak adına unvanını ve ofisini tuttuğunu öğrenmiştim. Pratikte yönetimin başına babam geçmişti. Hiçbir zaman başucumda anlattığı masalın bana mı yoksa Hector amcaya mı yönelik olduğunu öğrenemedim ama bende iz bırakmış olmalı ki sonrasında hep bununla ilgili kâbuslar gördüm: yüksekten düşmek ve boğulmak. Yani, bazı geceler rüyalarım sıcak ve huzur veren bir şekle bürünüyor, bütün acıların sona erdiği bir uykuya. Kim demiş insan rüyasında öldüğünü göremez diye.

Uçak sarsıldı, iki kez hava boşluğuna düşünce diğer yolcuların küçük çığlıklarını duydum. Birkaç saniyeliğine sıfır yerçekimini hissetmiş ve artık vademin dolduğunu düşünmüştüm, ama tabii ki dolmamıştı.

Uçaktan çıkarken Yunan bayrağı küçük terminal binasının hemen önündeki direkte dalgalanıyordu. Kokpitin önünden geçerken pilotlardan birini hostese havaalanının kapandığını ve Atina'ya dönemeyeceklerini söylerken duydum.

Terminal binasına doğru ilerleyen yolcuları takip ettim. Bagaj bandının önünde bir adam mavi polis üniformasıyla kollarını ka-

vuşturmuş, bizi inceliyordu. Ona yöneldim, bana soran gözlerle bakınca başımı evet anlamında salladım.

"George Kostopoulos" deyip üstü siyah kıllarla kaplı iri elini bana uzattı. Elimi kavrayışı sağlamdı ama buradaki kimi meslektaşlarımın yaptığı gibi başkentle güç mücadelesine girmişçesine abartmamıştı.

"Bu kadar kısa sürede gelebildiğiniz için teşekkürler Müfettiş Balli."

"Bana Nikos diyebilirsin" dedim.

"Seni tanımadığım için kusura bakma, hiç fotoğrafın yok ve ben de seni eee... daha yaşlı sanıyordum."

Sanırım anne tarafına çektiğim için yaşımı çok göstermiyordum. Saçım kırlaşmış ve buklelerim gitmişti ama onun dışında bir kayıp yoktu ve kas örüntümde ciddi bir eksilme olsa da kilomu yetmiş beşte korumuştum.

"Elli dokuz yeterli değil mi sence?"

"Yo, vay canına." Sesinin tonunu tahminimce normalden biraz daha tok kullanmış ve Atina'da erkeklerin yirmi yıl önce kullandığı tarz bıyıklarının altından eğreti gülümsemişti. Ama bakışları nazikti. George Kostopoulos beni uğraştırmayacaktı.

"Sadece Polis Akademisi'ne başladığım günden beri, ki epey bir zaman oluyor, sürekli senin hakkında bir şeyler duyuyorum. Yardım edebileceğim başka bagaj var mı?"

Elimdeki çantaya bakmıştı. Buna rağmen bir anlığına yanımda fiziken taşıdığım bagajdan farklı bir şeyi kastettiğini düşünmüştüm. Ona verebileceğim bir cevabım olduğu için değil. Belki çoğu kişiden daha çok eşyayla seyahat ederim ama benim bagajım insanın tek başına yüklenmesi gereken türden.

"Sadece el bagajı" dedim.

"Franz Schmid'i, kayıp şahsın ikiz kardeşini, Pothia'daki karakolda tutuyoruz" dedi George terminalden çıkıp, küçük tozlu, ön camı lekelerle kaplı bir Fiat'a doğru yürürken. Sanırım arabayı güneşten korumak için çam ağaçlarının altına park etmiş ama bu sefer de camın üstüne ancak bıçakla kazıyarak çıkarabileceği yapışkan reçine akmıştı. Bu işler böyledir. Yüzünü korumak için gardını

alırsın bu sefer kalbini muhafazasız bırakırsın. Ya da tam tersi.

"Uçakta raporu okudum" dedim ve çantayı arka koltuğa koydum. "Başka bir şey anlattı mı?"

"Hayır, ifadesini değiştirmedi. Kardeşi Julian sabah altıda odadan çıkıyor ve bir daha dönmüyor."

"Julian yüzmeye gitmiş, diye yazıyor."

"Franz öyle söylüyor."

"Ama sen inanmıyorsun?"

"Hayır."

"Kalimnos gibi bir tatil adasında boğulma vakaları çok da alışılmadık değildir."

"Değil. Bir gece önce bir sürü tanığın önünde kavga etmeselerdi ben de Franz'ın anlattıklarına inanabilirdim."

"Evet, okudum."

Anacadde olduğunu tahmin ettiğim daracık, iki yanında çıplak zeytin ağaçlarının ve beyaz taş evlerin olduğu, çukurlarla delik deşik yola saptık.

"Havaalanını kapattılar biraz önce" dedim. "Rüzgâr yüzünden sanırım."

"Hep olur" dedi George. "Adanın en yüksek yerine havaalanı yapmanın dezavantajları bunlar."

Dağların arasına geldiğimiz anda direklerden gevşekçe sarkan bayrakları görünce ne demek istediğini anlamıştım.

"Neyse ki dönüş uçağım gece Kos'tan kalkıyor" dedim.

Müdürüm gitmeme onay vermeden önce cinayet bürodaki sekreterimiz seyahat planını kontrol etmişti. Yabancı turistlerin karıştığı, çok nadir görülen vakalar öncelikli olsa da müdürüm sadece tek iş günü kullanabileceğim şartıyla izni vermişti. Genellikle tam yetkiyle hareket eden bendeniz, efsanevi Cinayet Büro Başdedektifi Balli bile bütçe kesintilerine uymak zorundaydı. Ve müdürümün söylediği gibi: Bu vakada ne bir ceset vardı, ne medya ilgisi ne de şüphelenmek için yeterli sebep.

Gece Kalimnos'tan sefer yoktu ama feribotla kırk dakika mesafede olan Kos'un uluslararası havalimanından uçak kalkıyordu, bu yüzden homurdanarak izni vermişti. Seyahat giderlerindeki

kesintiyi bana hatırlatmış, cebimden harcama yapmak istemiyorsam pahalı turistik restoranlardan uzak durmamı tembihlemişti.

"Korkarım bu havada Kos'a feribot da kalkmaz" dedi George.

"Bu havada mı? Güneş ışıl ışıl parlıyor, şuradaki tepeler dışında doğru düzgün rüzgâr bile esmiyor."

"Buradan çok zararsız göründüğünü biliyorum ama Kos rotası açık deniz üstünde ve o bölgede böyle güneşli pırıl pırıl günlerde çok tekne batmıştır. Sana bir otel odası ayarladık. Belki sabaha hava durmuş olur."

Hava kesin düzelir gibi son derece olumlu bir ifade yerine "belki hava durmuş olur" demesiyle hava durumunun benim ve de müdürümün lehine olmayacağını anlamıştım. Kederli bir şekilde el çantamın eksiklerini, daha az kederle de müdürümü düşündüm. Belki biraz dinlenme fırsatı bulurdum burada. İhtiyacım olduğunu bilsem bile zorla tatil yaptırılan birisiyim. Belki de evli ve çocuklu olmayınca tatil yapma konusundaki tecrübesizliğimle bana zaman kaybı gibi geldiği ve bilerek seçtiğim yalnızlığımı yüzüme vurduğu için.

"Şurası nedir?" diye sordum karşıdaki yamacı işaret ederek. Her yanı dik bayırlarla çevrili yerde küçük, köyü andıran bir şey vardı, ama içinde hiçbir hayat belirtisi yoktu, birisi gri taşların üstüne model köy oymuş gibi görünüyordu, etrafı duvarla çevrili lego bloklarını andıran, aynı monoton gri renkte küçük taş evler.

"Orası Palechora" dedi George. "12. yüzyıl Bizans döneminden. Kalimnos halkı düşman gemilerinin geldiğini görürse oraya kaçıp barikat kurarmış. 1912'de İtalyanlar geldiğinde ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Almanlar burayı karargâh olarak kullanırken Müttefikler adayı bombaladığında burada saklanmışlar."

"Mutlaka görülmesi gereken bir yer gibi duruyor" dedim ve ne evlerin ne de surların pek Bizans dönemine aitmiş gibi görünmediği konusunda yorum yapmadım.

"Yani belki" dedi George. "Ya da hayır. Uzaktan bakınca daha iyi durumda görünüyor. Burası en son 16. yüzyılda Hospitalier Şövalyeleri tarafından onarılmış. Üstü yabani otlarla kaplı, çöpten, keçilerden geçilmiyor, şapeller bile tuvalet olarak kullanılmış. Şu

taş merdiveni tırmanmaya üşenmezsen oraya çıkarsın, ancak son toprak kaymasından sonra tırmanış daha da zorlaştı. Çok ilgini çekerse sana bir rehber ayarlayabilirim. Emin ol koca kaya köyde senden başka kimse olmayacaktır."

Tabii ki teklif beni cezbetmişti ama başımı hayır anlamında salladım. Hep beni yolumdan saptıran, dışarıda bırakan şeyler ilgimi çeker. Güvenilmez anlatıcılar. Kadınlar. Mantık problemleri. İnsani davranışlar. Cinayet vakaları. Anlamadığım her şey. Sınırlı idrake sahip bir adamım ama sınırsız bir merakım var. Bu maalesef çileden çıkaran bir kombinasyon.

Pothia alçak evlerden, dar çıkmaz sokaklardan, ara yollardan oluşmuş cıvıl cıvıl bir labirentti. Kasım ayının yaklaşmasına, turizm sezonu biteli çok olmasına rağmen sokaklar insan doluydu.

Balıkçı tekneleriyle çok da gösterişli olmayan yatların yan yana demirlediği limandaki iki katlı bir binanın önüne park ettik. Küçük bir feribot ile hem üst katta hem de içeride koltukları olan bir deniz otobüsü rıhtıma halatla bağlıydı. Rıhtımın ucuna doğru yabancı turist olduğu belli olan bir grup insan denizci üniformalı bir adamla konuşuyorlardı. Turistlerin bazılarının sırt çantalarının üst kapağının yanından rulo ip sarkıyordu, uçakta da kimilerinde aynısından görmüştüm. Dağcılar. Kalimnos adası son on beş yıl içinde güneşlenip denize girebileceğin bir tatil beldesinden Avrupa'nın her köşesinden dağcıların rağbet ettiği bir merkeze evrilmişti ama tırmanış ayakkabılarımı rafa kaldırdıktan sonra olmuştu bu. Denizci üniforması giymiş adam konuyla ilgili yapabileceği hiçbir şeyin olmadığını göstermek için kollarını iki yana açmıştı ve denizi işaret ediyordu. Görebildiğim kadarıyla aralarda gözüken beyaz köpüklerin dışında dalgalar tehlike oluşturacak denli yüksek değildi.

"Sorun dediğim gibi açıklarda ve buradan anlaşılacak bir şey değil" dedi George, yüzümdeki ifadeyi okumuştu belli ki.

"Genelde öyledir" dedim iç çekerek ve nedense gözüme havada olduğundan daha da küçük görünen bu adada şimdilik tutsak kaldığım gerçeğini kabullenmeye çalıştım.

George önümden polis karakoluna yürüdü, ben de sağlı sollu

çevreme selam vererek Nuh Nebi'den kalma mobilyaların, kasalı bilgisayar ekranlarının, kahve makinesinin ve devasa fotokopi makinesinin bulunduğu kalabalık, karman çorman ofiste yürüdüm.

"George!" diye bağırdı kendine ayrılmış bölmenin arkasından bir kadın. "*Kathimerini* gazetesinden bir gazeteci seni aradı. Kayıp kişinin kardeşini tutukladığımız haberinin doğru olup olmadığını sordu. Senin onları arayacağını söyledim."

"Onları sen de arayabilirsin Christine. Bu vakada herhangi bir tutuklama olmadığını ve şu aşamada başka yorum yapamayacağımızı söyle."

Elbette George'un sakin kafa çalışmak istediğini ve hayatından isterik gazetecileri ve dikkatini dağıtacak diğer şeyleri uzak tutmaya çalıştığını anlamıştım. Belki de bana, yani başkentten gelen tipe taşrada da işlerin profesyonelce yürüyebildiğini göstermek istemişti. Birlikte sağlıklı iş ilişkisi kurabilmemiz için en iyisi böyle davranmasına izin vermekti, böylece konumumu kullanıp ona burada basınla iletişim kurarken ayrıntıda boğulmanın genelde kötü bir strateji olduğunu açıklamam gerekmiyordu. Elbette Franz Schmid kendi isteğiyle sorgulanmayı kabul ettiği sürece teknik olarak tutuklanmış hatta gözaltına alınmış dahi sayılmıyordu. Ama Franz'ın karakolun duvarları arasında saatlerdir tutulduğu bilgisi ortaya çıktığında –çıkarsa değil çıktığında– ve polis de bunu gizlemeye çalışıyormuş intibaı uyandırdığında, gazetecilerin ekmeğine yağ sürecek her türlü spekülasyonun yapılmasına davetiye çıkardı. Bu durumda daha ortalama ve samimi bir açıklama yapmak, polisin olanlar hakkında daha ayrıntılı bilgi verebilecek herkesle, kayıp kişinin kardeşi dahil görüşmeler yaptığını söylemek daha iyi bir stratejiydi.

"Kahve ile yanında atıştırmalık bir şeyler ister misin?" diye sordu George.

"Teşekkür ederim, ama bir an önce başlamayı tercih ederim."

George başını evet anlamında salladı ve bir kapının önünde durdu. Fısıldadı. "Franz Schmid içeride oturuyor."

"Tamam" deyip sesimi kıstım ama fısıldamadım. "Henüz 'avukat' sözü gündeme gelmedi mi?"

George başını hayır anlamında salladı. "Büyükelçiliği ya da Kos'taki Alman ateşeliğini aramak isteyip istemediğini sorunca şöyle yanıtladı: 'Kardeşimi bulmak için onlar ne yapabilir?'"

"Yani henüz ona şüpheni dile getirmediğin anlamına mı geliyor bu?"

"Kavgayı sordum ama yorum yapmadım. Ancak sen gelene kadar burada beklemesini istememizin bir sebebi olduğunu anlamıştır kesin."

"Ona kim olduğumu söyledin mi?"

"Atina'dan bir uzman dedim."

"Ne uzmanı? Kayıp insanları bulma uzmanı mı? Ya da katilleri bulma uzmanı mı?"

"Bununla ilgili ayrıntı vermedim, o da sormadı."

Başımı salladım ve George'un o gitmeden içeri girmeyeceğimi anlaması iki saniye sürdü.

Girdiğim oda yaklaşık dokuz metrekareydi. Odanın tek ışık kaynağı duvarda bayağı yüksekte duran iki pencereydi. Odadaki kişi üstünde su dolu bir sürahiyle bardak bulunan küçük dikdörtgen bir masanın başında oturuyordu. Masa yüksek, önünde oturan adam da uzun boyluydu. Kollarını maviye boyanmış masanın üstüne dayamış, dirsekleriyle doksan derecelik açı oluşturmuştu. Boyu kaç olabilirdi? Bir doksan mı? İnceydi, yüzü 28 yaşında birisi için daha çöküktü ve duygusal bir mizacı varmış hissi uyandırıyordu. Belki de onun orada sakin, huzurlu oturmasıydı bu hissi veren; kafası duygu ve düşüncelerle çok dolu olduğu için dış uyaranlara ihtiyaç duymuyormuş gibi. Başında yatay rastafari renklerinden çizgilerle, kenarında ufak bir kurukafanın göründüğü bir bere vardı. Beresinin altından koyu bukleler çıkıyordu, tıpkı bir zamanlar benim buklelerim gibi. Gözleri o kadar derindeydi ki dibini göremedim. Tam o anda tanıdık bir şey olduğunu fark ettim. Zihnimin ne olduğunu bulup çıkarması bir saniye sürdü. Oxford'da Monique'in odasındaki bir albümün kapağıydı. Townes van Zandt. O da benzer bir masanın başında, neredeyse aynı pozda, aynı ifadesiz ama buna rağmen öylesine duygusal, öylesine çıplak ve korunmasız yüz ifadesiyle oturur.

"Kalimera" dedim.

"Kalimera" diye yanıt verdi.

"Hiç fena değil, Bay..." Çantamdan çıkardığım dosyaya baktım ve masada önüme yerleştirdim. "Franz Schmid. Bu Yunanca konuşabildiğin anlamına mı geliyor?" İngiliz aksanlı İngilizcemle sordum, o da beklediğim gibi yanıt verdi.

"Maalesef hayır."

Sorduğum soruyla umarım başlangıç noktamızı belirlemiştim. Yani benim boş bir levha olduğumu, onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi ve önceden edinilmiş hiçbir izlenimimin olmadığını, istediği takdirde bu yeni dinleyici için hikâyesini değiştirebileceğini.

"Benim adım Nikos Balli, Atina'da Cinayet Büro'da müfettişim. Kardeşinizin suç teşkil eden bir davranışa maruz kaldığına dair her türlü şüpheyi umarım ki gidermek için buradayım."

"Böyle bir şey olabileceğini mi düşünüyorsunuz?" Soruda hiçbir tonlama hiçbir tını yoktu, sadece bilgi edinmek isteyen pratik bir adam izlenimi uyandırmıştı bende. Ya da öyle bir izlenim vermek istiyordu.

"Buradaki polisin ne düşündüğünü bilmiyorum, sadece kendi adıma konuşabilirim ve şimdilik bir şey düşünmüyorum. Bildiğim tek şey cinayetlerin nadir olduğu. Ancak cinayet tatil beldesi olan Yunanistan'a öylesine zarar veren bir durum ki, olduğunda ilk yaptığımız şey bütün dünyanın bu olayı asla hafife almadığımızı görmesi ve anlaması için çok titiz davranmaktır. Tıpkı uçak kazalarında olduğu gibi, sebebi bulmak ve gizemi çözmek zorundayız çünkü açıklanamayan tek bir uçak kazasının koca havayolu şirketlerini iflasa sürüklemeye yettiğini biliriz. Bunu anlatıyorum çünkü sinir bozucu ya da alakasız gibi gözükebilecek ayrıntılarla ilgili bir sürü soru soracağım, hele ki tam şu anda kardeşiniz kayıpken. Bu sorular sizin ya da bir başkasının kardeşinizi öldürdüğüne emin olduğum izlenimi uyandırabilir. Ancak bilin ki bir cinayet müfettişi olarak cinayet işlendiğine dair olan hipotezi test etmek zorundayım ve bu hipotezi çöpe atabildiğim ölçüde başarı elde etmiş sayılırım. Ve sonuç ne olursa olsun kardeşinizi bulmaya bir adım daha yaklaşmış oluruz. Tamam mı?"

Franz Schmid dudaklarının ucuyla gözlerine yansımayan şekilde gülümsedi. "Dedem gibi konuşuyorsun."

"Pardon?"

"Bilimsel metot. Nesne odaklı programlama. Hitler'den kaçıp ABD'deki atom bombasının geliştirilmesine yardım eden Alman bilim adamlarından biri. Biz..." Durdu ve elini yüzüne götürdü. "Özür dilerim, zamanınızı çalıyorum, müfettiş. Devam edin."

Franz Schmid'in gözleri benimkilerle buluştu. Yorgun ama tetikte görünüyordu. Beni ne kadar çözebilmişti bilmiyordum, ama bu bakışlar –değerlendirebildiğim kadarıyla– zekâ işaretiydi. Nesne odaklı programlama derken açıkça bana yardım etmesi için onun motivasyonunu tanımladığımı, yani bunun kardeşini bulmamıza katkıda bulunacağını anladığını işaret etmişti. İnsanın tahmin edebileceği standart manipülasyondu bu. Ancak Franz Schmid'in sorgulanan kişinin gardını düşürebilmek için sorguda kullanılan yöntemlerin parçası olan daha görünmez bir manipülasyonu da saptadığından şüphelenmiştim. Neden daha en baştan sorgulamanın agresif geçebileceğiyle ilgili özür dilemiştim ve suçu Yunanlı yetkililerin ekonomik faydacılığına atmıştım? Çünkü güvenebileceği dürüst ve iyi bir polis gibi görünmek istiyordum. Franz Schmid'in sırrını açabileceği denli güveneceği biri gibi.

"Dün sabah kardeşinin kaybolduğu andan başlayalım."

Hikâyesini anlatırken Franz Schmid'in vücut dilini inceledim. Sabırlı görünüyordu, öne eğilmiyordu, çözülmesini istedikleri bir vakada anlattıklarının çok önemli bir rol oynayacağına ya da suçsuzluklarını ispatlayacağına farkına varmadan inanan insanların yaptığı gibi hızlı ve yüksek sesle konuşmuyordu. Ama diğer türlü de değildi. Bir mayın tarlasındaymış gibi lafı dolandırmıyor, tereddüt etmiyordu. Açıklamaları sakin ve düzenli bir akışla yapıyordu. Belki bu açıklamasını başkalarıyla prova etmişti önceden. Her koşulda bu bana pek bir şey anlatmıyordu, genellikle suçlunun performansı suçsuzun performansından daha ikna edici olur. Sebebi suçlunun hazırlıklı gelmesi olabilir, hikâyesini önden hazırlamış olması, suçsuzun ise hikâyeyi o an aklına geldiği gibi anlatmasından. Bu yüzden inceleyip analizini yapsam da vücut

dili benim için ikinci plandadır. Benim konum, uzmanlık alanım hikâyelerdir.

Anlattığı hikâyeye dikkatimi vermeme rağmen beynim elbette başka izlenimlerime dayanarak hüküm veriyordu. Franz Schmid'in sakalının olmamasına rağmen tipik bir hipster gibi görünmesi örneğin, sıcağa rağmen içeride bere ve oduncu gömleğiyle dolaşması. Arkadaki askıda onun olduğunu düşündüğüm montu asılıydı. Oduncu gömleğinin kolları kıvrıktı, bilekleriyle dirseği arasında kalan kassız kolları vücudunun geri kalanına göre orantısız duruyordu. Konuşurken ara sıra parmak uçlarını inceliyordu ve dikkatle normalden daha kalın olan parmaklarının eklemlerini sıkıyordu. Sol bileğindeki kol saati altimetre ve barometre özellikleri olduğunu bildiğim Tissot T-Touch markaydı. Yani Franz Schmid bir dağcıydı.

Vakayla ilgili notlara göre Franz ve Julian Schmid'in ikisi de Amerikan vatandaşıydı, San Francisco'da yaşıyorlardı, bekârdılar. Franz bir bilgi işlem firmasında programcı olarak çalışıyordu, Julian dağcılık malzemeleri üreten meşhur bir markanın pazarlama departmanındaydı. Onu dinlerken kullandığı Amerikan aksanının dünyayı nasıl ele geçirdiğini düşündüm. On dört yaşındaki yeğenimin Atina'daki uluslararası okulda yabancı arkadaşlarıyla konuşmalarının nasıl Amerikan gençlik filmlerinden çıkmışa benzediğini.

Franz Schmid Pothia'ya arabayla yaklaşık on beş dakika mesafede bulunan kalabalık yerleşim birimi Massouri'de plajın yanı başında tuttukları evde sabah altıda uyandığını anlattı. Julian çoktan kalkmış dışarı çıkmaya hazırlanıyordu, Franz onun sesiyle uyanmıştı. Julian her sabah yaptığı gibi karşıdaki Telendos adasıyla aradaki sekiz yüz metrelik geçidi yüzüp gelecekti. Bu kadar erken yüzmesinin sebebi öncelikle saat on iki olup güneş kayalara vurmadan iki kardeşin tırmanışına yeterli süre kalması içindi. İkincisi Julian çıplak yüzmeyi tercih ediyordu ve hava altı buçuktan önce aydınlanmıyordu. Ve üçüncü olarak Julian geçitteki ürkütücü akıntıların güneşin doğup rüzgârın esmeye başlamasından önce daha zayıf olduğunu düşünüyordu. Julian genellikle saat yedide kahvaltı masasına oturmuş olurdu ama o gün dönmemişti işte.

Franz, evin hemen altındaki küçük bir koyda korunaklı şekilde duran kısmen kırık taş iskeleye doğru merdivenden inmişti. İskelenin üstünde rüzgâr uçurmasın diye üstüne taş parçası koyduğu havlusu duruyordu. Franz havluyu ellemişti. Kuruydu. Denizde açıklara bakmış, geçitte gürültüyle ilerleyen balıkçı teknesine bağırmıştı ama teknede kimse onu duymuş gibi görünmüyordu. Sonra eve koşmuş ve ev sahibinden Pothia'daki polisi aramasını istemişti.

İlk önce dağ arama kurtarma ekibi gelmiş, profesyonel ciddiyeti dostane şakacı bir tonla dengeleyen turuncu gömlekli bir grup adam hemen iki tekne tutup denize açılıp arama çalışması başlatmışlardı. Sonra dalgıçlar gelmişti. Sonunda da polis. Polis Franz'dan Julian'ın bütün giysilerinin yerinde olup olmadığını kontrol etmesini istemişti, böylece en azından Franz alt katta kahvaltısını yaparken onun kimseye görünmeden odaya dönmediğini, giyinip oradan ayrılmadığını teyit etmişlerdi.

Franz ve dağcı arkadaşları Kalimnos tarafındaki plajları taradıktan sonra bir tekne kiralayıp Telendos tarafına geçmişlerdi. Polis dalgaların dik yamaçları dövdüğü plaj tarafını tekneyle ararken Franz ve arkadaşları yamaçtaki evleri dolaşıp karaya çıkmış çıplak bir yüzücü görüp görmediklerini sormuşlardı.

Bir sonuç almadan döndüklerinde Franz gecenin geri kalanını aile ve arkadaşları arayıp onlara durumu açıklamakla geçirmişti. Ayrıca kimisi Alman bazı gazetecilerden arayanlar olmuştu, onlara kısa yorumlar yapmıştı. Hâlâ umutlu olduklarını vesaire anlatmıştı. Geceyi neredeyse hiç uyumadan geçirmiş, tan yeri ağarırken polis arayıp onlara yardımcı olmak için karakola gelip gelemeyeceğini sormuştu. O da doğal olarak kabul etmişti ve işte –Franz Schmid Tissot marka kol saatine baktı– tam sekiz buçuk saat önce karakola gelmişti.

"Kavga" dedim. "Bir gece önceki kavganızı anlat."

Franz başını iki yana salladı. "Sadece ahmakça bir tartışmaydı. Hemisphere adlı bardaydık ve bilardo oynuyorduk. Herkes biraz sarhoştu. Sonra Julian ağzını biraz bozdu, sonra ben biraz bozdum ve birdenbire ona bilardo topu fırlatınca başına çarptı. Anında yere devrildi, kendine geldiğinde midesi bulanıyordu ve kustu.

Ben beyin sarsıntısı geçirdiğini düşündüm. Sonra da Porthia'daki hastaneye gitmek için onu arabaya götürdüm."

"Sık sık kavga eder misiniz?"

"Çocukken evet. Şimdi, hayır." Çenesindeki kirli sakalını ovdu. "Ama bazen alkol ikimize de iyi gelmiyor."

"Anlıyorum. Onu hastaneye götürerek kardeşliğini yapmışsın o halde."

Franz burnundan kısaca soludu. "Sırf bencillikten. Muayene edilsin istedim çünkü ertesi gün için tırmanmayı planladığımız uzun çok ip boylu tırmanışı[1] gerçekleştirebilir mi öğrenecektik."

"Yani hastaneye gittiniz?"

"Evet. Ya da hayır."

"Hayır mı?"

"Tam Massouri'den çıkmıştık ki Julian kendini daha iyi hissettiğini söyleyip dönmemiz konusunda ısrar etti. Muayene olmasının bir zararı olmayacağını söyledim ama Pothia'da trafik kontrolüne yakalanma riski olduğunu, nasıl araba kullandığımı gördükleri anda içkili olduğumuzu anlayacaklarını, benim kodesi boylayacağımı, o da tırmanış partnerini yitireceğini söyledi. Buna karşı argüman yürütmek zordu, biz de yoldan dönüp eve gittik."

"Döndüğünüzü gören oldu mu?"

Franz çenesini ovmaya devam etti. "Kesin olmuştur. Saat geç olmuştu ama arabayı restoranların sıralandığı, genelde kalabalık olan anacaddeye park ettik."

"Güzel. Bize yardımcı olabilecek birilerine rastladınız mı? Böylece bu anlattıklarını doğrularız."

Franz elini çenesinden çekti. Çenesini ovmasının bir tedirginlik belirtisi olarak algılanabileceğini düşündüğü için mi böyle yaptı yoksa artık çenesi kaşınmıyor muydu bilmiyorum. "Tanıdık kimseye rastlamadık sanırım. Hatta düşününce sokaklar neredeyse bomboştu. Hemisphere'deki bar hâlâ açıktı belki ama bütün restoranlar kapatmıştı. Sonbaharda Massouri'de ekseriyetle dağcılar olur, onlar da erken yatar."

---

1. Çok ip boylu tırmanış: Çok ip boylu rotalar tek ip kullanılarak çıkıp inmesi mümkün olmayan, spor tırmanış rotalarından daha uzun rotalardır. (yay. n)

"Yani sizi kimse görmedi?"

Franz sandalyesinde doğruldu. "Mutlaka ne yaptığınızı biliyorsunuzdur müfettiş, ancak lütfen bunun kardeşimin kaybolmasıyla ne ilgisi olduğunu anlatabilir misiniz?" Sesi hâlâ sakin ve kontrollüydü ama ilk kez stres olarak nitelendirebileceğim bir ifade oluşmuştu yüzünde.

"Anlatabilirim" dedim. "Ama eminim bunu sen de tahmin edebilirsin." Başımla masada önümde duran dosyayı işaret ettim. "Orada ev sahibinizin odanızdan bir ya da birden fazla kişiye ait yüksek ses ile bir sandalye ayağının yere sürtünmesi gürültüsü geldiği için uyandığı yazıyor. Kavgaya devam mı ettiniz?"

Franz Schmid'in yüzünde hafif çizgiler oluştuğunu gördüm. Acaba ona iki kardeş arasındaki son konuşmaların ne kadar ağır olduğunu anımsattığım için mi?

"Söylediğim gibi ikimiz de pek ayık değildik" dedi sessizce. "Ancak yatarken aramız iyiydi."

"Neden kavga ettiniz?"

"Saçma bir sebepten."

"Söyler misiniz?"

Önünde duran su bardağını can simidiymiş gibi kavradı. İçti. Ne kadarını anlatıp ne kadarını anlatmayacağını düşünmesine yetecek bir süreydi. Kollarımı kavuşturup bekledim. Elbette ne düşündüğünü biliyordum, bu bilgiyi ondan alamadığım takdirde kavgaya tanıklık edenlerden öğreneceğimi bilecek kadar zekiydi. Bilmediği şey George Kostopoulos'un çoktan bu bilgiyi şahitlerin birinden aldığıydı. Bu bilgi yüzünden George telefona sarılıp Atina Cinayet Şubeyi aramıştı. Vaka bu yüzden benim çalışma masama düşmüştü. Kıskanç Adam'ın masasına.

"Bir *dame*" dedi Franz.

Bu sözcüğü kullanmasının –eğer varsa– önemini anlamaya çalıştım. İngiliz İngilizcesinde *dame* saygın bir hitap şeklidir, aristokratik bir unvandır. Ama Amerikan İngilizcesinde Raymond Chandler'ın romanlarında kullandığı türden argo bir anlama bürünür, kadın milleti, karı, çıtır, tam olarak aşağılayıcı olmasa da yüzde yüz saygın da olmayan bir manada kullanılır. Bir nevi erkeğin sahip olabilece-

ği ya da ağına düşmemek için kendini koruması gereken biri gibi. Ama Franz belki Almanca düşünmüştü, orada bu kelimenin nispeten nötr bir anlamı vardı tıpkı Heinrich Böll'ün *Gruppenbild mit Dame- Fotoğrafta Kadın da Vardı* romanından çıkardığım gibi.

"Kimin *dame*'ı?" diye sordum doğrudan konuya girerek.

Yüzünde yine o hafif gülümseme belirdi, ama hemen kayboldu. "Tartışmanın ana fikri buydu tam."

"Anlıyorum Franz. Detayları da öğrenebilir miyim?"

Franz bana baktı. Tereddüt etti. Ona ismiyle hitap etmiştim bile, sorguladığın kişiyle bariz ama şaşırtacak denli etkili bir şekilde yakınlık kurma yöntemiydi. Ve şimdi cinayet zanlılarının bana, Kıskanç Adam Phthonus'a kalplerini açmasına yarayan vücut dilimi ve bakışlarımı devreye sokmuştum.

Yunanistan cinayet oranlarının düşük olduğu bir ülke. O kadar düşük ki insanlar krizlerle çalkalanan, yüksek işsizlik oranlarının, yolsuzluğun ve toplumsal huzursuzluğun olduğu bu ülkede bu oranın neden bu kadar düşük olduğunu merak ediyor. Bunu nüktedan bir şekilde Yunanlılar nefret ettikleri kişileri öldürmek yerine onları Yunanistan'da yaşamaya mahkûm ederek cezalandırır diye cevaplayabiliriz. Başka bir nüktedan cevap örgütlenme becerimiz olmadığı için ülkede örgütlü suçun da olmamasıdır. Ama elbette kolay öfkelenen insanlarız. Tutku cinayetlerimiz var. Ve bir cinayetin ardında kıskançlık şüphesi oluşmuşsa aradıkları kişi ben olurum. Benim kıskançlığı koklayabildiğim söylenir. Elbette bu doğru değil. Kıskançlığın belirgin bir kokusu, rengi ya da sesi yoktur. Ancak bir hikâyesi vardır. Ve bu hikâyeyi dinleyerek, sadece anlatılanları değil, anlatılmayanları da dinleyerek karşımda çaresiz, yaralı bir hayvan var mı yok mu ortaya çıkarabilirim. Dinliyorum ve biliyorum. Biliyorum çünkü kendimi, Nikos Balli'yi dinliyorum. Biliyorum çünkü kendim de böyle yaralı bir hayvanım.

Ve Franz anlattı. Anlattı çünkü burası –gerçeğin bu kısmı– her zaman anlatması güzel bir şeydir. Sisteminden atmak, adil olmayan bu yenilgiyi ve doğal olarak beraberinde gelen nefreti gün yüzüne çıkarmak. Çünkü elbette biyolojik varlıklar olarak birinci görevimizi, çiftleşmek yoluyla genlerimizi yaymayı yerine getirme

yolunda karşımıza çıkan engelleri ortadan kaldırmaya, öldürmeye istekli olmak sapkınlık değildir. Bunun aksi sapkınlıktır; yani doğa vergisi ya da Tanrı vergisi olduğuna inandırıldığımız bir ahlak duygusunun bizi durdurmasına izin vermek, oysa son tahlilde toplumun ihtiyaçlarının yönettiği pratik kurallardan başka bir şey değildir.

Tırmanışa ara verdikleri günlerden birinde Franz bir moped kiralayıp Kalimnos adasının kuzeyine gitmiş. Emporio köyünde babasının restoranında masalara bakan Helena ile tanışmış. Görür görmez kıza vurulmuş, mahcupluğunu yenip telefon numarasını istemiş. Altı gün ve üç randevu sonunda Palechora'daki manastır harabelerinde Franz ve Helena sevişmiş. Evden restoranın müşterileriyle hele ki yabancı turistlerle kesinlikle görüşmeme uyarısı aldığı için Helena bu buluşmalarda sadece ikisinin olmasında ve gizli kalmasında ısrar etmiş çünkü Kalimnos'un kuzeyinde herkes babasını tanırmış. Bu yüzden gizlice görüşmüşler ama elbette Franz restorandaki ilk görüşmeden itibaren her gelişmeyi koşa koşa gidip kardeşine anlatmış: birbirlerine söyledikleri her cümleyi, her bakışmayı, her dokunuşu, ilk öpücüklerini. Franz Julian'a kızın fotoğraflarını göstermiş, kalenin duvarında oturup gün batımını izlerken çektiği videosunu.

Bu çocukluklarından beri yaptıkları bir şeymiş; her şeyi en ince ayrıntısına kadar paylaşırlar, birinin deneyimi diğerininki gibi olurmuş. Örneğin Julian –Franz'a göre ikizlerin daha dışadönük olanı– Franz'a birkaç gün önce Pothia'da bir kızın dairesinde onunla sevişirken gizlice çektiği videoyu göstermiş.

"Julian sırf şaka olsun diye kızın yanına gitmemi, oymuş gibi davranmamı ve kız sevişmemizden aramızdaki farkı anlayacak mı diye bakmamı önermişti. Heyecan verici bir fikirdi, elbette, ama..."

"Ama sen hayır dedin."

"Yani, çoktan Helena ile tanışmıştım ve ona o kadar âşıktım ki başka bir şey düşünebilecek ya da konuşabilecek durumda değildim. Bu yüzden Julian'ın da Helena'ya çekim duyması çok şaşırtıcı değildi. Ve sonra o da âşık oldu."

"Hiç tanışmadan mı?"

Franz yavaşça başını evet anlamında salladı. "En azından onunla önceden tanışmış olduğunu düşünmüyordum. Helena'ya bir erkek kardeşim olduğunu anlatmıştım ama tek yumurta ikizim olduğunu söylememiştim. Genelde bunu söylemeyiz."

"Neden?"

Franz omuz silkti. "Bazılarına bu durum çok anormal geliyor, birbirimizin kopyası olmamız. Bu yüzden bu konudan bahsetmeden ya da birbirimizi tanıştırmadan önce biraz bekleriz."

"Anlıyorum. Devam et."

"Üç gün önce telefonum birden kayboldu. Deli gibi her yerde aradım, Helena'nın numarasını yazdığım tek yerdi ve birbirimize sürekli mesaj gönderiyorduk, kesin onu terk ettiğimi falan düşünüyordu. Ertesi sabah arabayla Emporio'ya gitmeyi aklıma koymuşken telefonumu buldum. Dışarıda yüzen Julian'ın montunun cebinde titreşiyordu. Helena'dan SMS gelmişti ve önceki gece için teşekkür ediyor, en kısa sürede tekrar görüşebilmeyi dilediğini yazıyordu. İşte o zaman neler olduğunu anladım."

Birden benim –muhtemelen abartılı takındığım– anlamamış gibi duran yüz ifademi fark etti.

"Telefonumu Julian almış" dedi ve belli ki hâlâ anlayamadığım için sesi sabırsız çıkmıştı.

"Telefonumdan numarasını bulmuş ve onu aramış, böylece Helena benim aradığımı sanmış. Buluşmak için sözleşmişler, buluştukları zaman bile Helena o kişinin ben değil, Julian olduğunu anlamamış."

"Aha" dedim.

"Denizden dönünce Julian'la bu konuyu yüzleştim ve her şeyi itiraf etti. İnanılmaz sinirlendim, ben de başkalarıyla tırmanmaya gittim. Gece bara gidene kadar bir daha karşılaşmadık ve o zaman Julian Helena'yı arayıp her şeyi açıkladığını, kızın onu bu kandırmaca için affettiğini ve birbirlerine âşık olduklarını iddia etti. Öfkeden kudurmuştum, elbette ve...ve evet, yine tartışmaya başladık."

Başımı salladım. Franz'ın dürüstçe içini dökmesi birçok şekilde yorumlanabilirdi. Kıskançlığın içten gelen baskısı o denli güçlüydü ki bu onur kırıcı gerçeğin illa açığa çıkması gerekmişti,

hele şimdi kardeşi ardında hiç iz bırakmadan kaybolmuşken bütün şüpheyi üstüne çekmek pahasına. Böyle bir durumda –ve eğer kardeşini öldürdüyse– suçluluk baskısı ve kendine hâkim olma gücünün eksikliği çok geçmeden aynı sonucu verirdi: İtiraf etmek isterdi.

Daha karmaşık bir yorum onun bu açıklığını tam da böyle okuyacağımı tahmin etmesiydi, yani içten gelen baskıya karşı koyamadığını düşünecek, bütün bu anlattıklarından sonra çözülüp cinayeti işlediğini itiraf etmediğinde suçsuzluğuna inanmaya daha yatkın olacaktım.

Son olarak en kolay yorum vardı. Suçsuzdu ve bu yüzden anlattıklarının sonuçlarını düşünmesine hiç ihtiyacı yoktu.

Bir gitar akoru. Hemen tanımıştım. "Black Dog", Led Zeppelin'in parçası.

Franz Schmid kalkmadan dönüp arkasındaki duvarda asılı montunun cebinden telefonunu çıkardı. Gitar akoru üçüncü tekrardan sonra Bonham'ın davullarına Jimmy Page'in gitarının mükemmel uyum sağladığı varyasyona girerken ekrana baktı. Oxford'da yan odada kalan arkadaşım Trevor matematik dersi için Black Dog parçasındaki incelikli ritmik figürler üstüne bir ödev yazmıştı, zekâsından çok sağlam içmesi ve otel odalarını yıkıp dökmesiyle tanınan Led Zeppelin'in davulcusu John Bonham paradoksu üstüne ve onu Stefan Zweig'in Satranç hikâyesindeki yabani ve görünüşe göre aptal satranç dâhisi ile karşılaştırmıştı. Franz Schmid böyle bir davulcu, böyle bir satranç oyuncusu muydu? Ekrana bastı, akor durdu ve telefonu kulağına götürdü.

"Alo?" dedi. Dinledi. "Bir saniye." Telefonu bana uzattı. Aldım.

"Müfettiş Balli" dedim.

"Ben Arnold Schmid, Franz ve Julian'ın amcasıyım" dedi çok sık parodisi yapılan ağır Alman aksanlı boğuk İngilizcesiyle. "Ben avukatım. Franz'ı orada neye dayanarak tuttuğunuzu merak ediyorum."

"Onu burada tutmuyoruz Bay Schmid, kendi rızasıyla kardeşinin bulunması konusunda bize yardım ediyor ve biz de o istediği sürece bundan yararlanacağız."

"Bana Franz'ı verin."

Franz bir süre dinledi. Sonra ekrana dokundu ve telefonu, eli üstünde, masanın üstüne, aramıza koydu. Yorulduğunu ve artık eve dönmek istediğini ama bir şey çıkarsa onu arayabileceğimizi söylerken telefona bakıyordum.

Bir soru mu, diye düşündüm. Yoksa bir ceset mi?

"Telefon" dedim. "Telefona bakmamızın bir mahzuru var mı?"

"Onu konuştuğum polise teslim ettim. PIN koduyla beraber."

"Kardeşinin değil, senin telefonuna."

"Benim mi?" Güçlü eli masanın üstündeki siyah şeyin üstüne pençe gibi kapandı. "Aa, uzun sürer mi?"

"Telefonunu istemiyorum" dedim. "Hal böyleyken telefonunu yanında bulundurmak istemeni anlıyorum. Bu yüzden sana sorduğum, son on gün içinde telefonuna gönderilen SMS'leri ve telefon görüşmelerine erişim elde etmek için bize resmi izin verip vermediğin. Telefon operatöründen bu bilgiyi alabilmek adına standart bir izin belgesinin altına imzanı istiyoruz sadece." Özür diler gibi gülümsedim. "Böylece izini sürmemiz gerekenler listesinden adını çıkarmamızda faydası olur."

Franz Schmid bana baktı. Yukarıdaki pencerelerden giren ışıktan gözbebeklerinin büyüdüğünü görmüştüm. Gözbebeklerinin büyümesi, yani gözün içine daha çok ışık alması, birkaç şey yüzünden olabilir, korku ya da şehvet. Bu durumda sanırım sebebi dikkatindeki yoğunlaşmanın artmasıydı. Rakibin satranç tahtasında beklemediğin bir hareket gerçekleştirdiği zaman olabileceği gibi.

Kafasının içinden hızla akan düşünceleri hissedebiliyor gibiydim.

Telefonunu kontrol edeceğimize kendini hazırlamıştı, bu yüzden görmemizi istemediği bütün mesajları ve görüşme kayıtlarını silmişti. Ama telefon operatörlerinde belki de hiçbir şey silinmemişti, diye düşündü. Elbette izin vermeyebilirdi. Amcasını şimdi arayabilir ve Yunan, Amerikan ya da Alman yasalarında bir fark olmadığını kanıtlamış olurdu, yasal izin çıkarmadıkları sürece polise hiçbir şey vermek zorunda değildi. Ancak işleri zorlaştırması nasıl gözükecekti? O zaman onu listeden silmeyecektim elbette, diye düşünüyordu muhtemelen. Bakışlarında panik başlangıcını andıran bir şeyler gördüm.

"Elbette" dedi. "Nereyi imzalıyorum?"

Gözbebekleri çoktan küçülmeye başlamıştı. Beyninde bütün mesajların üstünden geçmişti. Muhtemelen kritik hiçbir şey yoktu. Bana bütün kartlarını göstermişti, ama yine de bir anlık ifşa sonucu en azından duygularını belli etmeyen yüz ifadesi bozulmuştu.

Odadan birlikte çıktık ve George'u aramak için açık plan ofiste ilerlerken bir köpek, dost canlısı bir golden retriever iki bölmenin arasından fırladı, Franz Schmid'e doğru sıçrayıp neşeyle havladı.

"Bak sen!" diye kendiliğinden bağırmış, çömelip hayvanları gerçekten seven insanlara özgü bir alışkanlıkla köpeğin kulaklarının arkasını kaşımaya başlamıştı. Ve hayvan da bu sevgiyi içgüdüsel olarak hemen anlamıştı: Muhtemelen bu sebepten beni değil, Franz'ı seçmişti. Büyük köpeğin kuyruğu Franz'ın yüzünü yalarken pervane gibi dönüyordu.

"Hayvanlar insanlardan daha iyi, değil mi?" dedi ve bana baktı. Yüzü ışıldıyordu, birdenbire biraz önce karşımda oturan kişiden bambaşka birine dönüşmüştü.

"Odin!" diye sert bir ses duyuldu bölmelerin arasından, George'a bir gazetecinin aradığını haber veren sesti bu. Dışarıya çıktı ve köpeği tasmasından kavradı.

"Özür dilerim" dedi Yunanca. "Böyle davranmaması gerektiğini biliyor."

Otuz yaşlarında, ufak tefek ve turist polisinin kullandığı beyaz kurdelalı üniforması içinde atletik görünen bir kadındı. Başını kaldırdı. Gözlerinin çevresi kırmızıydı ve bizi görünce yanakları da aynı renge büründü. Ağlayan köpeği bölmelerin arkasına doğru çekiştirirken Odin'in pençeleri yeri çiziyordu. Burnunu çektiğini duydum.

"Telefonunun içeriklerini incelemek için izin belgesinin çıktısını almaya yardım lazım" dedim bölmenin arkasına seslenerek. "Giriş sayfasında bir örneğini bulabilir..."

Kadının sesi beni böldü. "Koridorun sonundaki yazıcıyı kullanabilirsin Müfettiş Balli."

* * *

"Evet?" dedi George Kostopoulos başımı masasını çevreleyen bölmelerden uzatınca.

"Şüpheli şahıs bir mopedle Massouri'ye dönüş yoluna çıktı" dedim ona Franz Schmid'in imzası olan belgeyi uzatırken. "Ve korkarım izini sürdüğümüzün farkında ve kaçabilir."

"Korkacak bir şey yok. Bir adadayız ve hava durumunda rüzgârın şiddetinin artacağı duyurusu yapıldı. Yani ne diyorsun?"

"Evet, bence kardeşini öldürdü. Telefon operatöründen gelen mesaj dökümünü gelir gelmez bana gönderir misin?"

"Julian Schmid'in mesaj ve görüşme kayıtlarını da isteyeyim mi?"

"Ölümü doğrulanmadığı sürece ancak mahkeme kararıyla istetebiliriz maalesef. Ama telefonu sendeymiş."

"Evet" dedi George ve bir çekmeceyi açtı.

Telefonu aldım, masasının önüne oturdum ve arkasındaki post-it'in üstünde yazan PIN kodunu girdim. Arama geçmişi ile mesajlarına baktım.

Vakayla doğrudan alakalı bir şey görmedim. Sadece "gönderilen" bir tırmanış rotası vardı ki bu dağcılar arasında tırmanılmış yani tamamlanmış anlamına geliyordu ve otomatikman avuç içlerimi terletmişti. Karşılıklı tebrikleşmeler, yemek planları, "çetenin" hangi restoranda ve saat kaçta toplandıkları. Görünürde çatışma içeren ya da romantik bir şey yoktu.

Telefonun titreşmesiyle beraber bir adamın dokunaklı ve boğazı düğüm düğüm bir falsetoyla şarkı söylemeye başlaması beni yerimden sıçrattı. 2000'lerin gözde pop şarkılarına düşkündü demek. Tereddüt ettim. Eğer yanıtlarsam bir arkadaşına, meslektaşına ya da akrabasına Julian'ın Yunanistan'daki bir tırmanış tatilinde kaybolduğunu ve boğulmuş olmasından endişe ettiğimizi açıklamak zorunda kalacaktım. Nefesimi tutup cevap ver tuşuna bastım.

"Julian?" diye bir kadın fısıldadı daha ben konuşmadan.

"Polisle konuşuyorsunuz" dedim İngilizce ve durdum. Konuşmayı havada bırakmak istedim. Bir şey olduğunu kavraması için süre tanıdım.

"Özür dilerim" dedi kadın sesi uysal bir tonlamayla. "Julian açar mı diye ummuştum, ama... Gelişme var mı?"

"Arayan kim?"

"Victoria Hassel. Dağcılıktan arkadaşı. Franz'ı da rahatsız etmek istemeyince ve ...evet. Teşekkür ederim."

Kapattı, numarasını not ettim.

"Telefon zili" dedim. "Kimdi?"

"Hiçbir fikrim yok" dedi George.

"Ed Sheeran" dedi bölmenin arkasında oturan köpeğin sahibi kadın. "Happier."

"Teşekkür ederim" diye bağırdım.

"Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?" diye sordu George.

Kollarımı kavuşturdum ve düşündüm. "Hayır. Ya da evet. İçerideki bardaktan su içti. Parmak izlerini alabilir misin? Ve bardağın kenarında kalan tükürüklerden DNA'sını?"

George boğazını temizler gibi öksürdü. Ne söyleyeceğini biliyordum. Bu gibi durumlarda kişinin izninin alınması gerekiyordu ya da mahkeme kararı.

"Ben bardağın suç mahalline ait olabileceğinden şüpheleniyorum" dedim.

"Pardon?"

"Eğer raporda DNA'yı belli bir kişiye değil de sadece bardak, yer ve tarihe ilintili gönderirsen sorun çıkmayacaktır. Belki mahkemede kullanılamaz ama senin ve benim çok işimize yarar."

George kaotik kaşlarından birini havaya kaldırdı.

"Biz Atina'da böyle yapıyoruz" diye yalan söyledim. Doğrusu Atina'da *ben* bazen böyle yapıyordum.

"Christine" dedi.

"Evet?" Bir sandalye gıcırtısı duyuldu ve turist polis üniforması giyen kız bölme duvarından baktı.

"Sorgudaki bardağı analize gönderebilir misin?"

"Nasıl yani? Sorgulanın izin kâğıdı?.."

"Olay yerinden" dedi.

"Olay yeri mi?"

"Evet" dedi George benden bakışlarını çekmeden. "Belli ki işleri artık böyle yapıyoruz burada."

Saat akşam yediydi ve Massouri'deki otel odamda yatağa uzanmıştım. Pothia'daki bütün oteller muhtemelen hava muhalefeti yüzünden dolmuştu. Benim için hava hoştu, olayların merkezine burada daha yakındım. Üzerimde, yolun diğer tarafındaki yamaçta sarı beyaz kireçtaşından kayalar yükseliyordu. Ay ışığının altında insanı davet eden büyüleyici bir güzelliği vardı kayaların. Yazın adada ölümle sonuçlanan bir kaza olmuştu, gazetelere çıkmıştı. Okumak istememiştim ama yine de okumuştum.

Küçük otelin diğer tarafında, dağın yamacı denize dimdik iniyordu.

Arama çalışmalarının ikinci günü sona ermişti, Kalimnos ile Telendos arasındaki geçitte dalgalar biraz daha sakinleşmişti. Ama ertesi gün için açıklanan hava raporunu dikkate alınca üçüncü gün olmayacağını öğrendim. Amerikalı olsun ya da olmasın, eğer bir kişinin denizde kaybolduğu düşünülüyorsa arama çalışması iki günü geçmez. Rüzgâr pencere pervazlarını sarsıyordu ve dışarıda dalgaların kayalara çarpmasını duyabiliyordum.

Görevim, yani teşhisi koyup cinayete sebebiyet verecek bir kıskançlığın varlığına karar verme, tamamlanmıştı. Diğer aşama, yani taktiksel ve teknik inceleme, benim güçlü olduğum alanlar değildi, işin bu yanıyla Atina'daki meslektaşlarım ilgileneceklerdi. Hava muhalefeti yüzünden nöbet değişiminin ertelenmesi cinayet dedektifi olarak eksiklerimi iyice ortaya çıkaracaktı. Bir katilin cinayeti nasıl işlediği ve izlerini nasıl sakladığı konusunda gerekli hayalgücünden yoksundum. Müdürüm bunu duygusal zekâda sahip olduğumu pratik hayalgücünde açığa çıkaramama şeklinde açıklamıştı. Bu yüzden bana kıskançlık müfettişi diyorlardı, bu yüzden beni öncü gönderip vakaya yeşil ya da kırmızı ışık yaktığım anda geri çekiyorlardı.

Cinayet vakalarında yüzde seksen kuralı diye bir şey vardır. Vakaların yüzde sekseninde suçlunun kurbanla yakın ilişkisi bulunur, bu vakaların yüzde sekseninde suçlu ya eştir ya da sevgili,

bunların yüzde sekseninde gerekçe kıskançlıktır. Bu yüzden Cinayet Büro'ya telefon gelir gelmez ve "cinayet" sözcüğü telaffuz edilir edilmez sebebin kıskançlık olma ihtimalinin yüzde elli bir olduğunu biliriz. Bu beni, eksiklerime rağmen önemli biri yapıyor.

Başkalarının kıskançlığını okumayı tam ne zaman öğrendiğimi açıklayabilirim. Monique'in bir başkasına âşık olduğunu anladığım zamandı. Kıskançlığın yarattığı bütün ıstıraplardan geçtim, inkâr, umutsuzluk, öfke, kendini hor görme ve sonunda depresyon. Ve belki de hayatımda daha önce hiç böyle yoğun bir işkence yaşamadığım için bu acının aynı zamanda saplantılı olduğunu keşfettim, sanki kendini dışarıdan inceliyordun. Hem sedye üstünde anestezi görmeden ameliyat olan bir hasta gibi, hem de bir insanın kalbi göğsünden sökülürken neler olduğunu izlemek için galeriden ilk dersini izlemeye gelmiş bir tıp öğrencisi gibiydim. Olabilecek en öznel durum kıskançlık ile bu denli soğuk bir nesnelliğin el ele yürümesi garip gelebilir. Kıskançlığın pençesinde beni kendime yabancılaştıran öyle adımlar atmıştım ki ister istemez dehşete düşmüş bir gözlemci pozisyonuna evrilmem şeklinde açıklayabilirim bunu. İnsanların kendine verdiği zararı görecek denli uzun yaşamıştım ama bu zehrin benim içimde de yattığını bilmiyordum. Yanılmıştım. Ve şaşırtıcı olan ise merak duygusu ve büyülenmenin en az yaşanan acı, aşağılık hissi ve nefret kadar yoğun olmasıydı. Bir cüzzam hastasının kendi yüzünün kayboluşuna tanıklık etmesi, hastalıklı etini, içindeki çürümüşlüğün bu grotesk ve mide bulandıran, dehşete düşüren yansımasını görmesi gibi. Kendi cüzzam sürecimden tekrar gün ışığına çıktım. Kalıcı bir hasarla belki ama bir o kadar da bağışıklık kazanarak. Bir daha asla bu boyutta kıskançlık hissedemem. Bir daha asla başkasını bu boyutta sevmeyeceğim anlamına geliyor mu bu bilmiyorum, hayatımda kıskançlık dışında başka şeyler olmalı ki kimseye karşı Monique'e beslediğim duyguları hissetmedim. Öte yandan profesyonel hayatımda olduğum kişiyi, Kıskanç Adam'ı Monique yarattı.

Çocukluğumdan beri hikâyelere kendimi aşırı kaptırma yeteneğim vardı. Ailem ve arkadaşlarım bunu dikkate şayan ve doku-

naklıdan tutun da acınası ve korkakçaya varana dek her şekilde tarif ettiler. Ben Huckleberry Finn'in maceralarının bir parçası haline gelmiyordum; Huckleberry Finn oluyordum. Ve Tom Sawyer. Ve okula başlayıp Yunan olmayı öğrenmem gerektiğinde Odysseia, elbette. İlla dünya edebiyatına ait büyük hikâyeler olması da gerekmiyor, aldatma hakkında basit hatta kötü anlatılmış gerçek ya da uydurma hikâyeler olması hiçbir şeyi değiştirmez. İlk cümlesinden itibaren hikâyenin bir parçası olurum, bir düğmeye basılmış gibi. Bu sayede çok kısa sürede yalanları tespit ederim. Vücut dilini çok iyi anladığım ya da ses tonundaki değişikliği tespit etmekte ya da istemsiz ortaya çıkan retorik savunma stratejilerini çok iyi bildiğim için değil. Hikâye sayesinde. Kabaca ve yalanlara dayanarak çizilmiş karakterlerde bile ana temayı gözlemleyebilirim, kişinin muhtemel sebeplerini ve hikâyedeki yerini okuyabilirim ve buna dayanarak bu karakterin içinde neyin acımasızca neleri zorla yaptırdığını bilirim. Çünkü o yollardan ben de geçtim. Çünkü kıskançlığımız seninle benim aramdaki farklılıkları giderir, davranışımız, sınıf, cinsiyet, kültür, din, eğitim, zekâ, yetiştirilme biçimi fark etmeksizin birbirine benzemeye başlarız, tıpkı ağır uyuşturucu bağımlılarının davranışlarının birbirine benzemesi gibi, hepimiz tek bir ihtiyacın hüküm sürdüğü sokakları perçinleyen yaşayan ölüleriz: içimizdeki devasa zifiri karanlık boşluğu doldurma ihtiyacı.

Bir şey daha. Hikâyeye kendini kaptırma yeteneği empati kurmakla aynı şey değil. "Just because I don't care doesn't mean I don't understand"(Umursamıyor olmam anlamadığım anlamına gelmez) Homer'in söylediği gibi. Yani Homer Simpson'ın. Ama benim durumumda maalesef bu ikisi de aynı şey. Acı çekiyorum, bu kıskançlık yüzünden acılar içinde kıvranıyorum. Ve bu yüzden işimden nefret ediyorum.

Rüzgâr pencere kanatlarını sarstı, açmak istedi. Kendini göstermek istedi.

Uyuyakaldım ve rüyamda yüksek bir yerden düştüğümü gördüm. Ve bir saat sonra düşmekte olan adam yere çarpınca uyandım tabiri caizse.

Telefondan mesaj bildirim sesi geldi. Franz Schmid'in sildiği SMS'lerin ve görüşme kayıtlarının olduğu dökümü göndermişlerdi. Bu kayıtlara göre kardeşinin kayıp olarak bildirildiği gecenin öncesinde Victoria Hassel sekiz kez cevapsız arama yapmıştı. Numarayı kontrol ettim ve Julian'ın telefonundan kısaca görüştüğüm Victoria ile aynı kişi olduğunu doğruladım. Ama Franz'ın Helena Ambrosia'ya ait bir Yunan telefonuna gönderdiği mesajı okuduğum anda birinin yüksekten yere çakılması ile, o hafif sarsıntının, etin taşa temasıyla çıkan, asla ama asla unutmadığın o sesin yarattığı his oluşuverdi içimde.

"Julian'ı öldürdüm."

Emporio, Kalimnos'un kuzey ucunda yolun aniden sona erdiği noktada küçük bir köydü. Restoranda masaya gelen kız Monique'e benziyordu. Her kadının hatlarında ya da gözlerinde, her kızın kavisli sırtında, nereye baksam Monique'i gördüğüm bir dönem olmuştu; karşı cinsten her yabancının bana söylediği sözlerde onun sesini duyardım. Ama bu hayalet zamanın süregiden gün ışığında yavaş yavaş silikleşmişti. Ve birkaç yıl sonra uyandığımda ve Atina'nın sokaklarını arşınladığımda bunu huzur içinde yapabilir hale gelmiştim. Yeniden karanlık çökene kadar.

Bu kız da güzeldi, ama doğal olarak Monique kadar değil. Ya da aslında o da güzeldi. İnce, uzun bacaklıydı, hareketleri doğal bir zarafet içeriyordu. Kahverengi, şefkatli gözleri vardı. Ama cildi bozuktu ve çenesi yoktu. Monique'de olmayan neydi? Artık hatırlamıyordum. Ahlak, belki.

"How can I be of service, sir?"[2]

İngiliz garsonların ağzından hafif alaycı bir küçümsemeyle duymaya çok alışkın olduğum bu hafif abartılı kibarlık ifadesi bu genç saf Yunanlı kızın dudaklarından kalbe dokunacak denli dürüst çıkmıştı. Bu küçük, sevimli aile lokantasında bu sabah sadece o ve ben vardık.

"Sen Helena Ambrosia mısın?"

Yunanca konuştuğumu duyunca yüzü kızardı ve başını evet anlamında sallayarak cevap verdi. Kendimi tanıttım, kayıp Julian

2. Size nasıl yardımcı olabilirim, beyefendi? (ç.n.)

Schmid ile ilgili orada bulunduğumu anlattım ve Franz Schmid ile bağlantısıyla ilgili bildiklerimi anlatırken yüzündeki dehşetin dalga dalga yayılmasını izledim. Konuştuklarımıza kulak misafiri olacak birinin gelip gelmediğini kontrol etmek için düzenli aralıklarla omzunun arkasını kontrol ediyordu.

"Evet, evet, ama bunun kayıp kişiyle ne ilgisi var?" diye hızla fısıldadı, utançtan öfkelenmiş ve kızarmıştı.

"Her ikisiyle de beraber oldun."

"Ne? Hayır!" Kendini kaybedip sesini yükseltmişti ama sonra yine öfkeden delirmiş bir fısıltıya indirdi. "Kim söylüyor bunu?"

"Franz. İkiz kardeşi Julian'la taş şehirde buluştuğunda Julian kendini sana Franz olarak tanıtmış."

"İkiz mi?"

"Tek yumurta" dedim.

Yüzündeki şaşkınlık görülmeye değerdi. "Ama..." Kafasında olayların üstünden geçtiğini görebiliyordum, şaşkınlığının inanmazlığa ve sonra da muazzam bir öfkeye evrilmesini.

"Ben... ben iki kardeşle de beraber mi olmuşum?" diye kekeledi.

"Bilmiyor muydun?"

"Nasıl bilebilirdim? Eğer onlardan gerçekten iki tane varsa, birbirlerinin kopyası olmalılar." Elleriyle şakaklarına bastırdı, başının patlamasına engel olmak ister gibi.

"O halde Julian'ın kardeşine seninle taş şehirde buluştuktan sonraki gün sana telefon açıp her şeyi anlattığını ve senin de onu affettiğini söylemesi yalan?"

"O günden sonra ikisiyle de konuşmadım!"

"Franz'dan aldığın mesaj peki? 'Julian'ı öldürdüm.'"

Gözlerini kırpıştırdı durdu. "Mesajı anlamadım. Franz bir erkek kardeşi olduğunu anlatmıştı ama ikiz olduklarını ya da kardeşinin adının Julian olduğunu söylemedi. Ben mesajı okuduğumda belki Julian'ın gittiği tırmanma rotasının adıdır diye yorumladım ya da odasındaki hamamböceğinin adı, bunun gibi bir şey, sonra nasıl olsa açıklar diye düşündüm. Ama tam restoranı kapattığımız sıradaydı, ortalığı toparlamak ve etrafı temizlemekle meşguldüm, bu yüzden ona sadece bir gülen surat emojisi gönderdim."

"Franz'ın telefonuna gönderdiğin mesajları gördüm. Uzun mesajlara verilmiş oldukça kısa cevaplar. Julian ile buluştuktan sonra gönderdiğin mesaj senin inisiyatif kullandığın, ilgini açık ettiğin tek sefer?"

Altdudağını ısırdı. Başını evet anlamında salladı. Gözlerine yaşlar doldu.

"O halde Julian'ın sana kendisinin Franz olmadığını anlatması yalandı ama senin Julian'la karşılaştıktan sonra ilk kez âşık olduğun doğru?"

"Ben..." Sanki hiç takati kalmamıştı, önümdeki sandalyeye oturmaktan ziyade yığıldı. "Onunla tanıştığımda, adı Franz olanla, çok etkilendim. Ve gururum okşandı sanırım. Yukarıda, Palechora'da buluştuk, orada genelde kimse olmaz, en azından ailemi tanıyan kimse olmaz. Masum bir randevuydu, ama son görüşmede bana iyi geceler öpücüğü vermesine izin verdim. Tam manasıyla âşık olmadığım halde.

Sonra ama... yani, bu seferki Julian olmalı, bana mesaj atıp beni görmek istediğini yazınca, hayır dedim. Daha başlarındayken bunu bitirmeye karar vermiştim. Ama bir şekilde ısrar etti ... daha önce hiç yapmadığı şekilde. Eğlenceliydi, kendiyle dalga geçiyordu. Ben de son kez kısa bir buluşmaya gittim. Palechora'da buluştuğumuzda her şey değişmişti. O, ben, konuşma şeklimiz, onun beni kavrayışı. Çok daha rahat ve oyuncuydu. Tavırları bana da bulaştı. Çok güldük. Birbirimizi daha iyi tanıdığımız için böyle olduğunu sandım, daha da rahatladım."

"Julian'la sen seks yaptınız mı?"

"Biz..." Gerildi ve yüzü kızardı. "Buna cevap vermek zorunda mıyım?"

"Hiçbir şeye cevap vermek zorunda değilsin Helena, ama ne kadar çok şey bilirsem, bu vakayı çözmek benim için o kadar kolay olur."

"Ve Julian'ı bulman?"

"Evet."

Gözlerini yumdu. Konsantre olmaya çalışıyor gibi görünüyordu. "Evet. Evet, yaptık. Ve çok... güzeldi. O gece eve döndüğüm-

de, ayrılma kararımın hata olduğunu anlamıştım, ona gerçekten âşık olduğumu biliyordum ve onu mutlaka yeniden görmek zorunda olduğumu. Ve şimdi o..."

Helen elleriyle yüzünü kapattı. Parmaklarının arasından hıçkırık sesi duyuldu. Parmakları ince ve uzundu, tıpkı Monique'in parmakları gibi, açıp örümcek ayakları gibi diye yorum yapardı.

Helena'ya bir sürü soru sordum, hepsine lafı dolandırmadan dürüst yanıtlar verdi.

Kaledeki son buluşmadan sonra ne Franz'ı ne de o olduğunu iddia eden kimseyi görmemişti: Julian ile birlikte olduktan sonraki sabah Franz'a bir mesaj atıp yeniden görüşmeyi umduğunu yazdığını ama hiç yanıt alamadığını doğruladı. Gülen surat emojisiyle yanıt verdiği kısa ve gizemli 'Julian'ı öldürdüm' mesajını alana kadar. Son mesajı o attığı için bir daha iletişim kurmak istememesi olayı açıklıyordu.

Başımı belli belirsiz salladım, gençliğimden beri oyunun kurallarının hiç değişmemesine hafifçe şaşırarak, bana cevap verme şekli saklayacak hiçbir şey olmadığını doğruluyordu. Daha doğrusu: Hiçbir şey saklamamıştı. Âşık insanlara has, aşkın her şeyin üstünde olduğuna inandıkları için, utanmaktan uzak bir tavrı vardı çünkü. Aşk olabilecek en tatlı psikozdur ama onun durumunda şimdi işkencelerin en kötüsüne dönüşmüştü. Aşk ona sunulmuş, sonra avucundan söküp alınmıştı.

Ona telefon numaramı verdim, aklına bir şey gelirse beni arayacağına söz verdi ya da kardeşlerden biri onunla bağlantı kurarsa. Julian'ın hâlâ hayatta olabileceği umudundan bahsedince yüzü aydınlanmıştı ama oradan ayrılırken yine ağlamaya başlamıştı.

"Victoria." Sesi nefes nefese çıkmıştı. Bir tırmanışı yeni tamamlamış ve alelacele çantasından telefonunu bulmaya çalışmış biri gibi.

"Nikos Balli, polis müfettişi" dedim ve Emporio'nun çıkışında yolu kapatan keçi sürüsüne çarpmamak için dikkatle kiralık arabamın direksiyonunu kırdım. "Sizinle Julian Schmid'in telefonundan kısa bir görüşmemiz olmuştu. Size birkaç soru sormak istiyordum."

"Maalesef şu anda zirvedeyim. Bekleyebilir mi?"

"Hangi zirve?"

"Odysseus'ta."

"Oraya geliyorum, mahzuru yoksa."

Bana yolu tarif etti. Arginonta ile Massouri arasında, keskin virajdan hemen önce soldaki tali yola sap. Mıcır patikanın sonunda dağcıların mopedlerinin olduğu alana park et. Dağın eteğine kadar giden patikayı –ya da dağcıları– takip et, yedi sekiz dakikalık bir yürüyüşten sonra onu ve tırmanma partnerini yerden beş altı metre yüksekte geniş bir kaya çıkıntısı üstünde görebilirim. Dağdaki doğal basamaklar beni yukarıya, yanlarına yönlendirecek.

Yirmi dakika sonra etraftaki tek yeşillik olan kekik bitkileriyle çevrili bir yerde kaşımdan akan teri silerken yüzlerce metre genişliğinde, kırk elli metre yüksekliğinde kireçtaşından yamacı bir duvar gibi çaprazlama kesen bir kayaya bakıyordum. Yamacın ayağına dağılmış en az yirmi ip yerdeki çengellerle yamaçtaki dağcılar arasında gidiyordu. Bu şöyle tanımlanabilecek türden bir spor dağcılığıydı: İki kişiden oluşan takım yola çıkmadan önce tırmanacak kişi ipin bir ucunu kendi koşumuna bağlıyor, aynı zamanda yol boyunca ihtiyaç duyacağı ekseriyetle bir düzineyi bulan karabinaları da taşıyor. Rota boyunca belli aralarda kayanın üstüne metal boltlar sabitlenmiş. Dağcı bunlardan birine ulaştığında karabini bolta sabitliyor ve sonra da ipi karabine sabitliyor. Takımın yerdeki çapa görevini gerçekleştiren ikinci üyesinin tırmanma koşumuna sabitlenmiş arabada silindirlerin arasından geçen emniyet kemerine benzer bir ip freni vardır. Tırmanıcı yukarıya çıktıkça çapa dikkatli bir şekilde daha çok ipi serbest bırakır, tıpkı kilitlenmesin diye araba kemerini yavaşça çekmemiz gibi. Eğer tırmanıcı düşerse, ancak son karabinaya bağlı ipin uzunluğu kadar düşer, orada ip freni ve çapanın kendi ağırlığı tarafından durdurulur. Sporcuların ip ya da başka güvenlik unsuru olmadan tırmandığı free solo tırmanışa kıyasla bu yaygın dağcılık sporu görece daha az tehlikelidir. Solo dağcılıkta –spor dağcılığının aksine– sporcuların yaşama süresi eroin bağımlılarının beklenen yaşama süresinden daha kısadır ve bu hiç

de aptalca bir karşılaştırma değildir. Buna rağmen bulunduğum yerde titredim. Çünkü hiçbir şey tam anlamıyla güvenli değildir ve er ya da geç ters gidecek her şey ters gider. Bazı insanlar bunun Murphy Yasaları ayarında bir geyik olduğunu düşünür ama değildir. Basit bir matematik ve mantık işlemidir. Fiziksel yasalara göre olabilecek her şey er ya da geç olur. Bu sadece bir an meselesidir.

Kayaya çıkan son kısmı yürüdüm ve bir kadının kendisinden yaklaşık on metre yukarıda dağ duvarında asılı dağcıya bağlı bir ipi tuttuğu kaya kovuğunu buldum. Ellerimin ve ayaklarımın üstünde emekleyerek yanına tırmandım.

"Victoria Hassel?" diye sordum nefes nefese.

"Hoş geldiniz" diye cevap verdi bakışlarını tırmanıcıdan ayırmadan.

"Bana zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Duvardaki derin bir çatlağa sımsıkı tutunarak dikkatlice aşağıya sarkıp baktım. Sadece altı metre, yine de yerçekimini hissediyordum.

"Yükseklik korkusu mu var?" diye sordu Victoria Hassel, beni gördüğünü fark etmemiştim.

"Herkeste yok mudur?" diye sordum.

"Bazılarında daha çoktur."

Yukarıya, dağcıya baktım. Ondan daha genç bir erkekti. Olmayan ayak hareketlerinden ve kadının fren işlevi gören ipe sımsıkı tutunmasından bu kadından dağcılıkla ilgili öğrenecek çok şeyi olduğunu düşündüm. Victoria Hassel'in yaşına karar vermek zordu, otuz beş ile kırk beş arasında herhangi bir yaş olabilirdi. Elbette güçlü görünüyordu. Neredeyse çöp gibiydi, bacakları ve kolları uzundu, ama o dar sporcu atletinin altında kaslı bir sırtı vardı. Kolları güçlüydü, ellerinde ve tırmanma pantolonunun üstünde kireç tozu vardı. Takım elbisemi ve kahverengi deri ayakkabılarımı pek onaylamamış gibi süzdü. Rüzgârdan saçlarımın her yöne dağıldığını biliyordum. Onun saçları örgü bir berenin altında topluydu.

"Çok dağcı var" dedim kaya duvarını başımla işaret ederek.

"Genelde daha çok olur" dedi Victoria ve gözlerini yine dağcı-

ya dikti. "Ama bugün çok rüzgârlı, çoğu kafede oturuyor." Üstü beyaz köpüklü dalgalarla çalkalanan denizi işaret etti başıyla.

Buradan hemen hemen her şeyi görebiliyorduk. Anacaddeyi, arabaları, Massouri şehir merkezini, küçük siyah karınca gibi görünen insanları. Alttaki çıplak kayalarda patikaya yaklaşan dağcıları görebiliyordum.

"Belki inanmazsın ama" dedi Victoria. "Böyle bir rüzgârda ipler doğrudan havalanıp dağın bir yamacına takılabilir."

"Öyle diyorsan inanırım."

"İnan" dedi. "Konu nedir, Bay Balli?"

"Ah, dağcın aşağıya inene dek konu bekleyebilir."

"Basit bir rota, konuşabilirsin, buyur."

"Emniyetçinin tırmanıcının güvenliğine odaklanması gerektiğine dair bir kural olduğunu duymuştum."

"Tüyo için teşekkürler" deyip yarım ağız gülümsedi. "Ancak o değerlendirmeyi bırak ben yapayım."

"Peki" dedim. "Tırmanıcının son karabinaya ipi ters klipliediğini işaret etmeme müsaade var mı?"

Victoria Hassel bana ters ters baktı. Sonra bahsettiğim karabinaya baktı. Haklı olduğumu, ipin yanlış yerden geçtiğini anladı. Tırmanıcı düşecek olursa ve şansı yaver gitmezse, ip karabinadan kayabilir, o da düşmeye devam edebilirdi.

"Gördüm onu" diye yalan söyledi. "Birazdan ipi sonraki karabinaya klipleyecek ve o zaman güvende olacak."

Öksürdüm. "Görünüşe göre tırmanışın en zorlu bölümü başlıyor ve bana sorarsan, zorlanabilir gibi duruyor. Eğer düşer ve karabina bu düşüşü taşımazsa, sonraki karabina o kadar alçak ki yere çarpmasına engel olamayacak gibi görünüyor. Haksız mıyım?"

"Alex!" diye bağırdı.

"Evet?"

"Bir önceki karabinaya ipi yanlış geçirdin. Daha yükseğe tırmanma, yeniden inip ipi doğru geçir!"

"Bence sonraki bolta devam edip oraya ipi doğru geçirsem olur!"

"Hayır, Alex, yapma..."

Ama Alex parmak ucuyla rahat kavranan tutamaçlardan çoktan uzaklaşmıştı bile ve ona kesin iyi gibi görünen aşağı eğimli büyük bir çıkıntıya doğru tırmanmaya devam etti, ama biraz daha tecrübeli bir göz o çıkıntının üstünde ne kadar çok tebeşir olduğunu görebilirdi, çünkü önceki dağcılar başarısızlıkla kayanın her bir köşesine tutunmaya çabalamışlardı. Sallandığı noktadan sığınabileceği hiçbir yer yoktu. Pantolon paçaları bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Rüzgâr yüzünden değil, eninde sonunda bütün dağcıları etkileyen, dikiş makinesi adı verilen stres reaksiyonu yüzünden. Victoria'nın ipi olabildiğince kısa tutmak adına ipi toplayışını izledim, ama bu çok yetersizdi, Alex üstünde durduğumuz kayaya çarpabilirdi.

"Alex, sağ üstte ayağını koyabileceğin tutunma noktası var!" diye bağırdı Victoria, artık olacakları o da anlamıştı. Ama çok geç kalmıştı, Alex "tavuk kanatları" diye anılan pozisyona girmek üzereydi, göğsüne yakın durması gereken dirsekleri yanlardan yukarı kalkmıştı, artık bütün gücünün tükendiğine dair net bir işaretti bu. "Düşüyor, zıplaman lazım" dedim kısık sesle.

"Alex!" diye bağırdı bana kulak asmadan. "Ayağını kaldır, o zaman başaracaksın!"

İki elimle koşumunu kavradım.

"Ne halt ediyorsun..." diye hırladı bana dönüp.

Gözlerimi Alex'e kilitledim. Çığlık attı. Ve düştü. Victoria'yı geriye çektim ve bir çekiç atıcı gibi onu etrafımda döndürüp kayanın üstünden aşağı ittim. Kısa tiz çığlığı Alex'in sesini bastırmıştı. Basit bir mantıktı: Olabilecek en hızlı şekilde onu daha aşağı bir yere almalıydım ki vücut ağırlığı Alex'in düşüşünü yere çarpmadan yavaşlatabilsin.

Hem yukarıya hem de aşağıya giden ip gerildi, sonra ani bir sessizlik oldu. Çığlıklar, diğer dağcıların birbirleriyle bağırarak konuşmaları, hatta rüzgâr bile nefesini tutmuştu sanki.

Yukarı baktım.

Alex kaya duvarının önünde asılı duruyordu. Yanlış bağlanan karabina onu yine de yakalamıştı. Neyse, demek ki kimsenin hayatını kurtarmamıştım bugün. Kayanın kenarına gittim ve Victoria

Hassel'e baktım. İki metre aşağıda kilit mekanizmasının altında ipin ucunda sallanıyordu ve şoktan kararmış gözleriyle bana bakıyordu.

"Pardon" dedim.

Victoria termosundan kahve koyduğu iki plastik bardaktan birini bana uzatırken "Teşekkür ederim" dedim.

Biz kayada otururken Alex'i daha yukarıdaki bir takımın yanına göndermişti.

"Teşekkür etmesi gereken kişi benim."

"Niye ki? Karabina ipi tuttu, zaten hiçbir şey olmayacakmış, üstelik dizini vurdun."

"Ama sen doğru olanı yaptın."

Omuz silktim. "Kendimizi böyle avutuyoruz, öyle değil mi?"

Belli belirsiz gülümsedi ve kahvesini üfledi. "Demek sen de dağcısın?"

"Dağcıydım" dedim. "Belki kırk yıldır ayağım taşa değmedi."

"Kırk yıl çokmuş. Ne oldu?"

"Yani, ne oldu? Burada ne oldu peki, ölümle sonuçlanan bir kaza olduğunu okudum."

Konu ne kadar tatsız da olsa, Victoria Hassel esas konuşmaya geldiğim konuyu erteleme şansına tereddütsüz atladı.

"Klasik bir hata yüzünden. Rotanın uzunluğu ile ipin uzunluğunu kontrol etmeyi unutmuşlar, üstelik ipin sonuna düğüm de atmamışlar. İniş sırasında emniyetçi daha fazla ip kalmadığını fark ettiğinde çok geç kalınmış. İpin sonunda düğüm de olmayınca fren sisteminden çıkmış ve bu yüzden dağcı serbest düşüşe geçmiş. Sekiz metre, insan bu yükseklikten düşse hayatta kalacağını düşünür. Ancak başını taşa çarpmış ve o zaman iki metre bile yeterli olur."

"İnsan hatası" dedim.

"Her zaman öyle, değil mi? İpin koptuğunu ya da dağdan kayaların koptuğunu en son ne zaman duydun?"

"Doğru."

"Çok boktan bir olay." Başını salladı. "Buna rağmen. Ölümle

sonuçlanan kazaların olduğu yerlerde dağcıların sayısında belirgin bir artış olduğunu okudum."

"Oo?"

"Kimse açık açık söylemese de işin içinde risk olmadığı sürece tırmanmak isteyen çok kişi de çıkmıyor."

"Adrenalin bağımlıları mı?"

"Hem evet hem hayır. Bağımlı olduğumuz şeyin korku olduğunu sanmıyorum, kontrol. Tehlikeler ve kaderimiz üstünde hâkimiyet kurma duygusu, hayatımızın geri kalanında sahip olmadığımız bir şey üstünde kontrol uygulamak. Kritik durumlarda hata yapmadığımız için küçük kahramanlarız."

"Ta ki kontrolümüzü kaybedip o küçük hatayı yapana dek" dedim ve kahvemi yudumladım. Güzeldi. "Bir hata varsa tabii."

"Evet" dedi sessizce.

"Franz, Julian ile kavga ettiği gece sekiz kez seni aramış. Ertesi gün Julian kayboldu. Senden ne istiyordu?"

"Bilmiyorum. Tırmanış için sözleşmek istiyordu belki? Muhtemelen kavgadan sonra bir partnere ihtiyacı vardı."

"Arama kayıtlarına göre sen hiç dönüş yapmamışsın. Ama Julian'ı aramışsın. Neden?"

Polar süveterini giyip ellerini kahve fincanıyla ısıttı. Ağır ağır başını salladı. "İkisi birbirine benzer, Franz ve Julian. Ve yine de farklıdırlar. Julian ile konuşmak daha kolaydır. Sırf insanların en basit olasılığı unutmuş olma ihtimaline dayanarak aradım, yani Julian'ın yanında telefonuyla herhangi bir yerde olabilme ihtimaline."

"Elbette" dedim. "Mutlaka hem benzer hem de farklılar. Belli ki farklı tür müzik dinliyorlar. Led Zeppelin ve..." O şarkıcının adı neydi tamamen unutmuştum. "Ama ikisi de aynı kızı seviyor."

"Sanırım öyle."

Ona baktım. Kıskançlık radarım herhangi bir sinyal yakalamamıştı. Aralarındaki romantik bir şey değildi, Julian'a âşık değildi ya da aralarında bir ilişki yoktu. Franz Victoria'ya Julian ile Helena'nın arasını bozmasına yardım etmesi için ulaşmaya çalışmamıştı. Peki niye aramıştı öyleyse?

"Sence ne oldu?" diye sordu. "Julian denizde çok açılınca başına bir iş mi geldi? Belki barda geçirdiği beyin sarsıntısı yüzünden?"

Beni sınadığını anlamıştım. Vereceğim cevapla bir sonraki hamlesini belirleyeceğini.

"Sanmıyorum" dedim. "Bence Franz onu öldürdü."

Ona baktım. Kısmen beklediğim gibi, hiçbir şey bilmeyen birine göre çok şaşırmamıştı. Kahvesinden büyük bir yudum içti, her şeye rağmen yutkunması gerektiğini örtbas etmek ister gibi.

"Evet?" dedim.

Etrafına bakındı. Diğer ip ekibinin dört üyesi rüzgârın sesimizi taşıyamayacağı mesafedeydiler. "Franz'ı o gece eve dönerken gördüm."

İşte başlıyordu.

"Gece uyku tutmamıştı ve yolun diğer tarafında odamın balkonunda oturuyordum. Onu arabasını park edip arabadan yalnız çıkarken gördüm. Julian yoktu. Franz bir şey taşıyordu, giysi gibi görünüyordu. Kilidi açıp içeri girdiğinde etrafına bakındı ve sanırım beni gördü. Belki de onu gördüğümü gördü. Açıklamak istedi."

"Açıklamayı dinlemek istemedin."

"Konuya dahil olmak istemedim, en azından biraz daha bilgi edinip Julian bulunmadan."

"Neden bunu daha önce söylemedin?"

İçini çekti. "Julian bulunamaz ya da ölü bulunursa o zaman gelip size anlatmayı düşündüm. Öncesinde yapsam bu her şeyi daha karmaşık hale sokardı. Franz'ı zan altında bırakmış olurdum. Biz dağcılar hepimiz bir arkadaş grubuyuz, birbirimize güveniriz, her gün birbirimize canımızı teslim ediyoruz. Tepkisel davransaydım her şeyi mahvedebilirdim."

"Anlıyorum."

"Lanet olsun."

Bakışlarını dağın yamacından aşağıya takip ettim. Aşağıdaki yoldan yukarıya birisi tırmanmaya başlamıştı.

"Franz geliyor" dedi, ayağa kalktı ve el salladı.

Aşağıya yine baktım. "Emin misin?"

"Eşcinsel hakları beresinden anlaşılıyor."

Yine baktım. Eşcinsel hakları. Gökkuşağı bayrağı, rastafaryan değil.

"Onu heteroseksüel sanıyordum" dedim.

"Sadece kendi hakların dışındaki haklar için de mücadele edilebileceğini biliyorsun, değil mi?"

"Ve Franz Schmid öyle biri mi?"

"Bilmiyorum" dedi. "En azından St. Pauli ile Bundesliga'yı tutuyor."

"Pardon?"

"Futbol. Büyükannesiyle büyükbabası benim şehrimden geliyorlar, Hamburg'dan ve orada iki tane rakip takım vardır. Neşeli, büyük, hetero ve zengin HSV kulübü vardır, Julian'la benim tuttuğumuz. Ve öfkeli, küçük, sol eğilimli punk kulübü St. Pauli vardır, sembolleri korsan kurukafa resmidir ve eşcinsel haklarından tut Hamburg sakinlerini sinir eden her türlü konunun destekçileridir. Görünüşe göre bu Franz'ın ilgisini çekiyor."

Aşağıdaki kişi durdu ve bize doğru baktı. Ayağa kalktım, bunun bir tuzak olmadığını göstermek için. Ayakta durmaya devam etti, bizi inceliyormuş gibi. Ona el sallayanın tırmanma arkadaşı Victoria olduğunu görmüştü sanırım ve diğer kişinin kim olduğunu merak ediyordu. Belki takım elbiseyi tanımıştı. Julian'ı öldürdüğünü yazdığı SMS'i okuduktan sonra karşısında belireceğimi bekliyordu muhtemelen. Bir açıklama bulmasına yetecek kadar zamanı olmuştu. Bu mesajı Helena'nın dikkatini çekebilmek için yazdığı gibi bir şeyler anlatmasını bekliyordum ondan, biraz abartmış olabileceğini, neticede kardeşinin kafasına bilardo topu attığını. Ama şimdi beni ve Victoria'yı birlikte görünce, bunun yeterli olmayabileceğini anlamıştı belki de.

Yeniden hareket etmeye başladı. Aşağıya doğru.

"Burasının çok rüzgârlı olduğunu düşündü belki de" dedi Victoria.

"Evet" dedim.

Kiralık arabaya binişini izledim. Taşlı yoldan havalanan dumanın içinde arabanın gözden yitişini. Yeniden oturdum ve denize doğru baktım. Beyaz köpükler Oxford'daki pencerelerin gül şek-

linde buzlanmasını andırıyordu. Burada bile rüzgârın etkisiyle tuz tadını alabilirdi insan. Kaçabilirdi, ama hiçbir yere gidemezdi.

Franz Schmid gece yarısından hemen önce beni aradığında henüz polis istasyonundaydım.

"Neredesin?" diye sordum bölme duvarının yanına giderken ve George'a hattın diğer ucunda onun olduğunu işaret ettim. "Aramalarıma cevap vermedin."

"Çekmiyordu" dedi Franz.

"Öyleymiş" dedim.

Atina'daki savcıyı arayıp Franz Schmid hakkında tutuklama kararı çıkarmıştım ama Franz'ı kiraladığı odada bulamamıştık, plajda ya da gittiği restoranlarda da, hiç kimse nerede olduğunu bilmiyordu. George'un emrinde sadece iki devriye arabası ve dört polis vardı ve havalar düzelene kadar Kos'tan polis takviyesi alamayacaktık, bu yüzden Franz'ın cep telefonunun yerini bulmak için baz istasyonlarını kullanmamızı önerdim. Ancak George'un açıkladığı gibi Kalimnos'ta o kadar az baz istasyonu vardı ki bunların arama alanını daraltmaya fazla bir faydası olmayacaktı.

"Helena'nın restoranına uğradım" dedi Franz. "Ama babası oradaydı ve onu göremeyeceğimi söyledi. Bu işte senin parmağın mı var?"

"Evet. Helena ile ailesine bu iş bitene dek senden uzak durmalarını söyledim."

"Babasına niyetimin ciddi olduğunu ve Helena'yla evlenmek istediğimi söyledim."

"Biliyoruz. Sen oraya gittikten sonra bizi aradı."

"Helena'dan bana bir mektup verdiğini de anlattı mı?"

"Evet bahsetti."

"Ne yazdığını duymak ister misin?" Franz cevap beklemeden okumaya başladı: "'Sevgili Franz. Belki bu dünyada herkes için yaratılmış birisi vardır, en azından hayatımızda bir kez karşılaşacağımız. Sen ve ben hiçbir zaman birbirimiz için yaratılmamıştık, Franz, Julian'ı öldürmemiş olman için Tanrı'ya yakarıyorum. Hele ki esas onu istediğimi biliyorken, sana diz çökerek yalvarıyorum.

Eğer elinde böyle bir kudret varsa, Julian'ı kurtar. Helena.' Belli ki Julian'ın kaybından benim sorumlu olduğuma onu inandırmışsın Balli. Onu öldürdüğüme. Hayatımı mahvetmek üzere olduğunun farkında mısın? Helena'yı bu dünyada her şeyden çok seviyorum, kendimden bile çok. Onsuz bir hayat düşünemiyorum."

Dinledim. Rüzgârın sesi telefonunda cızırtı yapsa da dalga sesleri duyuyordum. Adanın herhangi bir yerinde olabilirdi.

"Şu anda yapabileceğin en iyi şey Pothia'da bize teslim olmak, Franz. Eğer masumsan bu senin yararına olur."

"Ya suçluysam?"

"Teslim olman yine senin yararına olur. Zaten bir yere kaçamazsın. Bir adadasın."

Peşi sıra gelen sessizlikte dalgaların sesini dinlemeye devam ettim. Otel odamın aşağısından gelen seslerden farklıydı ama fark neydi?

"Julian da masum değil" dedi Franz.

George'la bakıştık, ikimiz de duymuştuk. "Değildi" yerine "değil" demişti. Yine de buna güvenmemek gerekirdi, birçok kez katillerin kurbanlarından hâlâ hayattalarmış gibi bahsettiklerine tanıklık etmiştim, belki onlar için hâlâ öyleydiler. Daha doğrusu: Tecrübeyle biliyordum ki ölmüş biri kendi katilinin daimi yoldaşı olabilir.

"Julian yalan söylüyor. O gece Helena'yı kendi telefonuyla aradığını, ona her şeyi anlattığını ve artık ikisinin birbirine âşık olduğunu iddia etti. Hiç savaşmadan ondan vazgeçmemi istedi. Biliyorum, elbette, Julian bir yalancı, kadın avcısı, istediğini elde etmek için seni sırtından vurur, ama bu sefer beni o kadar kızdırdı ki. O kadar kızdırdı ki, nasıl bir his olduğunu bilemezsin..."

Cevap vermedim.

"Julian hayatımda bugüne dek sahip olduğum en iyi şeyi çaldı" dedi Franz. "Çünkü çok şeyim olmadı, Bay Balli. Her şeyi elde eden hep oydu. Neden diye sorma bana, tıpatıp aynı doğduk, buna rağmen onda bende olmayan bir şey vardı. Seneler içinde bunu elde etmişti, sanki bir yol ayrımına geldiğimizde ona yeşil ışık yanmış bana yanmamış ve yollarımız ayrılmıştı. Ve sonra gidip Helena'yı da alması gerekti..."

Dalgalar benim otel odamın altındaki kayalara bu kadar sert çarpmıyordu, ses daha uzun süreliydi, fark buydu. Dalgalar yuvarlanıyordu. Franz Schmid bir plajdaydı.

"Ben de onu mahkûm ettim" dedi. "Ama ben California'lıyım, bu yüzden onu ölüme değil müebbet hapse mahkûm ettim. Bir hayatı mahvetmenin karşılığında makul bir ceza değil mi? Sen de olsan bu cezayı vermez miydin Balli? Evet mi? Hayır mı? Yoksa sen idam cezasına karşı mısın?"

Cevap vermedim. George'un bana baktığını fark ettim.

"Julian'ı kendi aşk zindanında çürümeye bırakıyorum" dedi Franz. "Ve anahtarı attım. Müebbet hapis... ama orada geçirdiği hayat, uzun sürmeyecek."

"Nerede?"

"Kaçamayacağımı söyledin ya..."

"Nerede o, Franz?"

"...işte o pek doğru değil. Çok yakında buradan ayrılıyorum, dokuz on dokuz seferiyle, hoşça kal, Nikos Balli."

"Franz, söyle bize nerede... Franz? Franz!"

"Kapattı mı?" diye sordu George, ayağa kalkmıştı.

Başımı iki yana salladım. Dinledim. Sadece rüzgâr ve dalgalar vardı şimdi.

"Havaalanı hâlâ kapalı mı?" diye sordum.

"Elbette."

"Dokuz on dokuz uçuşunu duydun mu?"

George Kostopoulos başını hayır anlamında salladı.

"Plajın birinde tek başına" dedim.

"Kalimnos'un her köşesi plaj. Ancak fırtınalı gecelerde hiçbirinde tek bir insan bulamazsın."

"Uzun ve sığ bir plaj. Dalgalar çok ileriden kıyıya kadar yuvarlanıyordu."

"Christine'i arayıp sorayım, sörfçüdür."

Franz Schmid'in adına kiralanan araba ertesi sabah bulundu.

Pothia ile Massouri arasındaki bir kumsalın yanındaki park alanında duruyordu. Şoför tarafından denize giden rüzgârın kısmen

sildiği ayak izleri görünüyordu. George ile şiddetli rüzgârın ortasında durup dalgalarla boğuşan dalgıçları izledik. Güney ucunda plajın bittiği yerde dalgalar denize dik inen kaygan kayalara çarpıyordu. Bu kayalar sarı kahverengi kireçtaşından bir duvara evriliyor ve tepesinde havaalanının olduğu yere kadar yükseliyordu. Plajın daha ilerisinde Christine yerleri koklayıp iz kovalayan golden retriever köpeğiyle yürüyordu. Karakolda verdiğimiz bir kahve molasında köpeğin doğduğunda gören tek gözünün olduğunu bu yüzden ona Odin adını verdiğini anlatmıştı. Ve neden mitolojimizde Polyphemus gibi tek gözlü bir varlığın adını vermediğini sorunca bana bakmış ve şöyle demişti: "Odin daha kısa."

George'a göre Odin iyi bir iz takip köpeğiydi. Christine onu Franz ile Julian'ın odasına götürmüştü, bu yüzden hangi izi takip etmesi gerektiğini biliyordu ve plaja geldiğimizde doğruca arabaya koşturmuştu ve George kapıyı açmayı başarana dek havlamıştı. Arabanın içinde Franz Schmid'in giysilerini bulduk: ayakkabı, pantolon, iç çamaşırları, gökkuşağı desenli St. Pauli beresi ve telefon ile cüzdanın olduğu montu.

"Demek haklıymış" dedi George. "Kaçmayı başardı."

"Evet" dedim gözlerimle köpürüp kabaran dalgaları izlerken. George yerel kulüpten iki tane dalgıca ulaşmıştı ve şimdi biri eliyle diğerine işaret yapıp bağırarak bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama dalgaların gürültüsü sesini bastırıyordu.

"Sence Julian'ın cesedini de buraya mı attı?" diye sordu George.

"Belki. Eğer onu öldürdüyse."

"Sen kardeşini müebbet hapse mahkûm etmesiyle ilgili söylediklerini mi düşünüyorsun?"

"Olabilir. Belki de değil. Belki Julian'ın hemen ölmeyeceğini bildiği önce acı çekeceği bir duruma soktu."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Kıskançlıktan gözü dönmek, âşık olmak gibidir, insanların rüyalarında dahi göremeyecekleri şeyleri yapmaya iten bir delilik halidir."

Gözlerim kayaların üstünde dolandı. Franz Schmid de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı: Sarp kayalıklar deniz yüzünden öylesi-

ne dik ve kaygandı ki oraya kadar yürümüş olabilirdi, sonra yine karaya çıkıp hiç ayak izi bırakmadan kaçabilirdi. Dokuz on dokuz uçuşuna mı? Bu ne anlama geliyordu? Havaalanına gitmek için ya yola dönmesi gerekirdi ya da dümdüz tırmanması.

İp olmadan.

Free solo.

Elimde değildi; gözlerimi yumdum ve Trevor'ı düşerken gördüm.

Yere çarptığını görmemek için hemen gözlerimi açtım.

Dikkatimi topladım.

Franz Schmid de belki burada durmuş, bakmış ve benimle aynı şeyi düşünmüştü. Havaalanının kapalı olduğunu. Bütün yolların tutulduğunu. Tek biri dışında. Sonsuz olan. Ama denize açılıp yüzmek ve boğulmak zor, zaman alır, devam etmek büyük bir irade ister çünkü hayatta kalma güdüsü ağır basar ve dönersin.

"Sığlık yerde bunu bulduk."

George'la beraber arkamıza döndük. Dalgıçlardan biriydi. Elinde bir tabanca tutuyordu.

George tabancayı alıp inceledi. "Eski görünüyor" dedi şarjörün olduğu alt kısmını dürterek.

"Luger, İkinci Dünya Savaşı" dedim ve elinden silahı aldım. Üzerinde pas yoktu, suların üstünde damlacıklar halinde birikmesinden iyi yağlandığı anlaşılıyordu, demek ki uzun süredir denizde beklememişti. Tetik korumasının yanındaki serbest bırakma mandalına bastım, şarjörü çıkardım ve George'a uzattım. "Eğer doluysa sekiz."

George kurşunları çıkardı. "Yedi" dedi.

Başımı evet anlamında salladım. Muazzam bir hüzün kapladı içimi. Rüzgârın yarın akşama hafiflemesi bekleniyordu ve güneş parlıyordu ama içim karalar bağlamıştı. Genellikle bu hissin gelip geçici mi olduğunu yoksa yeni bir karanlık dönemin işareti mi olduğunu anlayabiliyordum. Ancak şu anda bilmiyordum.

"Dokuz on dokuz seferi" dedim.

"Efendim?"

"Elinde tuttuğun kurşunların kalibresi."

* * *

Cinayet Büro'daki müdürümü arayıp raporumu ilettiğimde bana Atina'daki basının olayın üstünde olduğunu söyledi, gazeteci ve fotoğrafçılardan bir grubun Kos'ta toplandığını ve bir tekneye atlayıp adaya gitmek için havanın açılmasını beklediklerini bildirdi.

Massouri'deki otelime dönüp oda servisinden bir şişe uzo istedim. Ticarileştirilmiş ve sulandırılmış Ouzo 12 dışındaki bütün markaları içerim, ama ellerinde en sevdiğim marka Pitsiladi olduğunu görünce sevindim.

Demlenirken olan biten her şeyin ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm. İki ölünün olduğu bir cinayet ama ceset yok. Baş ağrısı basın yok, baskı kuran müdür yok, stresli soruşturma ekipleri yok. Kararsız laboratuvar teknisyenleri yok, patoloji uzmanları yok, kendini kaybetmiş yakınlar yok. Sadece fırtına ve sessizlik. Bu fırtınanın sonsuza dek sürmesini diledim.

Şişenin neredeyse yarısını içtikten sonra kalanını bitirmek için otelin barına indim. Victoria Hassel bir gün önce gördüğüm diğer dağcı ekipten bazılarıyla bir masada oturuyordu. Bara oturup bira ısmarladım.

"Pardon?"

İngiliz aksanı. Yarı döndüm. Gülümseyen bir adam, ekose gömlekli, kır saçlı, yaşı için oldukça fit, altmışlarında bir adam. Bu tür adamlardan çok görmüştüm, geleneksel İngiliz dağcısı. Geleneksel tırmanış olarak adlandırılan şeyle büyümüşlerdi, yani kayalara sabitlenmiş boltların olmadığı, emniyet malzemelerini çatlaklara ve deliklere kendileri yerleştirdikleri rotaları tırmanırlar. Lake District'teki kumtaşı üzerinde, sadece tırmanış zorluğuna göre değil, tehlike boyutuna göre de derecelendirilen rotaları. Yağış alıp almaması, çok soğuk olup olmaması, kana susamış sivrisineklerin yumurtalarından çıkıp çıkmamasına göre de derecelendirilen rotaları. İngilizler buna bayılır.

"Beni hatırladın mı?" dedi adam. "Sheffield yakınlarında seninle aynı ip birliğindeydik. Sene 85 ya da 86 olmalı."

Başımı iki yana salladım.

"Hadi ama" diye güldü. "Adın bir türlü aklıma gelmiyor ama Trevor Biggs ile tırmandığını hatırlıyorum, yerel dağcılardan-

dı. Bir de hepimizin zorlandığı rotalarda uçarak ilerleyen Fransız kız vardı." Sanki aklına bir şey gelmiş gibi yüzü aniden ciddileşti. "Tanrım, Trevor'ın başına gelen ne kadar üzücü bu arada."

"Korkarım beni başkasıyla karıştırıyorsunuz, bayım."

İngiliz'in ağzı bir anlığına açık kalakaldı, yüzünde hafif bir şaşkınlıkla. Hatayı bulabilmek için zihninin derinliklerinde gidip geldiğini görebiliyordum. Sonra sanki bir şey bulmuş gibi yavaş yavaş başını salladı. "Affedersiniz."

Yeniden bara döndüm ve aynadan eşleriyle beraber gelen dağcı arkadaşlarının yanına oturmasını izledim. Onlara bir şey söyledi ve başıyla beni işaret etti. Sohbetlerine kaldıkları yerden devam edip tırmanış parkurlarını işaretledikleri rehber kitabını aralarında dolaştırdılar. Güzel bir hayata benziyordu.

Bakışlarım daha sonra diğer masalardan birine kaydı ve Victoria Hassel ile göz göze geldim.

Dağcıların tırmanış sonrası giydikleri kostümle oturuyordu. Öncesinde bir kasketin örttüğü uzun sarı saçlarını salmıştı. Yüzü bana dönüktü, sanki geçici olarak kendisini sohbetten soyutlamıştı. Gözlerini benden kaçırmamıştı. Bir şey için mi bekliyordu bilmiyorum. Bir işaret. Schmid vakasıyla ilgili bilgi. Ya da sadece onu tanıdığıma dair başımla bir hareket.

Victoria Hassel ayağa kalkmak üzereyken ondan önce davranıp barın tezgâhına bir euro bıraktım. Tabureden inip dışarı çıktım. Odama dönüp kapımı kilitledim.

Gecenin ortasında patlama gürültüsüyle uyandım, tabanca sesi gibi. Yatağımda doğruldum, kalbim deli gibi atıyordu. Çarpan panjurdu, rüzgârın şiddeti sonunda onu sökmüş olmalıydı. Yatağımda gözlerim açık uzandım ve Monique'i düşündüm. Monique ile Trevor'ı. Sabaha kadar uyuyamadım.

"Bugün rüzgârın hızı kesiliyormuş" dedi George ve bana kahve koydu. "Yarına kadar Kos'a gitmiş olursun."

Başımı sallayıp karakolun penceresinden dışarıyı seyrettim. Limanda hayat son üç gündür adanın bütün dünyayla iletişiminin

kesilmesinden etkilenmemiş gibi görünüyordu. Ama bu işler böyledir, hayat katlanılmaz olduğunda bile –ya da özel olarak öyle olduğunda– devam eder.

Christine ve memurlardan biri içeri girip bize doğru yürüdü.

"Haklıydın George" dedi. "Schmid Luger'i Marinetti'den satın almış. Fotoğrafını gösterince Franz'ı tanıdı ve Julian'ın kayıp ihbarından bir gün önce onun dükkânına uğradığını söyledi. Franz'ı koleksiyoner sanmış. Luger ve savaştan kalma bir çift İtalyan kelepçe almış. Marinetti elbette Luger'in kilitli olduğunu düşündüğüne yemin ediyor."

George başını salladı, sinirlenmekten ziyade memnun olmuşa benziyordu. Franz'ın California'dan uçakla bir tabancayı nasıl ve üstelik neden taşımış olabileceğini merak edince bana Pothia'daki antikacı dükkânını işleten Marinetti'ye danışmamı teklif etmişti. George'a göre Marinetti'de Kalimnos'un yıllar boyu İtalyan ve sonra da Alman işgalinden kalma antikalarla dolu bir bodrum katı vardı ve kendi bile elinde ne olduğunu bilmiyordu.

"Artık bu vakayı çözülmüş sayabilir miyiz?" diye sordu Christine.

George bana döndü sanki soruyu iletmek ister gibi.

"Vaka kapandı" dedim. "Ama çözülmedi."

"Çözülmedi mi?"

Omuz silktim. "Düşündüğümüz şeyin gerçekleştiğini ispatlayacak hiçbir kanıt yok elimizde. Belki iki kardeş şu anda Amerika'ya doğru yol alan uçaklarında oturmuş, hayatlarında yaptıkları en büyük eşek şakasını yuttuğumuz için bize gülüyorlardır."

"Buna inanmıyorsun" dedi George.

"Kesinlikle inanmıyorum. Ancak başka olasılıklar olduğu sürece her zaman bir şüphe kalacak. Fizikçi Richard Feynman hiçbir konuda asla emin olamayacağımızı söyler, ama yapabileceğimiz en iyi şey kesinliğin çeşitli derecelerini varsaymak."

"Ama eğer bir şüphe varsa ne yapabiliriz?" diye sordu Christine, bu konuya biraz bozulmuş görünüyordu.

"Hiçbir şey" dedim. "Makul derecede bir kesinlikle yetinmeye bakıyoruz ve sonraki vakayla ilgilenmeye başlıyoruz."

"Bu seni..." Christine durdu ve sanki söyleyeceklerinin çok ileriye gitmek olup olmayacağını düşündü.

"Çileden çıkarmıyor mu?" diye sordum.

"Evet."

Gülümsemek zorundaydım. "Unutma, ben Kıskanç Adam'ım. Genellikle bir cinayet incelemesinin birinci, bilemedin ikinci gününde ortalarda olurum. Ben elinde yeraltı suyunu bulma aparatı olan kişiyim, suyun olabileceği yeri işaret eden kişiyim, sonra kazı işini başkalarına bırakırım. Bütün cevapları bulamadan vakaları ardımda bıraktığım çok durum oldu."

Christine beni tartarmış gibi inceledi. Bana inanmadığını görebiliyordum.

"Ben kıskanç mıyım?" diye sordu, ellerini kalçasına koyup kışkırtıcı bir poza bürünürken.

"Bilmiyorum. Bunu bana önce senin söylemen gerek."

"Nasıl mesela?"

"Seni ne kıskandırır, örneğin."

"Ya söylemek istemezsem ya bu benim canımı çok acıtıyorsa?"

"O zaman bunu bilmemin hiçbir yolu olmaz" dedim ve ellerimi çırptım. "Artık bir şeyler yiyelim mi arkadaşlar?"

"Evet!" dedi George. Ama Christine bana bakmaya devam etti. Benim gördüğümü gayet iyi anlamıştı. Kırmızı gözleri ele veriyordu. Kıskançtı.

Günün geri kalanında Franz Schmid'in arabasıyla tabancasını bulduğumuz plajın güneyinde kalan dağın üstündeki dar patikalarda yürüdüm. Dağın üstümde asılı gibi duran yüksek erişilmez kireçtaşından duvarı aklıma Oxford'daki Christ Church Katedrali'ni getirmişti ki koyu İngiliz ciddiyetiyle Atina'daki rengârenk Mitropoli Katedrali'nden çok farklıydı. Belki de bu yüzden –ateist olmama rağmen– Christ Church'te kendimi daha çok evimde gibi hissederdim. Telefonda müdürümle konuştum. Eğer rüzgâr dedikleri gibi durulursa ertesi gün bir dedektifle iki kriminal teknisyen göndereceğini, beni Atina'da istediklerini, Tzitzifies'te bir kadının öldürüldüğünü ve kocasının suç anında

başka yerde olduğunu kanıtlayamadığını söyledi. Vakaya yerime başka birini göndermesini istedim.

"Kurbanın ailesi seni istediklerini söylüyor" dedi müdürüm.

"Buna biz karar veririz."

Ailenin adını söyledi. Armatör hanedanlarından biriydi. İçimi çektim ve telefonu kapattım. Ülkemi çok seviyorum ama bazı şeyler hiç değişmiyor.

Gözüme ekstra dik bir çıkıntı takıldı. Daha doğrusu: çıkıntı görüş alanıma girdi. Temizlenmiş emniyet noktasından sarp kayalıklara çıkan düzgün ve güzel bir tırmanma hattı gördüm. Çeşitli noktalardaki boltlardan güneş yansıyordu. Çıktıntı yüzünden bir rotanın üst noktasını işaret eden çapayı görmemiştim ve patikanın ve emniyet noktasının yanı başından kayalık dimdik denize uzandığı için daha ileriye gidemiyordum. Ama uzun bir rota olmalıydı bu, en az kırk metre.

Patikadan uçuruma doğru bir adım attım ve elli, altmış metre aşağıda dalgaların kayalara çarptığı yere baktım. Tırmanan kişi çapadan kendini aşağıya sarkıttığında doğruca denize doğru devam etmemek ve emniyet noktasına inebilmek için ileri geri sallanmak zorundaydı. Fakat ne kadar güzel bir rotaydı bu! Sonrasında gözlerim biraz daha yukarıya kaydı ve beynim otomatik olarak bütün tutamaklarla konturların gerektireceği tırmanış hareketlerini analiz etmeye, zihnimde canlandırmaya başladı. Yıllarca kalıntıların altında kalmış bir makineyi gün yüzüne çıkardıktan sonra çalıştırmak gibiydi. Hâlâ çalışıyor muydu? Anahtarı çevirdim, gaz pedalına bastım. Tırmanma motoru gönülsüzce yakındı, öksürdü, itiraz etti. Ama sonra çalıştı. Beyin tırmanışı canlandırırken kaslar hareketleri hatırlayıp keyifle ışıldadı. Bu civarda başka rotalar göremiyordum, bu yüzden birçok dağcının muhteşem olmasına rağmen bu rotayı çok uzun bulduğunu tahmin ettim. Ama ben olsam yapardım, hayatımda tırmandığım son rota olsa dahi.

Hayali tırmanış o gece hâlâ zihnimi meşgul ediyordu. Odama bir şişe Pitsiladi daha istedim. Rüzgâr biraz hafiflemişti, dalgalar kireçtaşlarını eski şiddetiyle dövmüyordu ve ara ara oluşan tam

sessizlikte bardan gelen müzik sesini duyabiliyordum. Victoria Hassel'in orada olduğunu tahmin ettim. Oturmaya devam ettim. Saat onda yeterince sarhoş olunca yatabildim.

Ertesi sabah uyandığımda ne rüzgârı ne de artık aşina olduğum borulardan, çatıdan ve çatlaklardan gelen kulak tırmalayıcı flüt sesini duyuyordum.

Panjurları açtım. Deniz maviydi, üstünde köpüren dalgalar yoktu ve şiddeti durulmuştu artık, inliyordu. Orgazm sonrası bir âşığın yapacağı şekilde karanın gövdesine ağır tembel dalgalarını pompalıyordu. Deniz yorgundu. Benim gibi.

Yatağıma uzandım yine ve resepsiyonu aradım.

Feribotlar yeniden seferlere başladı, dedi resepsiyonist, bir saat sonraki sefere binersem rahatlıkla saat üçte Atina'ya kalkan uçağa yetişebilirdim. Taksi ayarlamasını istiyor muydum?

Gözlerimi yumdum. "İstiyorum..." diye söze girdim.

"Saat kaça?"

"Taksi değil. İki şişe Pitsiladi."

Kısa bir sessizlik oluştu.

"Korkarım elimizde o markadan kalmadı Bay Balli. Ama Ouzo 12 var."

"Hayır, teşekkür ederim" deyip kapattım.

Bir süre yatarak denizi dinledikten sonra yine aradım.

"Gönderin" dedim.

Demlenerek içtim. Gözlerim Telendos'un üstünde yavaş hareketlerle kısalan, akşamüstü olduğunda zafer işareti gibi uzayan gölgeleri takip etti. İşim gereği dinlediğim bütün öyküleri düşündüm. Eskilerin sözünün doğruluğunu, itirafın sadece seyircisini bekleyen bir hikâye olduğunu.

Karanlık basınca bara indim. Tahmin ettiğim üzere Victoria Hassel orada oturuyordu.

Monique ile Oxford'da tanıştım. Benim gibi tarih ve edebiyat okuyordu ama benden bir sene önce başladığından aynı derslere girmiyorduk. Yine de böyle yerlerde yabancılar her zaman bir ara-

ya gelir ve birbirlerine çekilir. Biz de o kadar çok sosyal ortamda karşılaşır olmuştuk ki onu bira içmeye davet etmeye cesaret edebilmiştim.

Yüzünü buruşturdu. "Belki bir Guinness olabilir."

"Guinness'i mi seviyorsun?"

"Muhtemelen sevmem, biradan nefret ederim. Ama illa bira içeceksek o zaman Guinness olmalı. İçlerindeki en kötü bira ama olumlu düşüneceğime söz veriyorum."

Monique'in mantığına göre her şey denenmeli ve bu, açık fikirlilikle yapılmalıdır, ki sonra gönül rahatlığıyla ve yeni bir kavrayışla başından atılsın. Bu her şey için geçerliydi: fikirler, edebiyat, müzik, yemek ve içecek. Ve ben, diye düşünmüştüm sonrasında. Çünkü birbirimizden olabildiğince farklıydık. Monique o güne dek karşıma çıkan en tatlı, en büyüleyici kızdı. Cıvıl cıvıl, neşeli bir havası vardı ve etrafındaki herkese karşı öyle iyiydi ki tek yapabildiğim pes edip kötü polis rolünü üstlenmek olmuştu. Zengin bir aileden gelmesinden, üstün zekâsından ve olağanüstü güzelliğinden öylesine etkilenmemiş biriydi ki tüm bunlara rağmen insanın onu sevmekten başka seçeneği kalmıyordu. Ve seni *gördüğünde*, elbette geriye pes etmek kalıyor ve tüm gardını indirip sırılsıklam âşık oluyordun. Sayısı hiç de az olmayan taliplerini öyle anlayışla karışık bir zarafetle geri çeviriyordu ki, her şeyi deneme prensibinin ardında başka bir şey yattığını düşündürüyordu insana, prensiplere değil de doğasına bağlı bir şey. Monique kendini doğru kişiye saklıyordu. İnançlarından ziyade mizacı yüzünden bakireydi.

Bende durum tam tersiydi. Önüme gelenle birlikte olma eğilimimden tiksiniyordum ama buna karşı duramıyordum. Utangaç olmama rağmen, hatta kimilerine göre kasvetli, biraz sert ve gergin halim bir Yunanlıdan ziyade İngiliz'i andırsa da, tipim belli ki karşı cinse çekici geliyordu. Özellikle İngiliz kızlar benim Cat Stevens görüntüme tav oluyorlardı, yani siyah kıvırcık saçlarımla kahverengi gözlerime. Üstelik –sanırım bu hem kalplerini hem de yatak odalarının kapılarını açmalarına tipimden daha çok yardım ediyordu– dinleyebilme yeteneğim vardı. Daha doğrusu dinlemeye ilgim vardı. Kendi hikâyem dışında her türlü hikâye için

nefes alıp veren biri olarak genç kadınların imtiyazlı hayatları hakkında söyledikleri uzun monologları dinlemek benim için asla büyük bir özveri sayılmazdı: anneleriyle sorunlu ilişkileri, cinsel eğilimleri konusundaki tereddütleri, en son kalp kırıklıkları, babalarının en az kendileri kadar genç sevgilisine verdiği için çıkmak zorunda kaldıkları Londra'daki o daire, sahte ikilemleri, ona haber vermeden St. Tropez'e giden entrikacı arkadaşları hakkında anlattıklarını dinlemek. Sonunda –biraz da şanslıysam– intihar etmeye duydukları özlemi, varoluşsal obsesif kompulsif bozukluklarını ve yazar olmak için duydukları gizli ihtiraslarını dinliyordum. Sonrasında çoğu benimle yatmak istiyordu, özellikle ağzımı bıçak açmadıysa. Sanki sessizlik daima lehime işliyordu, olabilecek en olumlu şekilde yorumlanıyordu. Ama bu cinsel ilişkiler özgüvenimi güçlendirmeye yaramıyordu. Tam tersine, kendimi daha çok aşağılamama sebep oluyordu. Bu kızlar benimle yatıyordu çünkü sessizliğim beni istedikleri şekilde hayallerinde canlandırmaya yarıyordu. Kim olduğumu ele verirsem kaybedeceğim çok şey vardı; özgüvenden yoksun bir abazan, omurgasız bir çift kahverengi göz ve uzun kulaklar. Ve çok geçmeden kasvetimin, içten gelen kederimin odadaki ışığı nasıl kararttığını fark ediyorlardı ve o zaman hemen oradan ayrılmaları gerekiyordu. Onları suçlamıyorum.

Ama Monique ile bunların hepsi değişti. Ben değiştim. Konuşmaya başladım örneğin. Tadı berbat Guinness'i içmek için birbirimize yardım ettiğimiz o ilk andan itibaren gerçek anlamda bir diyalog vardı aramızda, o alıştığım monologlardan değildi. Temalar da farklıydı. Ya bizim dışımızdaki mevzulardan konuşuyorduk, örneğin yoksulluğun kendini muhafaza eden mekanizmalarını, insanların ahlakın, daha doğrusu kişinin kendi ahlakının, kalıcı bir niteliği olduğuna dair inancını. Ya da gerek politik gerek dini inançlarımızı sarsacak şeyleri öğrenmekten az çok bilerek nasıl kaçındığımızı. Okuduğumuz kitapları, okumadığımız kitapları, iyi oldukları için okumamız gereken kitapları. Ya da abartılan kitapları. Ya da düpedüz kötü kitapları.

Kendimiz ve hayatımız hakkındaki sohbetlerimiz, her zaman evrensel bir kavrama, bir fikre ya da Monique'in ifadesiyle *in-*

*sanlık durumu*na dayanırdı. Buradaki gönderme, benim en sevdiğim Fransız yazar André Malraux'a değil, politik filozof Hannah Arendt'e idi. Bu ve diğer yazarları birbirimize anlatır ve tartışırdık ama rekabet duygusundan çok, yanında hata yapmaktan korkmayacak kadar güvendiğimiz biriyle bağımsız düşünme fırsatını değerlendirmek için. Aramızda zaman zaman ateşli anlaşmazlıklar yaşanırdı. Bir gece geç saatlerde odasında içki içerken, yine böyle bir tartışmanın ardından Monique bana yumruğunu salladı, ardından kollarını boynuma doladı ve ilk kez öpüştük.

Ertesi gün bana bir ültimatom verdi. Eğer sevgili olmazsak görüşmeye devam edemeyeceğimizi söyledi. Âciz hissettiğim ya da âşık olduğum için değil, dedi, cinsel anlamda sadece birbirimize bağlı kalmak için bunu istediğini açıkladı. Zira bu onun kırmızı çizgisiydi çünkü cinsel yolla bulaşan hastalıklardan o kadar korkuyordu ki sırf bu korku yüzünden bile ömrü kısalıyor olabilirdi. Ben güldüm, o da güldü ve ültimatomu kabul ettim.

Beni dağcılıkla Monique tanıştırdı. Küçüklüğünden beri, babası onu Verdon ve Céüse'de modern spor dağcılığının yapıldığı klasik tırmanış alanlarına götürürmüş.

Dürüst olmak gerekirse, İngiltere'de tırmanacak çok fazla kaya yok, özellikle de Oxford civarında. Ancak, benim gibi Led Zeppelin hayranı, gürbüz, kızıl saçlı, bir fabrika işçisinin oğlu olan oda arkadaşım Trevor Biggs, bana doğduğu Sheffield yakınlarındaki Peak District'te tırmanan arkadaşlarından bahsetmişti. Trevor bir nevi en yakın arkadaşım olmuştu. Girişken mizacı ve sıcak espri anlayışıyla insanları kendine çekme konusunda ustaydı. Hem kızları hem de erkekleri masamıza çekerdi ve genellikle kızlar bir süre sonra ilgilerini bana yöneltirdi. Trevor'ın hurda ama çalışır durumda bir Toyota HiAce panelvanı vardı ve en önemli özelliği ısıtmalı koltuklarıydı. Ona, tırmanma ve aile ziyaretini birleştirmeyi, üstelik benzin parasını da bölüşecek iki kişi daha olacağını teklif edince, hiç düşünmeden kabul etti.

Böylece üç yıl sürecek tırmanış ve hafta sonu gezileri başlamış oldu. İki buçuk saati aşmayan bir yoldu ama her anımızı tırmanışla değerlendirmek istediğimiz için çadırda, arabada, hava koşul-

ları çok elverişsiz olduğunda ise Trevor'ın anne babasının evinde kalırdık.

İlk yıl tırmanışta Trevor'dan daha başarılıydım, muhtemelen Monique'i etkilemek istediğim için daha azimliydim. Monique bizden çok ilerideydi ve giderek daha da iyi oluyordu. Bunun nedeni güçlü olması değil, küçük ve hafif vücudunu bir balerin gibi kullanma yeteneğiydi. Monique'in ayak çalışması ve dengesi mükemmeldi, hele tırmanma kavrayışı Trevor ile benim ancak rüyalarımızda görebileceğimiz türden bir şeydi. Tutamak ve çıkıntıları kullanarak tırmanabileceğimiz, saf fiziksel güç gerektiren mağaralar bulmaya başladığımızda, önce ben ardından Trevor kendimize güvenmeye başladık. Ancak, bizi daha da geliştiren şey, Monique'in verdiği ipuçları, bizi cesaretlendirmesi ve sevinçlerimize ve küçük zaferlerimize dahil olma yeteneğiydi. Trevor ve ben sayısız düşüşümüzden sonra küfrederek pes etmiş ipte sallanırken, Monique'in neşeli kahkahaları kaya duvarlarında yankılanırdı. Bizi aşağıya indirmesini isterdik. Pes ettiğimiz için değil, en baştan bütün rotayı bir kez daha denemek istediğimiz için.

Monique, yüreklendirilmeye belki de benden daha çok ihtiyacı olduğunu düşündüğüm Trevor'ın başarılarına daha çok seviniyormuş gibi hissediyordum bazen.

Trevor'ın tırmanışı ciddiye almaya başladığını üçüncü yılda fark ettim. Odamızın kapısına astığım parmak güçlendirme panosuna eskiden hiç dokunmazken artık onu orada sık sık çalışırken görüyordum. Sanki onu suçüstü yakalamış gibi bir hisse kapılıyordum, sanki bana ne kadar antrenman yaptığını göstermek istemiyordu. Ama vücudu onu ele veriyordu. Güneş açtığında ve Peak District'teki kayalar ısındığında Trevor'la tişörtlerimizi çıkartıyorduk. Eskiden yağlı görünen üst bedeni hâlâ eskisi gibi süt beyazdı ama tek gram yağı kalmamıştı. Şimdi Trevor'ın cildinin altındaki kasları çelik halat gibi görünüyordu. Monique'in bile pes ettiği rotalarda, bir robotmuş gibi, çıkıntılara tüm gücüyle tırmanıyordu. Dikey rotalarda hâlâ ben daha avantajlıydım çünkü Monique'in tekniğini dikkatlice incelemiştim, ama Trevor'la aramdaki rekabet iyice artmıştı. Çünkü aramızdaki şey artık buna dönüşmüştü: Rekabet.

Tam bu dönem partilere daha fazla katılmaya başladım. Elbette bu sosyal ortamlarda içki içmek demekti. Küçüklüğümden beri alkolik bir geçmişi olduğunu bildiğim babam beni bu konuda uyarmıştı. Ancak bu uyarıyı yalnızca üzgün olduğumda içki içmemem gerektiği konusunda yapmıştı, şimdi hissettiğim gibi mutlu olduğum anlar için değil. Sonuçta çok fazla Monique, çok fazla tırmanış ve çok fazla partiden oluşan kombinasyon derslerime yansımaya başlamıştı. Bu duruma ilk Monique dikkat çekti ve bu da ilk kavgamızın sebebi oldu. Kavgayı ben kazanmıştım. Monique'e söylediğim kırıcı sözlerin ardından yanımdan gözyaşları içinde ayrılmıştı.

Ertesi gün ondan özür diledim. Ağır sözlerimin suçunu Yunan sosyal normlarına attım ve bundan sonra daha az partiye gidip derslerime daha fazla ağırlık vereceğime söz verdim.

Bir süre sözümü tuttum. Hatta, sırf ders çalışmak için Peak District'teki hafta sonu tırmanışını bile iptal ettim. Finaller yaklaşıyordu ve babamın en az Yale'i bitiren ve şimdi aile firmasının yönetiminde oturan ağabeyiminkiler kadar iyi sonuçlar beklediğini biliyordum. Ancak zorunlu ezbere dayanan bu çalışma dönemi, en sevdiğim şeyden, yani edebiyattan neredeyse nefret etmeme sebep olmuştu. Monique ile Trevor'ın boş zamanlarını inanılmaz kıskanıyordum ve cumartesi günü yağmur yüzünden bir metre bile tırmanamayıp geri döndüklerinde rahatlamıştım.

Ders çalışmaya öncelik vermeye devam ettim, evet, o kadar çok ki Monique hiç görüşemiyoruz diye şikâyet edecek noktaya gelmişti. Buna sevinmiştim, ama garip bir sevinçti ve daha da garip bir sonuç doğurmuştu. En başından itibaren Monique'in benim üzerimde benim onun üzerinde olduğundan daha fazla gücü olduğunu hissetmiştim. Bu kabul ettiğim ve onun benim seviyemin çok üstünde olmasına bağladığım bir durumdu, yani bu konuda da kazançlı çıkan bendim. Şimdi ilginç olan durum ise ona daha az zaman ayırmaya başladıkça aramızdaki güç dengesinin daha çok eşitlendiğine inanmaya başlamamdı. Bu yüzden içime kapandım, ciddi bir çalışma temposuna kaptırdım kendimi. Ve büyük final günü gelince ve beş saat sonrasında sınav yerinden ayrıldığımda verdiğim yanıtla-

rın sadece üniversitedeki hocamın ve babamın değil, Monique'in de koltuklarını kabartacağını biliyordum. Ucuz bir şişe şampanya aldım ve kampüsteki sevimli öğrenci yurdunun ikinci katındaki odasına koşturdum. Kapısını çaldığımda içeride Led Zeppelin'in "Whole Lotta Love" parçası bangır bangır çaldığı için beni duymadı. Sevinçten delirerek –o plağı ona ben vermiştim ve şu anda tam da şarkının adı gibi muazzam bir aşkla doluydum!– arka bahçeye koşturdum. Bir elimde şampanya şişesiyle onun penceresinin önünde duran ağaca kolaylıkla tırmandım. İçeriyi görebilecek kadar yükseğe çıktığımda, elimdeki şişeyi sallayıp onu ne kadar sevdiğimi haykıracaktım, ama kelimeler boğazıma dizildi.

Monique bağırarak sevişirdi ve yurt odasının duvarları çok ince olduğundan müziğin sesini sonuna kadar açardık.

Monique'i gördüm ama o beni görmedi. Gözleri kapalıydı.

Trevor da beni görmedi, çünkü sırtı bana dönüktü. O süt beyazı kaslı sırtı. Kalçaları ileri geri pompalar gibi hareket ediyor, "Whole Lotta Love" parçasının ritmine ayak uyduruyordu.

İçine girdiğim transtan bir gürültüyle uyandım, aşağıya bakınca arka bahçedeki arnavutkaldırımının üstünde un ufak olmuş şampanya şişesini gördüm. Köpüren bir birikintinin içinden cam kırıkları çıkıyordu. Neden bilmiyorum ama birisinin beni görmesinden duyduğum panikle ağaçtan adeta kayarak indim. Ayaklarım yere değer değmez koşturmaya başladım, kaçtım.

Şampanyayı aldığım markete kadar koştum, annemin gönderdiği paradan kalanla iki şişe Johnnie Walker aldım ve kendi yurt odama koşturdum. Kendimi odama kilitleyip içmeye başladım.

Monique kapıyı çaldığında hava kararmıştı. Kapıyı açmadım, ama yatıyorum yarın konuşsak olmaz mı diye bağırdım. Benimle mutlaka konuşması gereken bir şey olduğunu söyledi, ama ben çok hasta olduğumu ve ona bulaştırmak istemediğimi söyledim. Hastalıktan ödü koptuğu için kapının ardından sınavın nasıl geçtiğini sorduktan sonra gitti.

Trevor da kapıyı çaldı. Hastayım diye bağırınca bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sordu. "Bir dosta ihtiyacım var" diye fısıldadım, yatağımda döndüm ve "yok sağ ol" diye bağırdım.

"Cuma günkü tırmanışa kadar umarım iyileşirsin" dedi Trevor.

Cuma günü. Bu bana üç gün vermişti. Varlığından haberdar olmadığım karanlığıma dalmak için üç gün. Kıskançlığın pençesinde geçen üç gün. Verdiğim her nefeste pençesini biraz daha sıkıyor, temiz hava almamı zorlaştırıyordu. Kıskançlık dediğin budur, bir boa yılanı. Küçükken babam beni *Orman Çocuğu*'nun Disney versiyonunu izlemeye götürdüğünde, inanılmaz kafam karışmıştı. Çünkü annemin bana defalarca okuduğu Rudyard Kipling'in romanında yılan Kaa iyiydi! Babam tüm canlıların iki yüzü olduğunu açıklamıştı. Biz sadece çoğu zaman diğer yüzü göremeyiz, kendimizdekini bile. Ama ben diğer yüzümü görmeye başlamıştım. Zira bu üç gün boyunca oksijensizliğin beynimde yarattığı hasarla içimde varlığından haberim dahi olmayan düşüncelere kapılmıştım. Kişiliğimin derinlerinde uykuya yatmış olmalıydı. Ve Kaa'nın, o iyi kalpli yılanın, diğer yüzünü gördüm. Muhteşem intikam fantezileriyle baştan çıkaran, manipüle eden, keyifle tüyleri diken diken eden kıskançlık. Ve tek ihtiyaç duyduğu şey viski şişesinden aldığın yudumlarla beslenmesiydi.

Cuma günü gelip çattığında ve üstümden kederimi silkelediğimde, yatak döşek olmaktan çıkmış, ölümden uyanmış gibi doğrulmuştum. Ama artık o eski Nikos Balli yoktu. Kimse bunu fark etmemişti. Öğle yemeğinde hiçbir şey olmamış gibi selam verdiğim, hava durumunun şahane göründüğünü ve hafta sonunun muhteşem geçeceğini düşündüğümü söylediğim Monique ile Trevor bile. Yemek yerken Trevor ile Monique'in benim anlamadığımı düşündükleri şifrelerle konuşmalarına kulak vermedim. Uzun masanın diğer ucunda oturan arkadaş grubunun başka bir arkadaşlarının birlikte olduğu bir erkekten bahsetmelerini dinledim. Kelime seçimlerine dikkat ettim, kullandıkları sıfatların sertliğine, biri ortak arkadaşlarını biraz aşağılayarak tanımladığında diğerlerinin sinsice neşeli tepkisine, cümleleri kısaltan, kesik kesik yapan sakin bir zihnin yarattığı akıcılıktan yoksun hiddete. Arkadaşlarını kıskanıyorlardı. Bu kadar basitti. Ve bu görüşümü psikanalize değil, saf, net bir metin analizine dayandırmıştım. Hayır, ben aynı

kişi değildim. Bir yere gitmiştim ve orada görmüştüm. Görmüş ve öğrenmiştim. Ben Kıskanç Adam olmuştum.

"Acıklı bir hikâyeymiş" dedi Victoria Hassel çamaşırını giyip giysilerinin kalanını aramaya başlarken. "İkisi sevgili oldu mu?"

"Hayır" dedim ve yatakta döndüm, önce boş bir şişeyi kaldırdım sonra neredeyse bitmek üzere olan diğer Ouzo 12 şişesini kaldırıp başucu sehpasından küçük kadehe doldurdum. "Monique'in son senesiydi ve son finali de birkaç gün sonraydı. Tabii iyi geçmedi, ama sonrasında Fransa'ya evine döndü ve ne Trevor ne de ben onu bir daha hiç görmedik. Fransız bir adamla evlendi, çocukları oldu. Bildiğim kadarıyla Bretagne'da oturuyor."

"Ve sen? Edebiyat ve tarih okuduktan sonra polis mi oldun?"

Omuz silktim. "Oxford'da bir yılım vardı daha, ama sonbaharda dönünce parti ve içkiye verdim kendimi."

"Aşk acısı mı?"

"Belki. Belki anıların bu kadar yakın olması çok ağır geldi. En azından içmekten başka hiçbir şeyin anlamı yoktu. Bir süre ben de dokuz on dokuz seferini düşündüm."

"Anlamadım?"

"En kötü anlarımda Peak District'te bulduğum bir taşı sıkardım." Avucumu yumruk yapıp gösterdim. "Acımı taşa aktarmaya odaklanırdım, bütün acımı emmesini sağlardım."

"İşe yaradı mı?"

"En azından dokuz on dokuz seferine binmedim." Kadehime içkiyi doldurdum. "Onun yerine sonbahar döneminin ortasında okulu bırakıp Atina'ya giden bir uçağa bindim. Polis Akademisi'ne girmeden önce bir süre babamın firmasında çalıştım. Babam ve ailemdeki herkes gecikmiş bir ergen başkaldırısında bulunduğumu sandı. Ama ben elimdekini, artık yetenek mi lanet mi her ne ise, iyi bir amaca hizmet etmek için kullanabileceğimi biliyordum. Ayrıca akademideki disiplin ve egzersiz temposu şundan uzak durmama yardımcı oldu..." Başımla uzo şişesini işaret ettim. "Ama benden bahsettiğimiz yeter. Sen anlat."

Victoria Hassel yatağın diğer ucunda doğruldu ve yeni yıkan-

mış tırmanış pantolonunun düğmelerini iliklerken bana inanmazlıkla baktı. "Öncelikle şimdi gidip tırmanacağım. İkincisi dün gece barda dört saat bana kendimi anlattırdın. Gerçekten unuttun mu?"

Bir yandan çaresizce hatırlamaya çalışırken gülümseyip başımı hayır anlamında salladım. "Sadece daha da çok şey bilmek istiyorum" diye yalan söyledim ve yalanımı anladığını fark ettim.

"Çok şekersin" dedi ve yatağın etrafından dolanıp beni alnımdan öptü. "Belki daha sonra. Parfümüm üstüne sinmiş, aklında olsun."

"Koku alma duyum berbat."

"Benimki harikulade. Ama korkma, yıkanınca hemen çıkar. Bugün sonra görüşelim, olur mu? Hoşça kal."

Kalimnos'tan feribot ve uçakların yeniden sefere başlamasından iki gün sonra, sonunda Atina uçağına bir yer ayırttığımı ona söylemeyi düşündüm. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, sadece daha fazla zorunlu rol yapmayı gerektirecekti.

"*Adio* Victoria."

George sözleştiğimiz üzere uçuştan bir saat önce beni aldı. Yol arabayla on-on iki dakika sürüyordu ve yanımda hâlâ sadece kabin içi valizim vardı.

"İyileştin mi artık?" diye sordu arabaya binince.

Atina'yı arayıp hastalandığımı ve Tzitzifies vakasını başkasına vermelerini söylemiştim.Yüzümü ovaladım.

"Evet" dedim ve doğruydu, kendimi hiç de kötü hissetmiyordum. Ouzo 12'nin tadı belki boktandı ama Pitsiladi'nin yaptığı gibi insanda berbat bir akşamdan kalma durumu yaratmıyordu, hakkını vermek gerekirdi. İçerek iyileşmiştim. Bir süreliğine bulutlar dağılmıştı.

Ağır sürmesini rica ettim. Kalimnos'un manzarasının tadını son kez çıkarmak istiyordum. Gerçekten çok güzeldi.

"Buraya ilkbaharda gelmelisin, o zaman dağlar rengârenk çiçeklerle capcanlı olur."

"Bu haliyle seviyorum burayı" dedim.

Havaalanına geldiğimizde, pistte uçaktan eser olmadığını gö-

ren George, Atina uçağının rötar yaptığını söyledi. Arabayı park etti ve uçak inene dek arabada beklemeyi teklif etti.

Sessizce oturup Palechora'yı seyrettik, sessiz şehri.

"Orada, yukarıda, ta 1812'lere kadar insanların yaşadığını biliyor muydun?" dedi George.

"Neden?" dedim. "O zamanlar Kalimnos'u tehdit eden dış güçler yokmuş."

"Korsanlar. Halk oraya kaçarmış. Kuşatmaların haftalar, aylar sürdüğü olurmuş. Geceleri gizlice kamufle ettikleri kuyulardan su alırlarmış. Kuşatma altındayken orada bebeklerin doğduğunu anlatırlar. Ama her koşulda bir zindan olduğu kesin."

Üzerimizde bir uğultu. Kafamın içinde bir uğultu.

ATR 72 ve düşünceler aynı anda geldi.

"Aşk zindanı" dedim.

"Efendim?"

"Franz da Julian da Helena'yla Palechora'daki yıkıntıda randevulaştı. Franz kardeşini kendi aşk zindanında müebbete mahkûm ettiğini söylemişti. Bu şu anlama gelebilir..."

Arkamızda piste iniş yapan uçağın propellerinin kulakları sağır eden gürültüsü söylediklerimi bastırmıştı ama George'un yüzünün aldığı şekilden dediklerimi anladığı belli oluyordu.

"O halde Atina'ya giden bu uçağa binmeyeceksin sanırım" dedi.

"Christine'i ara, yanına Odin'i almasını söyle" dedim.

Uzaktan Palechora tam bir hayalet şehre benziyordu. Gri siyah, hayattan yoksun sanki Medusa bakmış gibi taş kesilmiş. Ama yakından bakınca –cinayet vakaları da öyledir– ince ayrıntılar ve renkler ön plana çıkar. Ve koku.

George ile harabelerin arasında nispeten bütünlüğünü daha çok koruyabilmiş evlerden birine doğru koşar adım yürümeye başladık. Christine kapının girişinde durup deli gibi havlayıp içeriye dalmak isteyen Odin'i zapt etmeye çalışıyordu. Dağ kurtarma ekibinden iki kişiyle beraber buraya daha önce gelmişler, George ve benimle telsizle haberleşmişlerdi. Keşfi bize iletince adımlarımızı hızlandırmıştık ama hâlâ tırmanacak yüz metre vardı. Buluşu

Palechora'nın belki de tek mahzeninde yapmışlardı. Sonradan o mahzenin kuşatma esnasında cesetleri saklamak için kullanıldığını öğrendim, kalenin duvarlarının içinde kalan toprak ölüleri gömmeye yetecek derinlikte olmadığı için.

George ile birlikte alçak mahzene eğilerek girdiğimizde ve gözbebeklerim görmeme yetecek denli büyümeye fırsat bulamadan birden çarpan şey kötü koku oldu.

Belki yaşlı gözlerim karanlığa alışmak için eskisine göre daha çok zaman harcamak zorunda, belki bu yüzden Julian Schmid'in görüntüsü yavaş yavaş belirmeye başladığında duygularımı tutmayı başarabildim. Çıplak bedeni kısmen kirli bir yünlü battaniyeyle örtülüydü. Arama kurtarma ekibinden biri bedenin yanında çömeldi, ama yapabileceği çok az şey vardı. Julian'ın kolları başının üstünde kaskatı duruyordu, elleri dua eder gibi kenetlenip taştan duvara kelepçelenmişti.

"Teodore'u bekliyoruz" diye fısıldadı George, sanki bu bir otopsi ya da kilise seremonisiymiş gibi. "Kelepçeleri kesmek için alet getiriyor."

Yere baktım. Dışkı, istifra ve sidikten oluşmuş bir göl. Kötü koku buradan geliyordu.

Yerdeki adam öksürdü. "Su" diye fısıldadı. Arama kurtarma ekibindeki görevli belli ki elindeki her şeyi vermişti, bu yüzden ben öne geçip kuru dudaklarına kendi şişemi dayadım. Sanki Franz'ın yarı ölü aynadaki yansımasına bakmak gibiydi. Yani: Julian Schmid ikizinden daha zayıf görünüyordu, alnında büyük bir çürük lekesi vardı, belki bilardo topundan ve sesi daha farklı çıkıyordu. Acaba kardeşi kendisinin kopyası olduğu için mi Julian'ı öldürmeye eli varmamıştı? Evet, hatta Franz için kendi canını almak daha kolay olmaz mıydı? Buna inanmak için kendime göre sebeplerim vardı.

"Franz?" diye fısıldadı Julian.

"O gitti" dedim.

"Gitti mi?"

"Kayıp."

"Helena?"

"O güvende."

"Biri... biri ona söyleyebilir mi? Benim iyi olduğumu?"

George ile bakıştık. Julian'a başımı evet anlamında salladım.

"Teşekkür ederim" dedi ve biraz daha su içti. Başından aşağı akan suyla beraber gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Aslında bunu yapmak istemedi."

"Ne?"

"Franz. O... aklını yitirdi sadece. Biliyorum. Olabilir çünkü."

"Belki" dedim.

George telsizinde bir cızırtı sesi olunca dışarı çıktı.

Hemen sonra başını uzattı yine. "Ambulans gelmiş, aşağıda yolda duruyor." Sonra yine kayboldu. Koku gerçekten çok yoğundu.

"Sanırım Franz bilinçaltının derinlerinde senin bulunmanı istiyordu" dedim kısık bir sesle.

"Öyle mi düşünüyorsun?" dedi Julian.

O zaman Franz'ın öldüğünü bildiğini anladım. Ve dua eder gibi görünürken ettiği duanın bu olduğunu; duymaya ihtiyacı olduğu şeyi ona söylemem gerektiğini. Yeniden bir bütün olabilmek için duyması şart olan şeyi. Ben de söyledim.

"Pişman oldu" dedim. "Hatta doğrudan senin burada olduğunu söyledi. Seni kurtarmak istiyordu. Bu kadar yavaş olabileceğimi bilemezdi."

"Canım acıyor" dedi.

"Biliyorum" dedim.

"Ne yapabilirsin ki?"

Etrafıma bakındım. Yerden gri bir taş aldım ve avucuna bastırdım. "Bunu sıkabilirsin. Ve bunun bütün acını alacağını düşünebilirsin."

Pense geldi ve Julian'ı oradan götürdüler.

Helena'yı aradım, Julian'ın bulunduğunu ve hayatta olduğunu haber verdim. Konuşurken kriminal dedektif olarak daha önce hiç kimseye yakınlarının hayatta olduğu mesajını vermediğimi fark ettim. Ama Helena'nın verdiği tepki ölüm haberi verdiğim zaman aldığım tepkiden farklı değildi: duyduğu şeyin gerçek olamayaca-

ğına hükmeden beynin bu yanlış anlamanın sebebini deli gibi aradığı birkaç saniyelik sessizlik. Ve hiçbir şey bulamadığında, gerçek yavaş yavaş nüfuz etmeye başlayınca gelen ağlama. Sonradan suçlu olduğu ortaya çıkan kıskançlar bile ağlardı, şok geçiren masumlardan çok daha şiddetli hem de. Ama Helena'nın ağlaması farklıydı. Mutluluk gözyaşlarıydı onunki. Güneşli havada yağan yağmur. Bu içimde bir şey uyandırdı, belli belirsiz bir anı ve boğazıma bir yumru oturdu. Bana çılgınca teşekkür ederken daha oturaklı bir sesle cevap verebilmek için biraz öksürmek zorunda kaldım.

Öğleden sonra, Pothia'daki hastaneye geldiğimde Helena hasta yatağının başında oturmuş biraz daha canlanmış görünen Julian'ın elini tutuyordu. Benim göz kamaştıran zekâm sayesinde onun bulunduğunu düşündüğü çok açıktı. Ben de olmayan hayal gücüm yüzünden neredeyse sevgilisinin canından olacağını ona anlatmadım.

Julian ile özel görüşmek istediğimi söyledim. Helena yanımızdan ayrılmadan önce elimi yakalayıp öptü.

Julian'ın anlattığı olay örgüsü benimkiyle örtüşüyordu.

Bardaki kavgadan sonra hastaneye giderken Franz'la olan kavga yeniden alevlenmiş. "Yalan söyledim" dedi Julian. "Helena'yla konuştuğumu, her şeyi anlattığımı ve onun beni affettiğini ve bana âşık olduğunu söyledim. Artık bu işin peşini bırakıp bir an önce onu unutması gerektiğini. Evet hepsi yalandı ama sonradan Helena'yı arayacaktım ve sonuç yine benim söylediğim gibi olacaktı. Ama Franz yalan söylüyorsun diye bağırdı, arabayı kenara çekti ve torpido gözünden Pothia'da satın aldığı tabancayı çıkardı."

"Onu daha önce böyle görmüş müydün?"

"Onun öfkeden deliye dönmüş halini görmüştüm, kavga ederdik ama onu daha önce hiç böyle görmemiştim, bu kadar... çıldırmış." Julian'ın gözleri doldu. "Ama onu suçlamıyorum. Bana ondan bahsettiği, onun fotoğraflarını gösterdiği için, onu övgüleriyle güzelleştirdiği için ben bu kıza âşık oldum. Ve onu elinden aldım. Bunun başka adı yok. Hem ona hem de Helena'ya ihanet ettim. Ben de olsam onun gibi yapardım. Hayır, ateş ederdim, öldürürdüm. Ateş etmek yerine beni zorla yanında Chora'ya götürdü ve oradan Palechora'ya sırtımda silahla yürüttü. Belli ki buradayken

etrafı dolaşıp bu mahzeni keşfetmişti. Orada beni Pothia'dan aldığı kelepçeyle bağladı."

"Sonra da seni ölüme mi terk etti?"

"Orada çürüyene kadar duracağımı söyledi ve gitti. Elbette dehşete düştüm ama o noktada kendimden çok Helena için endişelenmiştim. Çünkü hiç dönmedi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Küçükken dövüştüğümüzde hep benden biraz daha güçlüydü. Beni içeri kilitlediği zamanlar olurdu. Bir odanın, bir dolabın içine. Bir seferinde de tabutun içine. Orada öleceğimi söylerdi. Ama sonra hep dönerdi. Kendi bilmese de çok üzülürdü. Bu sefer de aynı şeyin olacağına emindim. Ta iki üç gün öncesine kadar. Sonra birden uyandım ve..." Bana baktı. "Yani ben öyle spiritüelliğe inanan biri değilim ama Franz'la yaşadıklarımızdan yola çıkarak bir yüzyıl içinde ikiz telepatisi konusunda neler öğreneceğimizi merak ediyorum. Her neyse, sadece Franz'a bir şey olduğunu biliyordum. Saatler ve günler geçtikçe ve o dönmeyince gerçekten öleceğime inanmaya başladım. Beni sen kurtardın Bay Balli. Ömür boyu minnettar olacağım."

Julian yorganın altından elini uzatıp elimi tuttu. Avcumun içinde ona verdiğim taşı hissettim. "Olur da senin de canın yanarsa" dedi.

Dışarı çıkarken hastane koridorunda Helena beni durdurup restoranlarına davet etti. Teşekkür edip gece Kos'tan Atina'ya kalkan son uçağa yetişeceğimi açıkladım.

Feribot gitmeden iki saat boşluğum olduğu için Christine ile beraber Julian'ın Massouri'deki odasına giysilerini almaya gittim.

Christine evin içindeyken sokakta polis arabasının yanında durup Telendos'un ardına bakan güzel günbatımını seyrettim. Çiçekli bir elbise giymiş elinde alışveriş torbaları taşıyan yaşlıca bir kadın yanımda durdu.

"İkizlerden birini bulduğunuzu duydum" dedi. "İyi olanı."

"İyi olanı mı?"

"Her sabah dokuzda oradaki odaları temizleyip çarşafları değiştiririm." Başıyla evi işaret etti. "O saatte çoğu kişi tırmanışa

gitmiş olur ama bu ikisini uyandırdığım olurdu. Biri hep suratını asarken diğeri hep gülümserdi ve ertesi gün odayı temizleyebileceğimi söylerdi. İyi olanının adı Julian'dı, diğerinin adı neydi hiç öğrenemedim."

"Franz"

"Franz." Zihninde ölçüp biçti.

"Almanca" dedim.

"O Julian dışında Almanları sevmem. Savaştayken bizi sattılar ve hâlâ satmaya devam ediyorlar. Bize pek kıymetli Avrupalarında kirayı geciktiren kiracı muamelesi yapıyorlar."

"Fena bir benzetme değil" dedim; kendi vatanımın da Almanya'dan farklı olmadığını düşünerek.

"Değişmiş gibi davranıyorlar" diye homurdandı. "Kadın başkanları ve bütün o şeyler. Ama onlar Nazi'ydi ve hâlâ öyleler." Başını iki yana salladı. "Bir sabah komodinin üstünde kelepçe gördüm. Franz onu ne için kullandı bilmiyorum ama faşist bir amaç için olduğuna eminim. Ölmüş mü?"

"Belki" dedim. "Muhtemelen. Öyledir kesin."

"Öyledir mi?" Aynı Almanlara duyduğu nefretle bana baktı. "Polisin işi bunu bilmek değil mi?"

"Doğru" dedim. "Ve biz hiçbir şey bilmiyoruz."

Yavaşça uzaklaştı, yolun karşısından küçük bir kahkaha duydum.

Dönüp baktım ve orada, servi ağaçlarının altında verandada, ayaklarını tırabzanlara dayamış, dudaklarında sigarayla Victoria'yı gördüm.

Ona doğru yürüyüp verandanın altında durdum.

"Seni fena mı benzetti?" diye güldü ve alacakaranlığın içine dumanını üfledi.

"Yunanca anlıyor musun?"

"Hayır ama vücut dilini anlıyorum." Sigarasının külünü bitkin bir modla ağır ağır silkeledi. "Sen anlamaz mısın?"

Geceyi düşündüm. Geçen saatler içinde ayılmıştım. İyiydi. Birbirimize karşı şefkatliydik. Birazcık kötü ama çoğunlukla şefkatli. "Evet, evet anlarım."

"Akşam barda görüşür müyüz?"

Başımı hayır anlamında salladım. "Bu gece Atina'ya gidiyorum."

"Misafir ister misin?"

Yüzünün aldığı şekilden sorunun ağzından kaçtığını anladım. Ve o da benim cevap vermedeki tereddütümü anladı ya da yanlış anladı.

"Unut gitsin" diye güldü ve sigarasından derin bir nefes aldı. "Evlisin ve Atina'da çocukların ve köpeğin var. Başına dert almak istemiyorsun ve almayacaksın."

O zaman anladım ki bana şimdiki hayatımla ilgili hiçbir şey sormamıştı ve ben de ona benim için anlam ifade eden tek şeyi anlatmıştım: geçmişi.

"Ben dert almaktan korkmam" dedim. "Ama yaşlıyım. Oysa senin önünde uzun bir ömür var."

Victoria yüksek sesle kahkaha attı. "Aynen ben senin için senin benim için olduğundan daha iyi bir kısmetim."

"Ben kazançlı çıkardım" dedim ve gülümsedim.

"Yeniden hoşça kal Nikos."

"Yeniden hoşça kal Monique."

Arabaya binene kadar dil sürçmesinin farkına varmadım.

Dairemin kilidini açtığımda gece yarısıydı.

"Ben geldim" diye karanlığa bağırdım ve çantamı antreye bıraktım, duvarları camdan ve Atina'nın lüks semtlerinden Kolonaki'ye bakan manzarasıyla açık plan odanın mutfak kısmına yöneldim. Cebimden basit bir kutu çıkardım, açtım ve altın mücevher kutusunda duruyormuş gibi içindeki gri taşa baktım.

Bir kadeh alıp buzdolabını açtım. Parkenin üstüne buzdolabının ışığı yansıdı ve üstünde büyük Apple ekranın durduğu masif tik ağacından çalışma masasının ve kitap raflarının üstünde yansıdı.

Mirasyedi.

Yardımcımın sıktığı taze portakal suyundan doldurdum bardağa, bilgisayarımın başına gittim ve klavyeye dokundum. Lake District'teki bir kaya duvarının önünde duran üç genç insanın olduğu büyük bir fotoğraf belirdi.

En büyük gazetelerin web sitelerinin ikonlarına bastım.

Kalimnos'ta işlenen cinayetle ilgili gelişmeleri bütün ayrıntısıyla yayımlamışlardı. Hiçbirinde ismim geçmemişti. Güzel.

İşaretparmağımı öptüm, ekrandaki iki delikanlının ortasında duran kızın yanağına kondurdum ve yüksek sesle gidip yatacağımı söyledim.

Yatak odası bölümünde yatağımın üstünde duran rafın üstüne içinde gri taşın olduğu kutuyu koydum, orada duran diğer taşın yanına. Yatak büyük ve boştu, ipek çarşaflar o kadar serindi ki yattığımda sanki bir denizde yüzüyormuş gibi hissettim.

İki hafta sonra George Kostopoulos aradı.

"Franz'ın kaybolduğu plajın yakınında bir ceset bulundu" dedi. "Yani, aslında karada, ceset dalgaların çarptığı kayalardan birine saplanmış. Orada hava koşulları zordur ve nadiren gider insanlar, ama kayalıkların elli altmış metre üstünde belli ki bir tırmanış rotası varmış. Bizi tırmanışçılardan biri aradı."

"Sanırım nerede olduğunu biliyorum" dedim. "Cesedin kimliği tespit edildi mi?"

"Henüz değil. Öyle paramparça olmuş ki tırmanışçının onun bir ceset olduğunu anlamasına şaştım. Ben bile önce ölmüş bir yunus sandım. Cilt, yüz, kulaklar, cinsel organları, hepsi gitmiş. Ama kafatasında kurşun deliğinden başka bir şey olamayacak bir delik var."

"Tabii tekneyle gelmeye çalışan bir mülteci olabilir."

"Evet tabii, geçen sene karaya bir mülteci vurmuştu ama ben emin değilim. Cesetten DNA örneğini gönderdim ve birkaç gün içinde sonuç çıkar. Merak ettiğim şey sadece..."

"Evet?"

"Eğer bu Franz Schmid'in bardağından aldığımız tükürükle eşleşirse, ne diyeceğiz?"

"Pozitif kimliklendirme yaptığımızı söyleyeceğiz."

"Ama DNA örneğini alma yöntemimiz... şey... yasal değildi."

"Aa? Oysa ben Franz Schmid'e sorduğumuzu ve onun da izin verdiğini hatırlıyorum."

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu.

"Siz böyle mi?.." diye söze başladı.

"Evet" dedim. "Biz Atina'da böyle yapıyoruz."

Üç gün sonra yanıt geldi.

Kayalıkların üstünde parçalanmış halde bulunan cesedin DNA profili polis raporuna göre Pothia'da sorguya geldiği zaman Franz Schmid'in kendi rızasıyla dedektiflere verdiği örneğe uyuyordu. Benim adım geçmemişti.

Haberleri okurken, kocasının doz aşımının nedeninin kalp ilacını diğer haplarla karıştırmasına bağlı olabileceğini, zira işyerinde, uğruna ailesini bile terk etmeyi planladığı genç yeni stajyerden ötürü kafasının çok karışık olduğunu anlatan kadının dikkatini dağıtmamak için telefonu masa örtüsünün altında tuttum.

Esneme isteğimi bastırdım, plajın güneyindeki tırmanış rotasını düşündüm. Kalimnos için tırmanış rehber kitabını almıştım ve bu rotanın adının *Where Eagles Dare* olduğunu, derecesinin 7b olduğunu öğrenmiştim. Fotoğrafta bile muhteşem görünüyordu. Bu rotayı tırmanabilmek için forma girmem gerekiyordu, bu da antrenman yapmamı ve birkaç kilo vermemi gerektirecekti. Buna zaman ayırabilmek için, insanların birbirlerini öldürmeye ara vermesi gerekiyordu. Ya da ben bir mola vermeliydim. Uzun bir mola.

Beş yıl sonra

Uçak penceresinden dışarıyı izledim. Altta duran ada aynıydı. Deprem olsun diye Poseidon'un denize fırlattığı sarı kireç taşından bir blok.

Ama hava kapalıydı.

Emporio'ya doğru giderken taksi şoförü ilkbaharda havanın değişken olduğunu, sonbaharda gelmem gerektiğini anlattı. Dışarıdaki zakkum çiçeklerine bakıp dağlardan yayılan kekik kokusunu ciğerlerime çekerken gülümsedim.

Helena ve Julian yanlarında küçük Ferdinand ile birlikte restoranın basamaklarında beni bekliyordu. Julian kocaman gülümserken Helena bana hiç bırakmayacakmış gibi sımsıkı sarıldı. Düzenli

e-postalarla haberleşmeyi sürdürmüştük. Yani: Bana hayatın nasıl gittiğini anlatmıştı, ben de okumuştum. Dinler gibi okumuştum ve ekseriyetle yazdıklarına dair sorular sorduğum, kısa yanıtlar vermiştim, sohbetlerde yaptığım gibi.

Başlarda kolay olmadı, diye yazmıştı. Öncelikle Julian başına gelen olaylardan başlangıçta göründüğünden çok daha fazla etkilenmişti. Kurtarılmanın ve birlikte olmanın verdiği mutluluk sarhoşluğu geçince içine kapanık, somurtkan birine dönmüştü, aksi, evet düpedüz âşık olduğu adamdan başka birine dönüştü, diye düşünmüştü. Ve kardeşi hakkında çok konuşuyordu. Franz'ın yaptıklarına mazeret buluyordu, Julian için hem onun hem de annesiyle babasının aslında Franz'ın iyi biri olduğunu ve ne yaptıysa çok ama çok âşık bir adam olduğu için yaptığını anlamaları çok önem taşıyormuş gibi davranıyordu.

Konuyu o denli uzatmıştı ki Helena onu terk etmeyi düşünecek hale gelmişti ama sonra her şeyi değiştiren bir şey olmuştu: Hamileydi.

Ve o günden itibaren sanki Julian bir uykudan uyanmış ve kayıp olarak bildirilmeden önce birlikte geçirdikleri o tek geceden hatırladığı Julian olmuştu. Mutlu, iyi, mülayim, sıcakkanlı, sevecen. Belki o geceden hatırladığı kadar hayat dolu ve deli dolu asla olmadı ama ne fark ederdi? Bütün kadınlar kocalarının ilişkinin başında daha heyecan dolu olduğunu düşünür. Ve bir insan sadık, sevecen ve ailesi için çalışkan bir kocadan başka ne ister ki? Helena'nın babası bile kızının tuttuğunu koparan, çalışkan, zamanı geldiğinde gözü arkada kalmadan restoranını devredebileceği bir koca bulduğunu itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Ferdinand dünyaya gelince Julian, Helena'nın anlattığına göre, bir çocuk gibi ağlamıştı. Çocuk babası gibi sevgi yayıyordu. "Tıpkı bir soba gibi" diye yazmıştı. "Kalimnos'ta kış fırtınaları başladığında bundan daha iyisini isteyemezsin."

"Demek ki *Where Eagles Dare* için hazırsın" dedi Julian gülümseyerek odama yerleştikten ve restoranda öğle yemeğini yedikten sonra. Izgara ahtapot onların spesiyalitesiydi ve tadı gerçekten muhteşemdi. Julian'ın yemediğini fark ettim ve belki de ahtapotların ceset yediğine dair söylentiler yüzünden diye düşündüm.

Elbette söylenti değildi, denizde bütün canlılar fırsat bulunca boğulanları yer.

"Bilmiyorum" dedim. "Ama en azından Atina civarındaki kayalıklarda tırmandım."

"O zaman yarın sabah erkenden başlarız" dedi.

"Rota inanılmaz uzun" dedim. "Kırk metre."

"Bir şey olmaz, buralarda bir yerde seksen metrelik ip var."

"Harika."

Telefonunun zili çaldı. Yanıt verecekti ama beni görünce durdu.

"Betin benzin attı, Nikos. Her şey yolunda mı?"

"Evet tabii" diye yalan söyledim ve gülümsemeye çabaladım. Midem altüst olmuştu, vücudumda oluşan teri hissedebiliyordum. "Sen aç telefonu."

Bana sorgulayarak baktı. Belki rotanın irtifası bende bu tepkiyi yaratmıştır diye düşündü.

Telefonu aldı ve sonunda melodi kesildi.

Whole Lotta Love.

Yine aynı şey. Şarkı sadece beni kırk yıl öncesine, Oxford'daki bir arka bahçede duran bir ağaca götürmemiş, aynı zamanda fiziken de kötüleştirmişti.

Julian bunun tırmanışla ilgili olmadığını anlamış olmalıydı. "Müziği sevmedin mi?" diye sordu telefon görüşmesi bittiğinde.

"Uzun hikâye" dedim ve kendime gelecek vakit bulduğum için şimdi gülebildim. "Ama ben senin Led Zeppelin sevdiğini bilmiyordum. Yani sanki telefonunda daha yumuşak bir melodi olduğunu hatırlıyorum."

"Öyle mi?"

"Evet, Ed'li bir şeydi. Ed Cheap. Ed Sheep..."

"Ed Sheeran!" diye bağırdı Helena.

"Evet o" dedim ve Julian'a baktım.

"Bayılırım Sheeran'a!" diye güldü Helena.

"Ya sen, Julian?"

Julian Schmid su bardağını kaldırdı. "İnsan hem Led Zeppelin hem de Ed Sheeran dinleyebilir." Bakışlarını yüzümden ayırmadan uzun uzun suyunu içti.

"Bak aklıma ne geldi" dedi en sonunda bardağı masaya koyduğunda. "Yarın için hava durumu yağmur gösteriyor, adanın etrafındaki bulutlar buraya mı yağar yoksa pas mı geçer bilmek mümkün değil. Rota çıkıntılı da olsa rüzgâr yağmuru içeri iteceğinden kaya duvarı ıslanacaktır, rotaya şimdi gitmeye ne dersin? Hem sonraki gün dönmeden önce bu rotayı denemiş olmanı garantileriz."

"Evet, bu kadar yolu sırf beni ve Ferdinand'ı görmeye gelmen çok sıkıcı olurdu" diye güldü Helena.

Gülümsedim.

Yemeği bitirdik, hazırlanmak için odama çıktım. Tırmanış çantamı hazırlarken pencereden Julian'ı Ferdinand'la oynarken izledim. Çocuk babasının etrafında kahkahalarla koşturuyordu ve Julian onu her yakaladığında havada döndürdüğünden küçük beyaz mavi beresi düşmüş, çocuk neşeyle bağırmıştı. Bir dans gibiydi. Benim kendi babamla asla yapmadığım bir dans. Ya da belki yapmış mıydım? Öyleyse bile unutmuştum.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu Julian sessiz bir araba yolculuğundan sonra Franz'ın arabasını bulduğumuz yere park ederken.

Başımı evet anlamında salladım ilerideki plaja bakarken. Bugün farklı görünüyordu. Hiç güneş yoktu. Kumların üstünde kırılmadan yuvarlanan dalgaların huzur veren sesi.

Yirmi dakikalık tempolu bir yürüyüşten sonra tepeye varmıştık ve yukarıdaki *Where Eagles Dare*'e bakıyorduk. Üstünde asılı gibi duran çelik renkli bulutların altında olduğundan daha ürkünç görünüyordu. Tırmanış koşumlarını giydik ve Julian bana iki deste ekspres set uzattı.

"Herhalde on-sight[3] tırmanmak istersin" dedi.

"Teşekkür ederim, beni gözünde büyütüyorsun, ama gidebildiğim kadar gideceğim." Ekspresleri seleme taktım, kendimi ipe bağladım ve Lake District'te kullandığım eski ama rahat tırmanış

3. On-sight tırmanış, rotayı ilk görüşte, daha önce üzerinde herhangi bir tırmanış denemesi yapmadan, birisinin bu rotayı tırmanışını izlemeden, bu rotanın püf noktalarına ilişkin hiçbir ipucu almadan ve herhangi bir düşüş ya da ipte dinleniş yaşamadan tırmanma eylemine verilen isim. (yay. n.)

ayakkabılarımı giydim ve ellerimi belime dolanmış kordona bağlı tebeşir torbasına batırdım. Duvara doğru iki adım atmak yerine uçurumun kenarına gidip aşağıya baktım.

"Burası onu buldukları yer" dedim başımla aşağıda kırılan dalgaları işaret ederek. Bugün dalgalar da sakindi ama kısa bir gecikmeyle sesi bize kadar ulaşıyordu. "Ama tabii sen bunu biliyordun."

"Evet biliyordum" dedi arkamdaki ses. "Ne kadar zamandır biliyorsun?"

"Neyi biliyorum?"

Ona döndüm. Yüzü bembeyazdı. Belki sadece ışıktı ya da bu solgunluk bir anlığına aklıma Trevor'ı getirdi. Al işte, şu aralar Trevor'ı çok düşünür oldum.

"Yok bir şey" dedi ifadesiz bir suratla, ipi manuel ATC düşüş durdurma sisteminden geçirip selesine bağlarken. Sonra ritüel kontrol listesinin üstünden geçti: "Sen içeridesin, karabin takılı, ip yeterince uzun ve düğümün iyi görünüyor."

Başımı salladım.

Bir ayağımı çıkıntılı duvara dayadım ve ilk bariz tutamağı kavradım. Vücudumu gerdim ve diğer ayağımı kaldırdım.

Tırmanışın ilk on metresi iyi geçti. Kolay hareket ettim, verdiğim kilolar ve yaptığım kaslar fayda etmişti. Ve tırmanışçı ruh halim iyiydi, geçtiğimiz sene çok az bolt olan rotalarda defalarca düşmüş ve sekiz, on metre sonra ip benim savrulan düşüşümü durdurduğunda bir rahatlama bile hissetmemiştim, tek hissim rotayı hiç düşmeden tamamlayamamanın verdiği hafif hayal kırıklığıydı. Ama burada sabit boltlar birbirine çok yakındı ve bir düşme anında düşüş kısa kalırdı. Hatta boltlara takıp ipe kıstırdıkça yanımda yeterince ekspres getirdim mi diye düşünmeye başladım.

Tutunduğum kireçtaşından tutamak kırıldığı esnada bir martı çığlığı duydum. Düştüm. Bir an sürdü, çoğunlukla ve yanlışlıkla ağırlıksız olarak tarif edilen durum. İp ve koşum belimle kalçalarım etrafında gerildi. Aşağıda Julian'a baktım, ip onun selesindeki frenleyicide gerilmişti.

"Pardon" diye bağırdı. "Çok hızlı düştün, düşüşünü karşılayacak vaktim olmadı."

"Her şey yolunda" diye aşağıya bağırdım ve çıkıntılı kayaya yaklaşamadığım için sırf kol gücümü kullanarak ipte tırmanmaya başladım. Sadece üç metrelik bir kol hareketi olmasına ve Julian'ın ağırlığını kullanarak sarkıklığı çekmesine rağmen tırmanma ipi o kadar kaygan ve inceydi ki, sonunda ipin bağlı olduğu bolta ulaştığımda yorgunluktan bitmiştim. Ellerime baktım. Derisi bayağı soyulmuştu.

Kısa bir moladan sonra tırmanmaya devam ettim. Crux'ta, rotanın en zor noktasındaki ekspreslerden birine tutunmam gerekiyordu ama kendimi kaptırdığım, düşünmemin gerekmediği, ellerimin ve ayaklarımın kendi başlarına bir dizi tek ve iki bilinmezli denklemleri çözebildiği bir akışa kapıldığımı hissediyordum. On beş metre sonra zirveye varıp ipi sabitleme noktasına bağladığımda, içimde sessiz ama derin bir tatmin duygusu vardı. Rotayı düşmeden tamamlamamıştım ama yine de büyüleyiciydi. Döndüm ve manzarayı seyrettim. George'a göre bulutsuz bir günde Kalimnos'tan Türkiye'nin kıyılarını görebilirdin ama bugün benim gördüklerim sadece şuydu: deniz, kendim ve rota. Kurtardığım ve beni kurtaracak olan adama inen ip. "Hazırım!" diye bağırdım. "Beni aşağıya indirebilirsin!"

Öğleden sonralarının o sessiz loş havasında inişe başladım. Gün ışığı çoktan azalmaya başlamıştı. Julian da rotayı denedikten sonra engebeli ve dik yolda karanlığa kalmamak için dönmemiz gerekliydi. Ama içimden bir ses Julian'ın tırmanışı yapamayacağını söyledi çünkü birkaç metre alçaldığımda birdenbire içimden geçip yukarıdaki çapaya giden sarı ipin üstündeki koyu işareti gördüm.

Orta nokta işareti.

"İp çok kısa!" diye bağırdım.

Yaprak kıpırdamadığı halde, belki dalgaların kayalıklarda kırılışı, martıların çığlıkları ya da tamamen aklı başka yerde olduğu için olabilir, beni duymadı. Beni aşağıya indirmeye devam etti.

"Julian!"

Ama ip vermeye devam etti, daha da hızlı.

Aşağıda denize baktım, sonra da ipin kalanının flüt eşliğinde dans eden bir kobra gibi kıvrılarak hareket ettiği yola. Ve artık

görebiliyordum, ipin açıkta kalan kısmında hiçbir düğüm yoktu. Beni öldürecekti, fren sisteminden hiç engellenmeden ipin kalanının geçmesine birkaç saniye kalmıştı ve düşecektim.

"Julian!" diye yine bağırdım, ona o kadar yaklaşmıştım ki yüzündeki ölü ifadeyi görebiliyordum.

Beni öldürecekti, düşüş durdurma sisteminden hiçbir engele takılmadan ipin kayıp geçmesine sadece saniyeler kalmıştı.

"Franz!"

Elastik tırmanma ipi tam uçuruma doğru gerildi. Koşum belime baskı yaptı. İniş durdu, havada aşağı yukarı sallandım. Julian'a iki üç metre kalmıştı ama emniyet noktasından asılı durduğum için patikanın başladığı ucun dışındaydım. Eğer ip fren mekanizmasından kayıp geçerse Julian'ı geçip doğruca elli altmış metre aşağıya dalgaların kırık bir şampanya şişesinden çıkan baloncuklar gibi köpürdüğü denize düşecektim.

"Görünüşe göre ip 80 metre değil" dedi Julian. "Üzgünüm, hata yapmak insanlara mahsus." Yüzünde hiçbir pişmanlık belirtisi yoktu.

Belki bütün üstünlüğü elde etmemişti ama elde ettiği kadarı önem taşıyordu şu anda. Ve bu üstünlük fren sisteminin yirmi santimetre altında elinde duruyordu ve beni tutan tek şey buydu. Frendeki açı ve friksiyon sayesinde beni böyle tutması zor değildi ama öte yandan sonsuza dek tutamazdı. Ve bıraktığı anda, cinayet gibi değil, normal bir tırmanma hatası olarak görünecekti: çok kısa kalan ip.

Başımı evet anlamında salladım. "Haklısın, Franz..."

Cevap vermedi.

"... hata yapmak insanlara mahsus."

Birbirimizi inceledik. O patikada yarı ayakta, yarı selesinin ve ipin üstünde oturarak, ben havada tam onun üstünden uçurumun tepesinde sallanırken.

"Paradoks" dedi sonunda. "Yunanca bir kelime, değil mi? Örneğin Ferdinand yatacağı zaman karanlıktan korktuğu için o uyuyana kadar ona masal anlatmamı istiyor. Ama bu masalların korkunç olması için ısrarcı. Bu bir paradoks değil mi?"

"Belki" dedim. "Belki değildir."

"Neyse, karanlığın bastığını görüyorsun, belki senin anlatacak böyle korkunç bir masalın vardır şimdi, Nikos? Belki böylece sen ve ben biraz daha az korkarız."

"Şu durumu önce çözmemiz gerekmez mi?"

Kavradığı ipi gevşetti, frene birkaç santimetre daha yaklaşmasına izin verdi.

"Bence" dedi, "çözüm anlatacağın masalda yatıyor."

Yutkundum. Aşağı baktım. Altmış metre yükseklikten düşmek uzun sürmez. Üç buçuk saniye, tam olarak. Ama o süre içinde düşünecek çok şeye vakit kalır. Maalesef aynı anda saatte 123,5 kilometre hıza ulaşırsınız. Suya mı düşeceğim, düşüşten kıl payı canımı kurtarıp boğulur muyum? Yoksa kayalıklara çarpıp anında ve acısız bir şekilde mi öleceğim? İkincisini yakından görmüştüm. En çarpıcı yanı sessizlik ve dramadan olabildiğince uzak oluşuydu, hatta yere çarptıktan sonraki saniyeler içinde de, insanlar çığlıklar içinde koşturmaya başlamadan önce. Hava soğumuştu ama yine de terim erimiş mum gibi akıyordu. Sahte Julian'ı bu şekilde ifşa etmeyi planlamamıştım, hayatım kelimenin tam anlamıyla onun ellerindeyken. Öte yandan mantıklı olan buydu. Evet, bir şekilde durumu daha kolaylaştırmıştı. Ültimatom daha netleşecekti.

"Peki" dedim. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

"Bir varmış bir yokmuş..." Derin nefes aldım. "Bir zamanlar Franz adında bir adam varmış ve ikiz kardeşi Julian'ı o kadar kıskanmış ki onu öldürmüş, sırf güzeller güzeli Helena'yı elde etmek için. Kardeşini bir plaja götürmüş, kafasına sıkmış ve cesedi denize atmış. Ama Franz Helena'nın sadece ve sadece Julian'ı sevdiğini, Franz'ı asla istemediğini anlayınca başında bir kurşunla denizde buldukları kişi Julian değil de, kendisiymiş gibi ayarlamış. Sonra bir mahzende kendini duvara kelepçelemiş ve orada bulunduğunda kendini Julian olarak tanıtmış ve Julian'ın kayıp olarak kayıtlara geçtiği andan itibaren oradaymış gibi göstermiş. Herkes ona inanmış, onun Julian olduğuna ve böylece Franz yine de Helena'sına kavuşmuş ve onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevetine. Gökten üç

elma düşmüş. Biri sana, biri bana, biri anlatana. Oldu mu?"

Başını hayır anlamında salladı. Ama elinde hâlâ ipi tutuyordu.

"Senden masalcı olmaz, Nikos."

"Doğru."

"Örneğin elinde kanıt yok."

"Nereden biliyorsun?"

"Elinde kanıt olsaydı buraya tek başına gelmezdin, o zaman ben çoktan tutuklanmış olurdum. Ayrıca emniyet teşkilatından ayrıldığını biliyorum. Şimdilerde Ulusal Kütüphane'de oturup kitap okuyormuşsun, doğru mu?

"Hayır" dedim. "Gennadius Kütüphanesi'nde oturuyorum."

"O halde bu ziyaretin sebebi nedir? Gerçeğe ulaştığından artık o kadar da emin olmayan yaşlı adamın vicdanı huzur bulsun diye eski bir dosyayı kurcalamaya gelmesi mi?"

"Huzur bulmadığım doğru" dedim. "Ama bu vaka yüzünden değil. Ve buraya kanıt bulmak için geldiğim de doğru değil, çünkü elimde bütün kanıtlar var."

"Yalan söylüyorsun." İpi tutan elinin eklemleri beyazlaştı.

"Hayır" dedim. "Denizde bulunan cesedin DNA profili sorguda Franz'dan aldığımız örnek ile eşleştiğinde herkes kesin yanıtı bulduğumuzu düşündü. Ama elbette bir olasılık daha vardı. Tek yumurta ikizleri aynı yumurtadan geldikleri ve tüm genetik materyali paylaştıkları için DNA profilleri de aynıdır. Bu yüzden bulduğumuz ceset teoride Franz olduğu kadar Julian da olabilirdi."

"Ee n'olmuş? Bu olasılık cesedin Franz olmadığına kanıt değil!"

"Doğru. Kanıtı Pothia'daki karakolda yaptığımız sohbet esnasında, senin, Franz olarak, içtiğin bardağa bıraktığın parmak izlerini göndermeden elde etmedim. Onları Atina'da evimdeki parmak izleriyle karşılaştırdım."

"Atina mı?"

"Daha doğrusu, yatağımın üstündeki rafta duran bir kutuda. Hastanede bana verdiğin taşın üstündekilerle. Evet, paradoks Yunanca bir kelime ve buradaki paradoks tek yumurta ikizlerinin aynı DNA profilini paylaşmalarına rağmen parmak izlerinin farklı olması."

"Bu doğru değil. Biz parmak izlerimizi karşılaştırdık ve aynılar."

"Neredeyse aynılar."

"Aynı DNA'yı paylaşıyoruz, bu nasıl mümkün olabilir?"

"Çünkü parmak izleri yüzde yüz genetik ile belirlenmez, ana rahmindeki çevresel faktörlerden de oluşurlar. Bir fetüsün diğerine göre konumu. Göbek kordonunun uzunluğundaki fark ki kan akışındaki ve besin erişimindeki farkı yaratır ve bu da parmakların gelişiminin hızını belirler. Parmak izi on üçüncü ve on dokuzuncu haftalar arasında gelişimini tamamladığında ayrıntılı incelendiğinde görülebilecek farklılıklar oluşur. Ve biliyor musun? Hastanede bana Julian olarak verdiğin taşın üstündeki parmak izleri ile polis istasyonunda Franz olarak içtiğin bardakta bıraktığın parmak izleri tıpatıp aynı. Kısaca ikisi de..."

"... aynı kişi."

"Evet, Franz."

Çöken karanlık yüzünden mi yoksa elimize geçen her yeni bilgiyle şekillenen önyargımız yüzünden mi bilmem altımda duran kişinin içinden Franz'ın çıkışını, maskesini bırakıp yıllardır oynadığı rolden sıyrıldığını görebilmiştim.

"Bunu sadece sen biliyorsun?" dedi kısık bir sesle.

"Doğru."

Denizin açıklarından yalnız ve keskin bir martı çığlığı duyuldu.

Gerçekten doğruydu, suçu ve rol değişikliğini yeniden şekillendirirken yaptığım çalışmayı yalnız yürütmüştüm ve tek kullandığım araçlar parmak izleri, tereddütlü mantığım ve muhteşem hayal gücü yeteneğimdi.

Julian'ı hastaneye gittikleri gece öldürdü, muhtemelen hâlâ kavga ederlerken ve kıskançlığın sebep olduğu bir öfke krizi anında. Sanırım Julian'ın Franz'a kavga etmeden Helena'dan vazgeçmesini kolaylaştırır diye Helena ile görüştüğünü ve ona kendisinin aslında ikiz kardeş olduğunu, onu kandırdığını anlattığını, buna rağmen Helena'nın yine de onu yani Julian'ı istediğini iddia ettiği doğruydu. Julian Franz'a yalan söylemişti, Helena ikiz kardeşlerin ikisiyle de birlikte olduğunu ben ona anlatana dek bilmiyordu. Buna rağmen Julian haklı olduğunu biliyordu, yani Helena'nın onu tercih edeceğini, bir kadının kalbini kazanmak söz konusu olduğunda

gamlı Franz'dan katbekat üstün olduğunu. Tahminen Franz kıskançlık kriziyle aklını yitirmiş ve öfkeden gözü dönmüş halde Luger tabancasını çıkarıp Julian'ı oracıkta vurdu. Ve hızını alamayıp Helena'ya Julian'ı, yani Helena'nın kalbini verdiği kişiyi öldürdüğünü söyleyen mesajı gönderdi. Ama sonra Franz kendini toparladı. Ve eğer kartları doğru oynarsa Helena'nın hâlâ onun olabileceğini anladı. Arabayı ta plaja kadar sürebileceği bir yer buldu, cesedi soydu ve denize attı. Sonra arabayla Massouri'ye döndü, Julian'ın giysilerini, telefonunu ve diğer eşyalarını odaya bıraktı ve ertesi sabah onu kayıp olarak bildirdi, tan ağarmadan yüzmeye gittiğini ve dönmediğini söyledi. Julian'ın yüzerken boğulmuş olması inandırıcı bir açıklama olmasına rağmen Franz bizim önceki gece cereyan eden kavgayı duymamız halinde ona daha yakından bakacağımızı bildiği için Helena'ya gönderdiği mesajı sildi. O gece odaya yalnız döndüğünü gören Victoria'ya sekiz cevapsız arama yaptığı görüşme kaydını da sildi. Belli ki Victoria'ya olan biteni açıklamak ve polisle konuşarak durumu daha da karmaşık hale getirmemesi için onu ikna etmek istemişti. Ama Pothia'daki polis karakolunda benimle konuştuktan sonra telekomünikasyon şirketlerinden telefon hareketlerini ve mesajı bulacağımızı anladı. Ayrıca Helena ile konuştuğumu öğrenmiş ve Odyssey'deki tırmanma duvarına giderken beni Victoria ile konuşurken görmüştü. Franz etrafındaki çemberin daraldığını anlamıştı.

Ve çaresizdi.

Elinde hâlâ bir kart vardı: Julian'ın cesedi henüz bulunmamıştı. Julian'la ikisinin DNA'sı aynıydı, böylece Julian'ın cesedi bulunduğunda bizi onun Franz'ın cesedi olduğuna inandırarak kandırma olasılığı vardı.

Franz Schmid'in tek ümidi kaybolmak ve varlığına son vermekti. Böylece kendi intihar sahnesini kurguladı. Beni plajdan aradı ve şüphe bırakmayacak bir şekilde intiharını duyurdu. Julian'ın ölü olmayabileceği fikrini aşıladı, kendi aşk zindanında bulunabilme ihtimalini. Bu şekilde ifade etmesi gerekiyordu ki biz bulmacayı çözene dek ona Palechora'ya çıkacak vakit kalsın, ama muhtemelen bulmacayı çözmemin günler süreceğini hesaba katmamıştı.

Benimle yaptığı telefon görüşmesinden sonra giysilerini ve cep telefonunu arabada bıraktı, dalgalara çıplak ayak yürüdü ve Luger tabancayı denize fırlattı, böylece tabanca bulunduğu takdirde intihar izlenimi güçlenecekti. Kayalıklara doğru su içinde bata çıka yürüdü ve oradan da Palechora'ya tırmandı. Tüm bunları yapması bir saatten fazla sürmemiş olmalı. Geceydi, fırtına vardı ve biriyle karşılaşma, en azından onu hatırlayabilecek biriyle karşılaşma ihtimali asgariydi.

"Yanında yün battaniye vardı, ama Palechora'ya çıkarken yanına giysi her koşulda ayakkabı almış olmalısın" dedim. "Onları nerede sakladın?"

Franz'ın ipi tutan elini gevşettiğini görebiliyordum, ipin sarı bantlı ucunun yukarı kayışını izledim..

"Chora'da" dedi. "Kalenin duvarlarının altındaki bir çöp kutusunda. Beni bulduğunuzda uzun süredir orada bağlı olduğumu göstersin diye içtiğim kusturucu ilaç ile müshilin kutularıyla beraber. Mahzene zar zor yetiştim ve sonra bir domuz gibi kustum ve sıçtım. Beni gerçekten çabucak bulursunuz sanmıştım."

"Hep mahzende mi kaldın?"

"Gündüzleri evet, Chora'dan birilerinin ya da turistlerin beni görme riski doğardı. Ama geceleri dışarı çıkıp temiz hava aldım."

"Ve kelepçelerini elbette 'kurtarılacağını' anlamadan bağlamadın. Kelepçenin anahtarı, onu nerede sakladın?"

"Yuttum."

"Ve oradayken yediğin tek şey buydu? Neden o kadar zayıfladığına şaşmamalı."

Franz Schmid kısaca güldü. "Dört kilo. Önceden de zayıfsan dört kilo çok fark ediyor. Verdiğim ipucunu anlamadığını fark ettiğimde biraz çaresizliğe kapıldım, imdat diye bağırmaya başladım. Nihayet dışarıda insanların yürüdüğünü duyunca avazım çıktığı kadar öyle bir bağırdım ki sesim çıkmaz oldu."

"Bu yüzden sesin farklıydı" dedim. "Avazın çıktığı kadar bağırdığın için."

"Kimse beni duymadı" dedi Franz.

"Kimse seni duymadı" diye tekrarladım.

Nefes aldım. Tırmanış koşumu gerildi, kan dolaşımımı engelledi, bacaklarım çoktan kasılmaya başlamıştı. İtiraf etmek için iki sebebi olabileceğini biliyordum elbette. Sebeplerden biri beni uçurumdan bırakmayı planlıyordu. Diğeri ise itiraf etmek çok iyi bir histir. Yükü bir başkasının omzuna atmak. Kiliselerdeki en popüler hizmetin günah çıkarma olması boşuna değil.

"Böylece kardeşinin hayatını üstlendin" dedim.

Franz Schmid omuz silkti. "Julian ve ben birbirimizin hayatlarını avcumuzun içi gibi biliyorduk, bu yüzden düşündüğünden de kolay oldu. Helena'ya hemen döneceğime söz verdim ve eve gittim. Bizi çok iyi tanıyan insanlardan uzak durdum, ailem, arkadaşlarımız ve Julian'ın iş arkadaşlarından. Kendimi soyutlamamı ve bir iki tuhaf durumu geçirdiğim travmanın sebep olduğu hafıza kaybına yordular. Annemin benim Franz olduğuma emin olduğunu, kederden aklını kaçırdığını söylediği cenaze töreni en zor sınavdı. Ve taziye konuşmaları, ne kadar çok kişi beni seviyormuş meğer o zaman anladım. Cenazeden sonra istifa ettim, yani Julian'ın işinden istifa ettim ve buraya Kalimnos'a döndüm. Helena ile küçük bir düğünümüz oldu. Ben sadece annemi davet ettim. Ama o da gelmek istemedi. Benim Franz'dan Helena'yı çaldığımı, Helena'nın da Franz'a ihanet ettiğini düşünüyor. Ferdinand doğana kadar doğru düzgün görüşmedik. Ama ona bebeğin fotoğraflarını gönderdikten sonra telefonda konuşmaya başladık. Bakalım."

"Ve Helena... o bir şey biliyor mu?"

Franz Schmid başını hayır anlamında salladı. "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu. "Bana bir ip verip kendini diğer uca bağlıyorsun ve bana seni öldürürsem kimsenin bilmeyeceğini söylüyorsun."

"Esas ben sana sorayım Franz, bu yükü tek başına taşımak çok ağır değil mi?"

Cevap vermedi.

"Eğer beni şimdi öldürürsen, yalnız olmaya devam edeceksin. Üstelik bir öfke krizi sonucu işlenmiş bir cinayet değil, planlanmış bir cinayet. Bunu istiyor musun?"

"Bana başka seçenek bırakmadın ki Nikos."

"Bir insanın her zaman seçeneği vardır."

"Kendi hayatı söz konusu olduğunda belki. Ama şimdi düşünmem gereken bir ailem var. Onları seviyorum, onlar da beni seviyor, onlar için her şeyimi feda etmeye hazırım. İç huzurumu. Senin hayatını. Bu çok mu garip, sence?"

Düştüm. Franz'ın tuttuğu ipin ucunun elinde kayboluşunu görmeye vaktim olmuştu ve her şeyin bittiğini biliyordum. Ama sonra bacaklarımı ve sırtımı saran koşum gerildi ve elastik ipin ucunda hafifçe sallandım.

"Hem de hiç garip değil" dedim. Nabzım düştü, en kötü kısmı bitmişti, artık ölmekten korkmuyordum. "Çünkü sana bunu teklif etmeye geldim. İç huzurunu."

"Mümkün değil."

"Elbette sana tam bir iç huzuru sağlayamam, neticede kardeşini öldürdün. Ama sana, yaptıklarının bir gün açığa çıkma endişesinden, sürekli diken üstünde yaşamak zorunluluğundan kurtulma huzurunu verebilirim."

Kısa bir kahkaha attı. "Her şey sona erdiği ve tutuklanacağım için, öyle değil mi?"

Franz Schmid geriye doğru yaslandı. Avucunun içinde ipin ucu kalmıştı geriye, tek soru bunu ne kadar daha tutmayı başarabileceğiydi. Sorun yoktu. Böyle bir sona kendimi hazırlamıştım. Benim için kabul edilebilir iki sondan biriydi bu.

"Beni neden tutuklamak istemiyorsun?" diye sordu Franz.

"Çünkü karşılığında ben de aynı şeyi istiyorum."

"Aynı şey mi?"

"İç huzuru. Kendime aynı şeyi yapmadan da seni tutuklayamayacağım anlamına geliyor bu."

Elinin üstündeki sinirlerin ve damarların hareket ettiğini gördüm. Boyun kasları gerildi ve nefes alışı zorlaştı. Sadece saniyelerim kaldığını anlamıştım. Ömrümün geri kalanını tayin eden günün hikâyesini anlatmak için birkaç saniye, kurabileceğim bir iki cümle vardı.

"Yazın ne yapıyorsun?" diye sordum Trevor'a ve termos bardağımı dudaklarıma götürdüm.

Trevor, Monique ve ben karşılıklı ayrı taşlarda oturuyorduk. Arkamızda yirmi iki metrelik bir duvar önümüzde ise engebeli kırlık arazi manzarası vardı. Tek tük ineklerin görüldüğü çoğunluğu bakir bir alandı. Bugünkü gibi açık günlerde Sheffield'ın üstünde salınan fabrika dumanlarını görebilirdin. Tırmanmayı bitirmiştik, güneş alçalmıştı ve dönmeden önce son kez bir şeyler atıştıracaktık. Sıcak termos bardağı sıyrıklarla dolu parmak uçlarımı yakıyordu ve parmaklarıma Elizabeth Arden'in sekiz saatlik kreminden sürdüğüm için bardak kaygandı. Elizabeth Arden 1930'larda ilk kez üretilmeye başlanmış bir kadın kozmetik ürünüydü ama ben ve benim gibi yüzlerce dağcının keşfettiği üzere cildin yenilenmesinde patentli dağcı kremlerinden çok daha iyiydi.

"Bilmiyorum" dedi Trevor, yaz planları hakkındaki sorumu geçiştirerek.

Bugün onu konuşturmak zor olmuştu. Monique'i de. Oxford'dan arabayla gelirken ve tırmanırken de, kırık kalbine rağmen konuşan kişi ben olmuştum. Espriler patlatan. Cesaretlendiren. Elbette bakışmalarında şu soruyu görebiliyordum: Ona ilk kim söyleyecek? Ama onlara konuyu açabilecekleri uygun fırsatı hiç vermedim. Arabadaki her boş anı çene çalarak doldurdum öyle ki konu dağcılık olmasa davranışım fazla hiper kaçacaktı. Bu günübirlik bir gezi olacaktı, Monique'in finallerine hazırlanmak için hafta sonunun geri kalan kısmında dinlenmesi gerekiyordu, bu yüzden belki de eve dönmeyi bekliyorlardı. Böylece bombayı ortaya attıktan sonra benimle saatlerce arabada zaman geçirmek zorunda kalmayacaklardı. Öte yandan, belki bir an önce bunu sistemlerinden çıkarmak istiyorlardı, günahlarını itiraf etmek, bunun bir daha olmayacağına dair yemin etmek, benim hayal kırıklığımı kabul etmek, hatta belki de gözyaşlarımı. Ama sonrasında onları affedişimi de tabii, benim yüce gönüllülük gösterip, evet, hiçbir şey olmamış gibi davranıp hayatlarımıza önceki gibi devam edebiliriz sözünü vermemi. Evet, belki birbirimize daha da kenetlenecektik, neyi kaybetmeye ramak kaldığını anladığımızda: yani birbirimizi.

Sadece geleneksel rotaları[4] tırmandık bütün gün, dağın izin verdiği durumlarda kendi emniyet boltlarımızı yerleştiriyorduk. Sabit boltların olduğu rotalardan daha riskliydi bu elbette, sonuçta bir çatlağa ittiğin bir takoz düşersen kolaylıkla yerinden fırlayabilir. Ama ne tuhaftır ki içinde bulunduğum huzursuz ruh halime rağmen çok iyi tırmanmıştım. Ve oldukça rahattım, iyi ve sağlam emniyet boltlarını yerleştirmenin giderek zorlaşmasının yarattığı tehlikeyi hiçe sayıyordum. Durumlar Trevor ve Monique içinse tam tersiydi, özellikle de Trevor için. Birdenbire her yere bolt takmaya başlamıştı, basit rotalarda bile ve bu sinir bozacak kadar uzun sürüyordu.

"Ya sen yazın ne yapıyorsun?" diye sordu Trevor ve sandviçinden bir ısırık aldı.

"Önce Atina'da, babamın yanında çalışacağım" dedim. "Yeterince para kazanınca Fransa'ya Monique'in yanına gidip nihayet ailesiyle tanışacağım."

Monique'e gülümsedim, o da bana tedirgin bir gülümsemeyle karşılık verdi. Belli ki unutmuştu, daha üç ay öncesine kadar sanki Himalaya'ya bir sefere hazırlanıyormuşuz gibi bir haritanın üzerinde birlikte şarap bağlarını ve dağları incelemiş, keyifle birtakım pratik ayrıntıları planlamıştık.

"Sana bir şey söylememiz lazım" dedi Trevor kısık bir sesle yere bakarak.

İçimin buz kestiğini fark ettim, kalbimin göğüskafesimin içinde battığını.

"Ben de bu yaz Fransa'ya gitmeyi düşünüyorum." Trevor çiğnemeye devam etti.

Ne halt demeye getiriyordu? Bana olanları anlatmayacaklar mıydı? Artık arkalarında bıraktıkları bu bir seferlik hatayı, onu ihmal ettiğim için Monique'in kendini çok yalnız hissettiğini ve Trevor'ın bir anlık zayıflığa yenik düşmesini, hiçbir özürlerinin olmadığını, ama duydukları pişmanlığı ve böyle bir şeyin bir daha asla olmayacağına dair ettikleri yemini elbette, bunların hiçbirini

4. Geleneksel tırmanış: Tırmanışçının, emniyet aletlerini kendisinin yerleştirdiği serbest ve/veya yapay tırmanış türü. (yay. n.)

söylemeyecekler miydi? Trevor da Fransa'ya gidecekmiş. İkisi... ikisi mi Monique'le beraber planladığımız rotaya gideceklerdi?

Monique'e baktım ama o da gözlerini yere dikmişti. O zaman kafama dank etmişti. Körlüğüm kafama dank etmişti. Kör olmuştum çünkü ikisi gözlerimi oymuştu. Kapkaranlık, dipsiz bir kötülük uyanmıştı içimde. Durdurulamazdı, sanki midem burulmuştu da leş gibi yemyeşil kusmuk çıkacak bir yer bulmaya çalışıyordu. Ama hiçbir çıkış yoktu; ağzım, burnum, kulaklarım, gözlerim hepsi birden kilitlenmişti. Bu yüzden bütün kusmuk kafamın içine doldu, sağduyulu her türlü düşünceyi itip zihnimde köpürmeye devam etti.

Trevor'ın son hamle için kendini toparladığını gördüm. Zirve için. Nefesini içine çekmesini izledim, genişlemiş omuzlarının ve sırtının dikleşmesini. Pencereden gördüğüm o beyaz sırtını. Ağzını açtı.

"Biliyor musunuz?" dedim aceleyle. "Gitmeden bir rota daha tırmanmak istiyorum."

Trevor ve Monique birbirlerine baktılar, akılları karışmıştı.

"Ben..." diye söze başladı Monique.

"Uzun sürmez" dedim. "Exodus'a tırmanacağım sadece."

"Neden?" dedi Monique. "Bugün oraya tırmandın."

"Çünkü serbest solo yapmak istiyorum" dedim.

İkisi gözlerini bana dikti ve sessizlik öyle büyüktü ki bizden yüz metre ötedeki tırmanıcı ve emniyetçinin birbirlerine bağırarak ne söylediklerini duyabilmiştik. Tırmanış ayakkabılarımı giydim.

"Saçmalama" dedi Trevor gergin bir kahkaha atarak.

Monique'e baktım ve bakışlarından şaka yapmadığımı anladığını gördüm.

Kaygan ve yağlı parmak uçlarımı, tırmanış pantolonuma sürterek kuruttum, ayağa kalktım ve duvara doğru yürüdüm. Exodus, bizim için kolaylıkla çıktığımız bir rotaydı, oraya defalarca iple tırmanmıştık. İşaretli crux'a[5] kadar kolay bir rotaydı ama sonuna

5. Crux: Rotanın kilidi; bir tırmanışın en zor hamlesi ya da hamle dizisi. (yay. n.)

doğru bütün gücünü kullanman gerekiyordu, bilinçli olarak dengeni kaybetmen, elini sol taraftaki aşağı eğimli küçük bir çıkıntıya atman gerekirdi, aşağıya düşmene engel olan tek şey taşın üstündeki sürtünmeydi. Ve bütün mesele bu sürtünme olduğu için aşağıdan baktığımızda taşın üstü olabildiğince kuru ellere sahip olmak için buraya tutunmadan önce elini tebeşir torbasına batıran dağcıların bıraktığı tebeşirden bembeyazdı.

Yeniden asılı kalınca, bu sefer sağ elini büyük bir çıkıntıya götürmek kalıyordu geriye, ayağını bir kaya tabakasına koymak ve son kolay metreleri tırmanmak. Tepeye ulaşınca ipe gerek kalmadan kayanın arkasındaki yamaçtan kolayca inebilirdin.

"Nikos..." diye söze girdi Monique, ama ben çoktan tırmanmaya başladım.

On saniye sonra duvarın tepesine çıkmıştım. Kayanın aşağısındaki konuşmanın birden kesilmesi ile serbest tırmandığımı fark ettiklerini anladım. İkisinden birinin kısık sesle küfrettiğini duydum. Pişman olup geri dönebileceğim noktayı geçmiştim. Çünkü muhteşemdi. Kaya. Ölüm. Dünya üzerindeki bütün içkilerden daha iyiydi, gerçekten her şeyi unutmama yardım ediyordu ve o ağaçta oturup Trevor ile Monique'i sevişirken gördüğüm andan beri ilk defa bütün acılardan arındığımı hissetmiştim. Artık o kadar yüksekteydim ki, şayet bir hata yaparsam, kayarsam, bütün gücüm tükenir de tutunamazsam düşer ve sakatlanırdım. Ölmek istiyordum. Serbest tırmanan insanların kendilerini ölümü düşünmemeye programladıklarını duymuştum, çünkü düşünürsen bütün kaslar kasılıyor, oksijen akışı engelleniyor, laktik asit artıyor ve düşüyorsun. Ama o gün benim için tam tersi olmuştu. Ölümü düşündükçe tırmanışım kolaylaşıyordu.

Zirveye ulaşmıştım. Tek yapmam gereken, vücudumu sol tarafa doğru bırakmak ve düşüşü sol elimle o küçük kayayı tutarak durdurmaktı. Durdum. Tereddüt ettiğim için değil de o anın keyfini sürebilmek için. Onların korkusunun tadına varmak için.

Sol ayak parmağımın üstünde durdum, doğru dengeyi bulabilmek için sağ ayağımı sallandırdım, sola doğru eğildim. Dengemi kaybedip kontrolden çıktığım anda Monique'in attığı çığlığı

duydum ve kendimi yerçekimine bırakırken içimde nefis bir boşluk hissettim. Sol elimi uzattım. Kayayı yakaladım ve tutundum. Düşüş başlamadan durmuştu. Sağ elimi daha rahat olan büyük kayaya uzattım, ardından ayağımı kaya tabakasına yerleştirdim. Güvendeydim. Önce tuhaf bir hayal kırıklığı hissettim. Diğer iki dağcı, yaşça büyük iki İngiliz, Monique ile Trevor'ın yanına gelmişti ve artık düşme tehlikemin kalmadığını görünce yüksek sesle şikâyete başladılar. Serbest tırmanışın yasaklanması gerektiği, tırmanışın risk almakla, ölüme meydan okumakla bir ilgisinin olmadığı, benim genç dağcılara kötü örnek olduğum gibi klasik şeyleri söylediler. Monique'in etrafta hiç genç dağcı olmadığını söyleyerek beni savunduğunu duydum ve beyefendiler özür dilediler. Trevor hiçbir şey söylemedi.

Artık durmuştum, son metreleri tırmanmadan önce dinlenmek ve kaslarımdaki laktik asidi atabilmek için iyi bilinen bir tırmanış tekniğini kullandım. Sol ve sağ kalçamı dönüşümlü olarak duvara dayadım ve sol ve sağ ellerimle tutundum. Sol kalçam duvara dokunduğunda, bacağımda bir şeyin battığını hissettim. Elizabeth Arden kreminin tüpüydü, pantolonumun cebinde duruyordu.

Sonraki yıllarda bu anı yeniden inşa etmeye, beynimde filmi geri sarmaya çalıştım, ama imkânsız. Sadece şu sonuca varabilirim ki, aklımızdan o an nelerin geçtiğini hatırlamaktan şaşırtıcı derecede âciziz, tıpkı rüyalar gibi, kaybolur ve aklımızdan ne geçtiğini tarihsel olarak ancak yaptığımız şeyden yola çıkarak bulabiliriz, başka türlü değil.

Ve o cuma öğleden sonrası, İngiltere'deki Peak District'te yaptığım şey, ayaklarım üzerinde iyice durup dengemi sağlamak, sağ elimle duvara sımsıkı tutunurken sol elimi pantolonumun cebine sokmak oldu. Sol tarafım ve kalçam kayaya dönük olduğu için, sol elimle cebim yerdekilerin görüş alanında değildi, ayrıca intihar tırmanışının yarattığı etik ikilemleri tartışmakla meşguldüler. Elim cebimde tüpün kapağını çevirdim, tüpü sıktım, kalın yağlı kremi iki parmağımla tuttum. Sağ elimle tutunmaya devam ederken sol elimi kritik crux'a uzattım, sanki ayağımın pozisyonunu biraz değiştiri-

yormuş gibi yaparak ve beyaz kremi oraya sürdüm. Öncesinde orada duran beyaz tebeşirden ayırt edilemediğine emin oldum. Elimi bacağımın iç kısmına sildim, ayaklarımı birleştirdiğimde krem kalıntıları oradan görünmeyecekti. Ardından son kolay etabı tırmanıp zirveye çıktım. Arkadaki yamaçtan inip yanlarına ön tarafa geldiğimde diğer iki dağcı gitmişti, onları ilerideki tarlaların arasından yürürken gördüm. Soldan kara bulutlar geliyordu.

"Seni ahmak" diye fısıldadı Monique, sırtına çantasını atmış gitmeye hazırlanırken.

"Ben de seni seviyorum" dedim ve ayakkabılarımı çıkardım. "Sıra sende, Trevor."

İnanmaz gözlerle bana baktı.

Kurguda tek bir bakışa büyük anlatım gücü yüklenmiştir. Edebi anlamda bu kural anlatıcıya çok daha etkili ve amaca hizmet eden bir kolaylık sağlar. Ama önceden de belirttiğim gibi ben ne vücut dilini çözmede uzman ne de ortamı okumada başkalarına nazaran daha hassas biri olduğum için yaptığı şeye dayanarak söyleyebilirim ki biliyordu. Benim bildiğimi biliyordu. Cezasını bu şekilde ödemek istiyordu: Benim yaptığım gibi ölüme meydan okuyarak. Bana saygısını, onu affetmem ile ilgili umudunu gösterebileceği tek yöntemdi.

"Ahmak davranışlarının başkalarını da ahmakça davranmaya iterek daha az ahmak görüneceğini sanıyorsan yanılıyorsun!" diye bağırdı Monique. Gözleri yaşlarla dolmuştu. Belki de bu yüzden tiradının kalanını duymadım. Akıttığı gözyaşları benim için mi diye düşündüm. Bizim için mi? Yoksa Trevor ile beraber bugüne dek savunduğu her şeye ters düşen ahlaki çöküşleri için mi? Ya da birazdan bana saplamayı planladıkları ve düşündüklerinden çok daha fazla cesaret gerektiren hançer darbesi için miydi? Ama bir süre sonra bunu da düşünmeyi bıraktım.

Ve Monique artık dinlemediğimi, bakışlarımın ona değil arkasındaki bir şeye kilitlendiğini fark edince arkasını döndü ve Trevor'ın çoktan duvara tırmanmaya başladığını gördü. Çığlık attı. Ancak Trevor da pişman olup dönme noktasını geçmişti. Benim pişman olabileceğim noktayı.

Hayır, doğru değil. Onu uyarabilirdim. Başka bir çözüm bulmaya çalışmaya ikna edebilirdim, zor kısma ulaşmak için başka bir şeye tutunmasını söyleyebilirdim. Yapabilirdim. Bunu yapmayı düşündüm mü? Hatırlamıyorum. Ama düşündüğümü biliyorum, ama o an mı düşündüm yoksa daha sonra mı? Hafızam, beni aklamak olmasa bile, en azından hafifletici koşullar bulmak için nasıl numaralar çevirmiştir? Yine, bilmiyorum. Ve hangi acı daha büyük olurdu? Trevor o yaz Fransa'ya gidip belki de hayatının geri kalanını Monique ile beraber geçirmeye karar verdiğinde yaşayacağım acı mı yoksa her birini ayrı ayrı yitirdiğim için yaşayacağım acı mı? Ve bu acılar Monique ile beraber olduğum takdirde yaşayacağım acıdan daha kötü olabilir miydi, bir yalanı sürdürürken, şüpheyle kıvranırken, evliliğimizin sahte olduğunu ve ikimizin saf aşkından ziyade ortak bir suçluluk duygusu üstüne inşa edildiğini, çünkü evliliğimizin temelinde benden çok daha fazla sevdiği adamın mezar taşı olduğunu bilerek bunu sürdürürken?

Onu uyarabilirdim, ama yapmadım.

Çünkü o zaman ve şimdi de onunla birlikte yaşamayı seçerdim, yalan, sır ve suçluluk duygusu içinde. O an, oracıkta bunun imkânsız olduğunu bilseydim, düşen kişi ben olayım isterdim. Ama bunu yapmadım. Yaşamaya devam etmem gerekti. Bugüne kadar.

O günün sonrasını pek hatırlamıyorum. Yani, elbette bir yerlerde arşivlenmiştir, ama o çekmeceyi asla açmıyorum.

Bir tek Oxford'a dönüş yolunda olan bir şeyi hatırlıyorum. Geceydi ve Trevor'ın cesedi götürüleli ve Monique'le beraber polise ifade vereli birkaç saat geçmişti. Trevor'ın acılı annesini teselli etmeye çalışırken babasının feryatları havayı bıçak gibi kesiyordu.

Arabayı ben kullanıyorum, Monique sessiz, M1'de Nottingham ve Leicester arasında bir yerdeyiz, yağmur başladığı için sıcaklık düşmüş, bu yüzden koltuk ısıtıcılarını ve silecekleri açmışım ve crux'un üstündeki kanıtların yağmurla nasıl silineceğini düşünmüşüm. Ve artık sıcak olan kabinde Monique aniden parfüm koktuğunu söylüyor ve gözlerimin kenarından bana dönüp

bacağımın iç kısmına baktığını görüyorum. "Bacağının iç kısmında bir leke var."

"Kireç" diyorum hızlıca, otoyoldan gözlerimi ayırmadan. Bunu söyleyeceğini biliyormuşum ve bir açıklama hazırlamışım gibi.

Yolun kalan kısmında bir daha konuşmadık.

"En iyi arkadaşını öldürdün" dedi Franz Schmid. Sesi ne suçlayıcıydı ne de şaşırmış, sadece durum tespiti yapmıştı.

"Artık sen de benim hakkımda bir gerçeği biliyorsun" dedim.

Yukarıya bana baktı. Rüzgâr kâküllerini dağıtmıştı. "Bu yüzden de senden korkmama gerek olmadığını düşünüyorsun. Ama senin suçun zaman aşımına uğramış, ceza görmezsin."

"Sen cezamı çekmediğimi mi düşünüyorsun, Franz?" Gözlerimi kapattım. Artık ipi bırakıp bırakmaması önemli değildi, itirafımı yapmıştım. Elbette günah çıkarma işlemi değildi. Ama birbirimize hikâyelerimizi anlatmamız tek günahkâr olmadığımız, yalnız olmadığımız anlamına gelecekti. Yaptığımız suçu affettirmez ama insani kılardı. İnsan her zaman hata yapar. Ama en azından ben de bir insanım. Ve Franz da. Bunu anlamış mıydı? Onu insan yapmak için buraya geldiğimi. Ve kendimi insan yapmaya... Onun kurtarıcısı olduğumu, onun da benim kurtarıcım olduğunu... Gözlerimi yeniden açtım. Eline baktım.

Arabaya dönerken hava o kadar kararmıştı ki Franz'ın önden benim de hemen peşinden gitmem gerekiyordu. O daracık dik patikada peşinden pür dikkat giderken aşağıdan dalga seslerinin mırıldanmasını ve homurtusunu duyuyordum, elinden avını kaçırdığını anlamış yırtıcı bir hayvan gibi.

"Buraya dikkat et" dedi Franz, ama yine de üstünden atladığı büyük oynak taşa bir tekme atmıştım. Taşın uçurumdan yuvarlanmasını duydum ama bir şey söylemedim. Bir göz doktoru bana insan vücuduyla ilgili en öngörülebilen şeylerden birinin altmış yaşına gelindiğinde gözlerimizin en az yüzde yirmi beş ışığa duyarlılığını kaybetmesi olduğunu söylemişti. Bu yüzden şimdi daha kötü görüyordum. Ama belki de daha iyi görüyorum. En azından

kendimle ilgili hikâyeyi daha iyi anlamıştım. Yürümeye devam ettik ve burnu döndüğümüzde plajdaki evlerin ışıkları göründü.

Franz, *Where Eagles Dare*'dan beni ilk bolta biraz daha yaklaşabilmek için ayaklarını ve duvarı kullanarak kurtardı, bir yandan da ucuna düğüm atabileceği kadar ipi toplayabilmişti. Biraz uğraşmakla ve sallanmayla hava karardığı anda uçurumun çıkıntılı kenarına kendimi çekebilmiştim.

Park yerine varıp arabaya oturunca Franz Helena'yı aradı: "Her şey yolunda hayatım, tırmanış sadece planladığımızdan daha uzun sürdü."

Sessizlik. Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Babasının birazdan evde olacağını, ona kitap okuyacağını söyle ve benim de sizi sevdiğimi."

Denizi seyrettim. Bazen hayat sanki imkânsız seçimlerle doluymuş gibi görünebilir. Ama belki de bu kolay seçimleri seçim gibi düşünmediğimiz içindir. Zihnimizi hep ikilemlerle, yol ayrımlarıyla meşgul ederiz. Oxford'da Robert Frost'un ünlü şiiri "Seçilmeyen Yol" ile ilgili fikir alışverişinde gençliğin verdiği bir kibirle şiirin bireyciliğe bir övgü olduğunu, biz gençlere "daha az seçilmiş" yoldan gitmemizi öğütlediğini iddia etmiştim çünkü şairin son iki dizede söylediği gibi "bütün farkı yaratan buydu." Ama altmış yaşındaki profesörümüz gülümsemiş ve şiirin tam da bu tür naif yorumlar yüzünden Halil Cibran ve Paulo Coelho ayarında dünya çapında bir üne kavuştuğunu ve insanların kalbine işlediğini söylemişti. Şiirin en zayıf yanının son dizesi olduğunu çünkü ikircikli bir anlam taşıdığını ve aslında tüm şiirin başarısız bir özeti –seçmek zorunluluğu– olarak okunabileceğini anlatmıştı. Aslında insanın yol hakkında hiçbir şey bilmediğini, hangisinin "daha az seçilen yol" olduğunu da bilmediğini, çünkü şiire göre gözün görebildiği kadarıyla yolların aynı olduğunu. Ve seçmediğin yolun nerelere gideceğini asla bilemeyeceğini. Çünkü, şairin yazdığı gibi, senin seçtiğin yol seni yeni yollara götürür ve bu kavşağa asla dönemezsin. İşte şiir burada demişti profesörümüz. Melankoli. Şiir seçtiğin yoldan değil, seçmediğin yoldan bahseder.

"Şiirin başlığında bile apaçık yazar" demişti profesör. "Ama dünya ve biz bireyler her şeyi ihtiyaçlarımıza göre yorumlarız. Galipler savaşın tarihini yazarken kendilerini haklı taraf olarak gösterir. Teologlar Kitabı Mukaddes'i tüm gücü olabildiğince Kilise'de toplayacak şekilde yorumlar ve biz de bir şiiri anne babalarımızın beklentilerini karşılayamasak veya onların izinden gitmesek dahi, kendimizi başarısız hissetmek zorunda kalmadığımızı anlatsın diye kullanırız. Savaşın gerçek seyri, Kitabı Mukaddes'in gerçek anlamı, şairin esas amaçladığı şey ikincil kalır. Haksız mıyım?

Franz telefonu aramızdaki konsola bıraktı. Ama anahtarı çevirmedi, oturmaya devam edip benim gibi denizi seyretti.

"Hâlâ anlamıyorum" dedi. "Yani sen polissin."

"Hayır" dedim. "Ben polis değilim, basit bir sebepten hiç polis olmadım, sadece polis olarak çalıştım. Anlaman gerekiyor ki benim hikâyemde ben senim, Franz. Julian'ın sana ihanet etmesi gibi Trevor da bana ihanet etti. Ve kıskançlık denilen hastalık bizi katil yaptı. Yunanistan'da müebbet hapis cezasında on altı yıl dolduğunda deneme süresi için serbest bırakılma ihtimalin var. Ben bu sürenin iki misli süre cezamı çektim. Senin de aynı şeyi yaşamanı istemiyorum."

"Pişman olup olmadığımı bilmiyorsun bile" dedi Franz. "İç huzura ermek için itirafta bulunmam gerekmiyordu belki. Sana gelince, bir rahibe gidip günah çıkarabilirdin."

"Buraya gelmek için başka bir sebebim daha vardı" dedim.

"Nedir peki?"

"Sen benim seçmediğim yolsun. Bunu görmek zorundaydım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen onu seçtin, masum ya da değil, kardeşini öldürmene sebep olan kişiyi seçtin. Bununla yaşamak mümkün mü? Bunu öğrenmek istedim. Uğruna cinayet işlediğin kişiyle bir mezar taşının gölgesinde mutluluğu yakalamak mümkün mü? Bunun benim için hep imkânsız olduğunu düşünmüştüm."

"Ve şimdi diğer yolu gördün ve mümkün olduğunu biliyorsun, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bu başka bir hikâye, Franz."

"Senden bir gün haber alacak mıyım?"

"Belki."

Franz iki gün sonra beni arabayla havaalanına bıraktı. O sürede çok konuşmadık; sanki ikimiz de bomboştuk. Zamanımın çoğunu Helena ve Ferdinand ile geçirdim ve son gece Ferdinand uykudan önce ona bir masal anlatmam için çok ısrar etti. Kapıda durup mutlulukla küçük Ferdinand'ın beni parmağında oynatmasını gülümseyerek izleyen Franz'ın kıskançlık duyduğuna dair hiçbir şey hissetmedim. Böylece Ferdinand annesiyle babasına iyi geceler öpücüğünü verdikten sonra onun yatağının kenarına oturdum ve Ikaros ile babasının efsanesini anlattım. Ama babamın yaptığı gibi kendi versiyonumu yarattım ve bu sefer Girit'teki hapisten baba oğulun kaçmayı başardıkları mutlu bir son yazdım.

Terminal binasına giden virajı aldığımız anda şiddetli bir yağmur başladı, bu yüzden arabada oturup bekledik. Franz'ın üstünde onunla beş sene önce karakolda karşılaştığımda giydiği flanel gömlek vardı. Belki bu gömlek yüzünden ilk kez görmüştüm biraz daha yaşlandığını. İki eliyle direksiyonu tutuyordu ve ön pencereden bakıyordu, aklındakileri toparlamak istermiş gibi. Çok büyük ve ağır değildir diye umdum. Nihayet sonunda konuştuğunda, bana baktı.

"Ferdinand bana bu sabah senin çocuklarının ve onların annelerinin nerede olduğunu sordu. Senin çocuğunun ve eşinin olmadığını söylediğimde benden sana bunu vermemi istedi." Franz başını eğdi, montunun cebinden küçük eskimiş bir oyuncak ayıcık çıkardı ve bana uzattı.

Göz göze geldik. Güldük.

"Ve bu" dedi.

Fotoğraf kâğıdına bastıkları bir fotoğraftı, Ferdinand'ı tıpkı babasının yaptığı gibi döndürürken çekilmiş bir fotoğraf.

"Teşekkür ederim" dedim.

"Bence sen iyi bir dede olursun."

Fotoğrafa baktım. Fotoğrafı Helena çekmişti. "Bir gün ona anlatacak mısın? Aslında ne olduğunu?"

"Helena'ya mı?" Franz başını iki yana salladı. "En başta olsaydı belki, ama artık onun inandığı hikâyeyi mahvetmek istemiyorum. Sonuçta bütün hayatını ve ailesini bu hikâyenin üstüne kurdu."

Başımı evet anlamında salladım. "Hikâye" diye tekrarladım.

"Ama..." diye söze başladı ama sonra sustu.

"Ama?"

İçini çekti. "Bazen biliyor diye düşünüyorum."

"Öyle mi?"

"Bir seferinde söylediği şey yüzünden. Beni sevdiğini söylemişti, ben de ona onu sevdiğimi söyledim, bu sefer uğruma birini öldürecek kadar mı diye sordu. Sorma şekli değişikti. Sonra ben cevap vermeye fırsat bulamadan konuyu değiştirdi."

"Kim biliyor?" dedim. "Ve kimin bilmesi gerekiyor?"

Yağmur durdu.

Uçağa binerken bulutlar dağılmıştı.

O akşam Atina'daki dairemde yatağa yattığımda ayıcığı yatağın üzerindeki rafa yerleştirdim ve orada duran açık bir zarfı aldım. İki ay önce Paris'ten postalanmıştı. Zarfı açtım ve mektubu bir kez daha okudum. El yazısı yıllar sonra bile hiç değişmemişti.

Nihayet uyuyabildiğimde saat çok geç olmuştu.

3 ay sonra

"Bu harika gün için teşekkürler" dedi Victoria Hassel ve kadehini kaldırdı. "Atina'nın böyle güzel tırmanış alanları olacağını kim bilebilirdi? Ve senin dayanma gücünü."

Ne ima ettiğini anladığımdan emin olmak için göz kırptı.

Victoria, Kalimnos'tan döndükten birkaç gün sonra benimle irtibat kurmuştu ve sonrasında en az haftada bir haberleşir olmuştuk. Belki aradaki mesafe ya da ortak tanıdıklarımızın olmaması sayesinde ve birbirimizi çok da iyi tanımadığımız için ona kolaylıkla açılmıştım. Cinayet değil, aşk hakkında. Yani Monique hakkında. Onun aşk hayatı benimkinden daha hareketli ve renkliydi; bana yeni aşkıyla, Fransız bir dağcıyla, Sardunya Adası'nda buluşacağını ve Atina'da bir mola vermek istediğini yazınca dürüst

olmam gerekirse bunun iyi bir fikir olduğundan pek emin olamamıştım. Ona yazıp aradaki mesafeyi, yüzümü görmeyen birine itirafta bulunma hissini sevdiğimi yazdım.

"Başıma istediğin zaman kesekâğıdı geçirebilirim" diye cevap yazdı. "Ama o takdirde başka da bir şey giymem."

"Abinin de dairesi bu kadar güzel mi?" diye sordu Victoria yemek masasını toparlayıp tabakları mutfağa taşırken.

"Daha güzel ve daha büyük."

"Kıskanıyor musun?"

"Hayır. Ben böyle..."

"Mutlu musun?"

"Hayatımdan memnunum diyecektim."

"Ben de. O kadar memnunum ki neredeyse yarın Sardunya Adası'na gideceğim için üzüleceğim."

"Seni bekleyen biri var, üstelik oradaki tırmanışın muhteşem olduğunu duydum."

"Kıskanmıyorsun değil mi?"

"Tırmanış parkurunu mu, yoksa sevgilini mi? Aslında onun beni kıskanması gerekir."

"Kalimnos'tayken yalnızdım."

"Söylemiştin. Ve ben de seni birazcık da olsa ödünç alabilmiş şanslı bir ihtiyarım."

Şarap kadehlerimizle balkona çıktık.

"Monique ile ilgili bir karara vardın mı?" diye sordu sokak lokantalarından tekdüze ama neşeli bir müzik gibi yükselen insan seslerinin altında uzanan Kolonaki manzarasını seyrederken.

Victoria'ya Kalimnos'tan döndükten hemen sonra gelen mektuptan bahsetmiştim. Monique'in dul kaldığını ve Paris'e taşındığını anlatmıştım. Beni çok düşündüğünü ve onu ziyaret etmek isteyip istemediğimi sorduğunu.

"Evet" dedim. "Gideceğim."

"Muhteşem olacak!" diye güldü ve kadehini kaldırdı.

"Ben o kadar emin değilim" deyip kadehimi küçük masanın üstüne koydum.

"Neden?"

"Çünkü muhtemelen artık çok geç. Artık eskiden olduğumuz insanlar değiliz."

"Madem bu kadar karamsarsın neden gitmek istiyorsun?"

"Çünkü bilmek zorundayım."

"Neyi?"

"Öteki yolun, seçmediğimiz yolun nereye gittiğini. Bir mezar taşının gölgesinde mutlu olmanın mümkün olup olmadığını."

"Neden bahsettiğini zerre anlamadım ama konu bu mu?"

Biraz düşündüm. "Sana bir şey göstereceğim" dedim.

Oyuncak ayıcık ve Ferdinand'la çekilmiş fotoğrafımızla döndüm.

"Çok şirin" dedi. "Çocuk kim?"

"Çocuk..." Takılmamak için derin bir nefes aldım. "Julian Schmid'in oğlu."

"Elbette" dedi.

"Oo, demek benzerliği görebildin?"

"Hayır, ama şapkayı görebiliyorum."

"Şapkayı mı?"

Ferdinand'ın mavi ve beyaz şapkasını işaret etti. "Kulüp renkleri. Öndeki kare de HSV'nin kulüp amblemi. Benim ve Julian'ın kulübü."

Başımı evet anlamında salladım. Aklımdan bir düşünce geçti ama hemen geçiştirdim ve kayboldu. Onun yerine şunu düşündüm: Franz kesin telefonundaki Led Zeppelin melodisini gerçek kimliğini ortaya çıkarmayan daha neşeli ve yumuşak bir melodiyle değiştirmişti. Tıpkı St.Pauli gökkuşağı şapkasını atıp kardeşinin kıyafetlerini giymesi ve her gün ve tüm gün etrafındaki herkese yalan söylemesi gibi. Ben bunu yapamazdım. Ahlaki kaygılar yüzünden değil, bunu yapacak ne yeteneğim ne de gücüm vardı. Paris'e gideceksem o gün Peak District'te ne yaptığımı Monique'e anlatmam gerekirdi.

Victoria'yı oteline kadar geçirdim. Ertesi gün erkenden yola çıkacaktı. Sonra eve doğru yürüdüm. Atina, İngilizlerin "zamanla sevilebilen" diye tanımladığı bir şehirdir. Ama Kolonaki'den daha kötü semtlerden geçerek yolumu uzattım çünkü uyku tutmayacağını biliyordum.

Belki Monique benden hep şüphelenmişti. Koltuk ısıtıcısı yüzünden Elizabeth Arden kremi öyle yoğun kokmuştu ki benden şüphelendiğini belli etmenin tek yolunu baldırımdaki lekeden bahsederek bulmuştu. Bildiğini, bana ihanetiyle bir anlamda bu suça ortak olduğunu da bildiğini ve yollarımızın o noktada ayrılması gerektiğini söylemenin tek yolu.

Ama şimdi, hayatımızın bu geç evresinde, birbirimizi o zaman terk ettiğimiz kavşağa dönüş yolunu bulabilirdik. Şimdi, eğer istersek, cesaret edebilirsek diğer yolu seçebilirdik. Ben bir katildim. Ama cezamı çekmiştim, öyle değil mi? Franz'a mutluluk dileyebilmiştim. Kendim için de aynısını dileyebilecek durumda mıydım?

Daha önce geldiğimi hiç hatırlamadığım bir sokağın köşesinde, sahipsiz bir köpek sağa sola bakmadan yolu geçti, sanki bir şeylerin kokusunu almıştı.

Sıra

Sırada araya kaynayan insanlardan nefret ederim.

Otuz dokuz yılımın büyük bölümünü kuyruklarda sıra bekleyerek geçirdiğim için olmalı.

Bu yüzden 7-Eleven'da sadece iki kişi olmasına rağmen cüzdanını çıkarmakta yavaş davranan yaşlı kadının önüne geçen genç çocuğa buz gibi bakıyorum. Üstünde Moncler marka olduğunu bildiğim kaz tüyü mont var, biliyorum çünkü bir seferinde etiketine bakıp bunu almaya param hayatta yetmez dediğimi hatırlıyorum. Kış bastırmadan önce ikinci el giysi mağazası Fretex'ten aldığım palto iş görüyor. Ama benden önceki sahibinin, yani sırada önümde olan kadının paltoya sinen kokusunu asla çıkaramadım.

Geceleri sarhoşlar dışında sıraya kaynayan çok olmaz, bu ülkede insanlar genellikle naziktir. En son iki ay önce biri gündüz vakti hiç gocunmadan araya kaynamaya çalışmıştı. Sıraya girmesini söylediğimde bunu reddeden yetişkin, şık giyimli bir kadındı ve beni müdüre şikâyet edip oradan kovdurmakla tehdit etmişti.

Çocuk bana bakıyor. Yüzünde hafif bir gülümseme belirir gibi oluyor. Utanma duygusu yok. Ve maskesi yok.

"Sadece bir paket General marka snus istiyorum" diyor, bu araya kaynamasını haklı çıkarırmış gibi.

"Sıranı beklemen gerekiyor" diyorum yüzümde maskeyle.

"Hemen arkanda, beş saniyeni almaz." İşaret ediyor.

"Sıranı beklemen gerekiyor."

"Versen çoktan gitmiştim şimdi."

"Sıranı beklemen gerekiyor."

"Sıranı beklemen gerekiyor" diye taklidimi yapıp, aksanımı abartıyor. "Hadi ama, kaltak."

Kocaman gülümsüyor, şakaymış gibi. Düşük maaşlı bir işte çalıştığım, bir kadın ve göçmen olduğum ve rengim onun kireç beyazı teninden farklı diye benimle bu şekilde konuşabileceğini düşünüyor olabilir. Benim konuştuğumu varsaydığı bir kabile dilinden kelime ödünç almış olabilir. Ya da ironi yapıyor ve kötü çocuk parodisi oynuyor. Ona biraz daha yakından bakınca son alternatifi göz ardı ediyorum, öyle bir derinlik yok onda.

"Kenara çekil" diyorum.

"Metroya yetişmem gerekiyor. Hadi ama."

"Önündeki kişiden izin istemiş olsaydın belki."

"Metrom..."

"Metro hep var" diyorum iki basamak aşağıda düzenli olarak gelen metro uğultusu eşliğinde. Burada çalışmaya başladığımda, küçük kız kardeşim sarin saldırısı düzenleyebilecek teröristlerden korkmuyor musun diye sormuştu. İç savaş sırasında, oradan kaçmadan önce, herkes sarin gazından korkuyordu. Gerilla kuvvetlerinin tıpkı doksanlarda Tokyo'daki bir tarikatın metro istasyonlarından birine yaptığı gibi zehirli gazı atmasından korkuyordu. Kız kardeşim dokuz yaşındaydı ve zehirli gaz ile metro istasyonunun boy gösterdiği kâbusları her gece görüyordu.

"Benim gittiğim yönde metro on beş dakikada bir var sadece" diye öfkeyle homurdanıyor. "Yetişmem gerek, tamam mı?"

"O halde önündeki kişiden kibarca izin istemek için iyi bir sebebin var" diyorum ve başımla önümdeki tezgâha aldığı ürünleri ödemek için kartını çıkarmış bekleyen kadını işaret ediyorum. Kesin yirmi beş yaşlarında ve düzenli olarak spor salonuna giden, ekseriyetle ağırlık kaldırıp yoğun egzersiz yapan çocuğun şu ana dek gösterdiğini düşündüğü sabrı taşıyor.

"Bana bak kara kafa!"

Kalp atışlarım hızlanıyor ama beni küçük düşürmeye çalıştığı için değil. Adam ırkçı mı yoksa sadece beni en çok yaralayacağı-

nı ve kışkırttığını düşündüğü bir şeyle incitmeye mi çalışıyor bilmiyorum, kısa olsaydım cüce demesi gibi mesela ya da şişman olsaydım domuzcuk demesi gibi. Ne tür önyargılarla boğuşuyor umrumda değil, kalp atışlarım hızlanıyor çünkü korkuyorum, çünkü dükkânımda iri bir çocuk duruyor ve birkaç saniye içinde bir sınırı aşıyor, belli ki kendini kontrol etmekle ilgili problemleri var. Genellikle askerlerde görüldüğü gibi, gözbebeklerinde ya da vücut dilinde bir tür narkotik etki altında olduğuna dair bir işaret yok ama elbette anabolik steroid söz konusu olabilir. Eski kocam kimyager olduğum için dünyayı hep kimyayla açıklamaya çalıştığımı söylerdi, tıpkı elinde çekiç olan kişinin her sorunu çivi olarak görmesi gibi.

Yani, evet, korkuyorum, ama daha korktuğum zamanlar oldu. Ve kızgınım, ama daha kızgın olduğum zamanlar da oldu.

"Hayır" diyorum sakince.

"Emin misin?" O güzel sıcak tutan Moncler montunun cebinden bir şey çıkarıyor.

Kırmızı bir İsviçre Ordusu çakısı. Bıçağı çıkarıyor. Hayır, tırnak törpüsünü. Elini kaldırıyor ve ortaparmağını havada tutuyor. Bana doğru gülerken tırnağını törpülemeye başlıyor. Ön dişlerinden birinde siyah bir leke var. Metamfetamin yüzünden olabilir, susuz amonyak ve kırmızı fosfor içerdiği için diş minesinin aşınmasına sebep olabilir. Ya da diş bakımı da yetersiz olabilir elbette.

Dönüp arkasındaki kadına sesleniyor. "Hey bayan. Alışveriş yapsam mahzuru var mı?"

Kadın ağzı açık bıçağa bakıyor ve bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi görünüyor ama hiç sesi çıkmıyor. Onun yerine başını evet anlamında sallıyor, ağaçkakan kadar hızlı ve nefes almakta zorlanıyormuş gibi sesler çıkarırken maskesinin üstünde kalan gözlüğü buğulanıyor.

Çocuk bana dönüyor. "İşte gördün. Hadi ama."

Nefesimi tutuyorum. Belki çocuğu hafife aldım. Belki 7-Eleven dükkânlarının güvenlik kameralarının sadece görüntü aldığını, sesleri kaydetmediğini bilecek kadar sokak kurnazı. Bu nedenle bir mahkemede kara kafa ya da yasal olarak ırkçı ifade kabul edi-

len başka bir şey söylediğine dair tartışma götürmeyen bir kanıtım olmayacak. Tabii ki, arkasında duran yaşlı kadın düşündüğümden daha iyi duyuyorsa işler değişir. Tırnak törpülemenin de yasa dışı olmadığını biliyor. Durumu değerlendirirken yavaşça arkamı dönüyorum ve snus kutusunu alıyorum. Daha önce de söylediğim gibi doğduğumdan beri sırada bekliyorum ve hepsini hatırlıyorum. Küçükken annemle birlikte girdiğimiz yemek kuyruklarını. Huzursuzluk ilk başladığında Birleşmiş Milletler kamyonlarının etrafındaki kuyrukları. Kız kardeşime verem teşhisi konulan sağlık ocağındaki sırayı. Kimya bölümünde kadın öğrenciler için tuvalet olmadığı için üniversitedeki sırayı. Savaş patlak verdiğinde şehirden çıkmak için girdiğimiz mülteci kuyruğunu. Annemin varını yoğunu satarak kız kardeşimle bana yer bulduğu tekneye binmek için girdiğimiz kuyruğu. Tecavüze uğrama ya da soyulma riskinin en az savaşın hâlâ devam ettiği memleketteki kadar yüksek olduğu mülteci kamplarında yeniden girdiğimiz yemek kuyruklarını. Başka bir ülkeye, daha iyi bir yaşam umudu veren bir mülteci kabul merkezine gönderilmeyi beklediğimiz sırayı. Bizi kabul eden ve çok sevdiğim bu ülkeye çalışarak katkıda bulunmak için sığınmacı kabul merkezinden ayrılabilme kuyruğunu. Bu ülkeyi o kadar çok seviyorum ki kız kardeşimle paylaştığım küçük dairede yatağımın üzerine astığım üç resimden birinde kraliyet çifti var. Diğer ikisi ise öteki kahramanlarım annem ile Madame Curie'ye ait.

Snus kutusunu tezgâhın üstüne koyuyorum ve çocuk kredi kartını pos makinesine okutuyor.

Satın alma işleminin onaylanmasını beklerken, tezgâhın iç tarafında, içinde bir kutu temiz yüz maskesi duran bir çekmeceyi açıyorum. Kutunun yanındaki küçük şişeyi açıp bir yüz maskesi çıkarıyorum ve kız kardeşimi düşünürken maskenin içine şişeden bir damla damlatıyorum. Dün kraliyet çiftinin fotoğrafını aşağıya indirdi. Sıraya kaynadılar dedi. Bir gazete kraliyet çiftinin bütün ülkenin beklediği aşıyı çoktan olduğunu yazdı. Hükümet kamuoyuna duyurmadan, kraliyet çiftine halkın geri kalanının uyması

beklenen düzenlemelere göre sıraları gelmediği halde filikalara binmesini teklif etti. Ve fotoğraftaki çift bu teklifi kabul etti. Tek görevleri ülkeyi savaş ve kriz anında birleştiren bir sembol olmak olan bu iki insan görevlerini anlamlı kılacak bir şey yapma şansını, yetkililerin çağrısıyla dayanışma içinde, disiplinli ve sabırlı davranarak sırada bekleme konusunda halka örnek olmak şansını yakalamıştı. Ama kraliyet çifti, ayrıcalıklı konumlarına rağmen bu fırsatı değerlendirmedi. Fırsattan faydalanıp sıraya kaynadı. Sen de olsan aynısını yapmaz mıydın diye sordum kız kardeşime. Evet, diye cevap verdi, ama geminin kaptanı olmadığını söyledi. Kraliyet çiftinin belki de insanlara aşının güvenli olduğunu göstermek, örnek olmak için önce aşılanmış olabileceğini söyledim. Kız kardeşim benim çok saf olduğumu, mülteci teknesi batarken filikaya binen ilk kişi olan Cezayirli kaptanın da aynı özrü kullandığını söyledi.

Pos cihazı satın alma işlemini onaylıyor.

Yüz maskesini çekmeceden çıkarıp ona uzatıyorum.

Snus kutusunu cebine iterken anlamayan gözlerle bana bakıyor.

"Trende lazım olacak" diyorum. "Artık zorunlu."

"Zamanım yok bunu alma..."

"Bedava."

Çocuk alay ederek gülüyor, maskeyi kaptığı gibi koşturuyor.

"Artık biz bize kaldık" diye gülümsüyorum yaşlı kadına.

Tek yatak odalı dairemize girip kapıyı kilitlediğimde saat neredeyse gece on bir. Hava buz gibi soğuk çünkü kaloriferi sadece evdeyken ve elektriğin daha ucuz olduğu saatlerde açıyorum.

Yorgunum ve ışık açmıyorum, sadece kısık sesle küçük televizyonu izliyorum. Kız kardeşimi görmüyorum, ama karanlıkta bir yerde oturuyor, sesi odayı dolduruyor. Çalıştığım yerin tehlikeli olduğunu söylüyor. İki ay önce trende bir kadının öldüğünü ve kanında sarin zehrinden çok farklı olmayan, böcek ilaçlarında da kullanılan organofosfat izine rastlandığını anlatıyor. Ve şimdi de aynı şeyin bir çocuğun başına geldiğini. Kız kardeşim haber spikerinin ciddi bir ifadeyle kameraya baktığı televizyon ekranını işaret ediyor.

Yüksek sesle dile getirdiği düşüncelerini dinlerken yemek yapıyorum, yani, dünden kalanları ısıtıyorum. Ona bir şey hazırlamıyorum, tedavi sözü verilen verem hastalarının kuyruğunda boşu boşuna beklediği için kız kardeşim on yaşından beri yemek yemiyor. Geçen yıl verem yüzünden bu yeni bulaşıcı hastalıktan ölen insan sayısı kadar hasta öldü. Ama elbette veremle ilgili hiçbir haber yok çünkü bu zengin dünyada verem bir sorun değil.

"Zavallı çocuk" diyor kız kardeşim gözyaşları içinde, televizyon haberi çocuğun yaz günü arkadaşlarıyla yelkenli teknesinde çekilmiş bir fotoğrafını gösterirken. Çocuk kocaman gülümsüyor, ön dişinde siyah bir leke göremiyorum.

"Şu çocuğa bak" diye burnunu çekiyor. "Bu kadar genç birinin ölmesi ne kadar anlamsız."

"Evet" diyorum ve paltomun en üst düğmesini açıyorum. "Orada da sıraya kaynamış."

Çöp

Birinin temizlik işini üstlenmesi gerekiyor.

Şehrin çöplerini benim topladığım gerçeği dışında sabah aklıma bu cümle neden geldi bilmiyorum. Geceden düşündüğüm bir şeymiş duygusuna kapıldım ama çok içtiğimde genellikle bilinç kaybı yaşarım ve dün de öyle bir geceydi.

Çöp arabası gürültüyle durdu, ben de arkadaki merdivenden atladım. Apartman bloğunun dışında duran çöp konteynerine doğru yürümeden önce aynadan Pijus'un tek gözünü gördüm. Eskiden hep koşardım. O zamanlar genel merkezdeki müdürler güzergâhımızı saat altıdan öğlen bir buçuğa kadarki öngörülen sürenin çok daha öncesinde bitirip eve bir iki saat erken gitmemizi umursamazlardı. Ya da cuma gününü boşaltmak için bütün haftanın güzergâhını dört günde bitirmemizi. Ama bu eskidendi, şimdi Oslo Belediyesi'nin sabit çalışma saatleri kurallarına uymak zorundaydık, yani iş erken bitse bile ofiste kahve molası vermen ya da cep telefonunla oynaman gerekiyordu, öyle eve gidip karılarımızı becerip çimleri falan biçemezdik tabiri caizse.

Bu yüzden koşmadım, hatta koşar adım bile gitmedim, yürüdüm. O yaz, tanyeri ağarırken sabah ayazında titreyerek iki tekerlekli hafif çöp konteynerine doğru yürüdüm, konteyneri çöp arabasına ittim, arabadaki hidrolik kollara geçirdim ve plastik çöp kutusunun hidrolik ve elektriğin tekrar eden mırıltısı eşliğinde havaya kalkışını, kutu boşaltılınca gürültüyle metal yüzeye çarpan

çöpleri kompaktörün sıkıştırmasını izledim. Sonra çöp kutusunu yerine ittim ve dikkatlice garaj kapısını kapatmayacak şekilde yerleştirdim, müdüre apartman sakinlerinden şikâyet gitmişti. Siktirsinler ama son zamanlarda şikâyetler biraz fazla artmıştı. Atık toplama işçisi olarak kovulmak o kadar kolay olmasa da öfke kontrol sorunum olduğunu söylüyorlar. Tamam, öfke kontrol sorunum var. Bu yüzden müdür bir kez daha mola odasına gelip diğer adamların yanında bana bağırmaya başlarsa (tamam *bir* de kız var, yüz elli çalışan arasında) herife çok pis dalacağım. İşte o zaman kesin kovulurum.

Pijus'un yanına, yolcu koltuğuna oturdum. Ellerimi ısıtıcının önünde ovuşturdum. Temmuz ayı ve yaz tatili sezonu olmasına rağmen Oslo sabahın altısında buz gibiydi. Vücudum iyice ısınana kadar merdivenin üstünde gitmiyordum. Üstelik Pijus konuşabileceğim biriydi. Diğer çöpçü çocuklarla pek böyle bir şansım olmuyordu. Çoğu Estonca, Letonca, Romence, Sırpça, Macarca ve benzeri dilleri konuşuyorlardı. Ama Pijus Norveççe konuşuyordu. Norveç'e gelmeden önce psikolog olduğunu iddia ediyordu ama bunu daha önce duymuştuk. Orada ne yapıyorsa yapsın hepimizden daha zeki olduğu kesindi. Pijus buna daha yüksek seviyede entelektüel hırsa sahip olmak diyordu. Kelime hazinesi bir ansiklopedi kadar genişti. Ama dili Norveççeydi ve müdür de muhtemelen bu yüzden ikimizi aynı kamyona vermişti. Çöp arabasında konuşmaya çok gerek yoktu, ikimiz de işin ne olduğunu biliyorduk, ama müdürümüz çocuklar en azından aynı dili konuşursa yanlış anlamaların azalacağını ve daha az kavga çıkacağını düşünüyordu. Ayrıca Pijus'un beni beladan uzak tutmayı becerebileceğine inanıyordu.

"Alnındaki yara nasıl oldu?" diye sordu Pijus, o tumturaklı ama kusursuz Norveççesiyle.

Aynada kendime baktım. Kaşımın hemen üzerinde derin bir kesik vardı.

"Bilmiyorum" dedim. Doğruydu. Söylediğim gibi bilinç kaybı yaşayabiliyorum ve dün geceden de bir bok hatırlamıyordum, sadece uyandığımda sırtı bana dönük yatan karımın yanında

uzanıyordum. Belli ki alarmı kurmayı unutmuştum, sırf eski alışkanlıktan uyandım, ama sonuçta saat biraz daha geçti. Garajdaki Corolla'yı kullanacak kadar ayık olmadığımı anlayınca hızlıca giyinip sabahki ilk otobüse yetişmem gerekiyordu. Yani, hayır, banyoda çirkin suratımı inceleyecek vaktim olmamıştı.

"Yine mi kavgaya karıştın, Ivar?"

"Hayır, dün evde hanımla birlikteydim" dedim parmağımı yaramın üstünde gezdirerek. Nemliydi. Taze yara. En azından hanımla bir iki kadeh içtiğimizi hatırlıyorum. Yani, Lisa alkolü tamamen bırakmaya karar verdiği için ben bir iki kadeh içmiştim. Sonra belli ki iki kadeh daha eklemişim.

Pijus arabayı durdurdu, dışarı atladık. Bu adreste dışarı çıkarılması gereken dört tekerlekli çöp konteyneri vardı ve bu iş için iki kişi gerekiyordu. Yoksa arabanın patronu şofördür ve C sınıfı ehliyeti ve cebinde iş arkadaşlarından üç kademe yüksek maaş paketiyle direksiyonun arkasında oturup dinlenebilir. Ama Pijus bu bok çukuru ülkeye geldiği ilk günlerde benim şoför ve onun yardımcı eleman olduğunu çok iyi biliyor. Ehliyetimi kaptırmam ise promil soslu ve elinde üfleme aparatı olan ağzı bozuk bir memurun mahkeme salonuna morarmış gözüyle çıkıp bunun sebepsiz saldırı olduğunu iddia etmesiyle ilgili uzun ve sıkıcı bir hikâye.

Devasa anahtar destesini çıkarıp içinden doğru olanı buldum. Anlaşılan tüm Oslo'yu açan 7000 anahtar var. Umarım iyi koruyorlardır.

"Demek minik karınla kavga ettin" dedi Pijus.

"Ha?"

"Neden kavga ettiniz? Aldatma mı? Aldatılan kadınlar erkekler kadar agresif olabilir. Hele çocukları varsa, o zaman kabak davetsiz misafirin başına patlar. Oksitosin böyle çalışır. Kadın hamile kalır ve kimya onları daha tek eşli, daha empatik ve daha iyi huylu yapar. Ama aynı zamanda potansiyel tehditlere karşı daha düşmanca davranırlar."

"Yanlış, yanlış, yanlış" dedim ve arka bahçedeki konteyneri kapıya doğru itmeye başladım. "Bizim çocuğumuz yok, başka kimseyi becermedim. Ve kadın milleti tek eşli değildir."

"Hah, o zaman o aldattı."

"Ne diyorsun lan sen?" Konteyneri kapının önünde bıraktım ve Pijus bana çarpmamak için durmak zorunda kaldı.

Omuz silkti. "Bu yüzden kavga ettiniz. Kendi konumunun tehdit altında olduğunu düşündün. Amigdalan harekete geçti. Savaşma, kaçma ya da donma. O minyon olunca sen de savaşmayı seçtin. Bu çok doğal."

Beremin altından kanımın beynime sıçradığını hissedebiliyordum. Çok tanıdık bir duygu. Basınç artar ve kan kafamı patlatmasın diye bir ventil, alternatif çıkış açmam gerekir, aksi takdirde kafatasım çatlar ve havaya fırlayan beynimin her bir sarı molekülü duvarlara, bisikletlere, bebek arabalarına, posta kutularına ve siktiğimin psikolog bozuntusu bu küçük herife yapışır..

Çözüm genellikle ağzı açmak ve basıncın o şekilde çıkmasını sağlamaktır, uçaktaymışsın gibi. Ama benim bir de kükremem gerekir. Birtakım kelimeler eşliğinde.

"Amagımına..." diye başladım. Sakindim. Oldukça sakin. Tamam, sesimi biraz yükselttim.

"Amigdala" dedi Pijus hafif ama sinir bozucu bir sırıtışla. "Futbolcu adı gibi düşün."

İşte o an patladım.

"Benimle böyle konuşma soktuğumun homonazi zencisi!" Bütün gücümle konteyneri ittim ki lanet olası Letonyalı it iki kutunun arasında sıkışsın. Tam posasını çıkarmaya hazırlanıyordum ki sabah havasını kesen bir ses geldi arka bahçeden.

"Uyumaya çalışıyoruz!"

Yukarı baktım. Üçüncü katın balkonunda bir kadın duruyordu, kesin kırklarındaydı ama elli gibi görünüyordu, lanet vücuduna hiç dikkat etmemişti. Bunu söyleyebilirdim çünkü çırılçıplaktı.

"Kapa çeneni ve git üstüne bir şey giy seni pislik fahişe!" dedim. Tamam, kükredim.

Kadın güldü, çığırtkan bir saksağan gibi, iki elini havaya uzattı, bir dizini kaldırıp kalçalarını grotesk cazibeli bir model pozuyla büktü. "Müdürünü arıyorum!" diye bağırdı. "Yarın kendinizi kapının önünde bulacaksınız beyler!"

Öfkenin kızıl titrek alevleri arasından patronumu açıkça görebilmiştim. Çok uzun zamandır vermek için bahane aradığı mesajı bana iletirken: Svendsen, kovuldun!

Konteyneri karnımda hissettim. Pijus öteki uçtan itmişti, kapıya doğru başını sallayarak dışarı çıkmamızı işaret etti.

"Sence yapacak mı?" diye sordum bir yandan konteyneri asfaltta iterken.

"Evet" dedi Pijus.

"Çok boktan bir durum" dedim.

"Aa?"

"Corolla'yı araç muayenesine sokmam gerekiyor ve hanımı Noel tatilinde Kanarya Adaları'na götürme sözü vermiştim. Ya sen?"

Pijus omuz silkti. "Ben annemlere para gönderiyorum. Onlar başlarının çaresine bakar, ama para olmazsa kötü yemek yiyecekler ve elektriği çok açamayacaklar."

Konteyneri asansörün hidrolik kollarına takmasına yardım ettim. "Kavga etmemeliydim, bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır, sadece hepimizin dertleri olduğunu söylüyorum, Ivar."

Olabilir. Benim sorunum, öfkelenince doğruyla yanlışı ayıramaz hale gelmem. Klemetsrud'daki çöp ayrıştırma merkezinde olduğu gibi benim yerime bunu yapan optik dedektörlerim olmalıydı. Bütün yükü, cehennemin dibinde insansız bir fabrikaya atıyorduk sadece ve sonra çöpler robot gözlerin büyüklerle küçükleri ayrıştırdığı, organik maddeleri yakmaya, cam, plastik ve metalleri geri dönüşüme gönderdiği taşıma bandına uçuyordu. Aldırmamayı, bazı şeylerin geçmesine izin vermeyi öğrenebildiğimi hayal edin.

Sakinleştim ve konteynerleri boşaltırken zihnimde dün geceyi tekrar canlandırmaya çalıştım. Dün gece ne halt olmuştu sahiden? Çok şey olmalıydı çünkü uyandığımda sadece akşamdan kalma değil, iki tane maraton koşmuş gibiydim. Lisa'yla mı kavga etmiştik? Birlikte geçirdiğimiz bu otuz yıl içinde saçının teline bile dokunmadığım Lisa'ya mı bir şey yapmıştım? Uyandığımda sırtı bana dönük yatıyordu. Bu biraz garipti, çünkü genellikle sırtüs-

tü yatardı. Ama fiziksel bir kavga mıydı? Şimdi düşündüğümde dün gece kesin tartışmıştık. Sanki dün gece sarf edilmiş sert, incitici sözlerin yankısı hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Birkaç saniye önce ağzımdan bu sözcüklerden biri çıkıvermişti. Fahişe. Lisa'ya seneler içinde ara ara birkaç laf etmişliğim var ama ona asla fahişe dememiştim.

Boş konteynerleri arka bahçeye ittik yine. Balkondaki kadın kaybolmuştu.

"İçeri girmiş, müdürü arıyor" dedim.

"O daha kalkmamıştır" dedi Pijus. "Henüz." Binanın dış cephesine baktı, dudakları hareket ederken başını salladı, içinden sayıyormuş gibi. "Gel, Ivar."

Apartmanın giriş kapısına doğru Pijus'u takip ettim, oradaki zilleri inceliyordu.

"Üçüncü kat, sağdan ikinci" diye mırıldandı ve oraya denk gelen zili çaldı. Bana o küçük sırıtışı ile bakarken bekledik ama artık bu sinirimi bozmuyordu.

Hoparlörden bir ses yükseldi. "Alo?" Tiz ses.

"Günaydın, Bayan Malvik" dedi Pijus birini taklit ediyormuş gibi. Ondan daha iyi Norveççe konuşan birini. "Ben Oslo polisinden Iversen. Merkeze az önce Oslo Belediyesi'nin atık yönetimi departmanından bir telefon geldi ve üçüncü kattaki birisinin kendini teşhir ettiğini bildirdi. Bu civarda devriye gezdiğimiz için ve kendini teşhirin üç yıla kadar ceza alabilen bir suç olması neticesinde bize kontrol etmemiz söylendi. Üçüncü katta yaşayan birkaç kişi olduğunu gördük ama öncelikle size danışmak istedik: Bu konu hakkında bilginiz var mı Bayan Malvik?"

Uzun bir duraklama oldu.

"Bayan Malvik?"

"Hayır. Hayır, bundan haberim yok."

"Hayır mı? O halde şimdilik teşekkür ederiz."

Kadın telefonu kapattığında bir cızırtı sesi duyuldu ve Pijus bana baktı. Kadın sokağa bakan pencerelerden birine yetişip bizi görmeden aceleyle arabaya döndük. Ancak arabayla uzaklaşınca gülmeye başladık. Ben o kadar çok güldüm ki ağlamaya başladım.

"Bir sorun mu var, Ivar?" diye sordu uzun zaman önce gülmeyi bırakan Pijus.

"Sadece akşamdan kalmayım" dedim ve ceketimin koluna burnumu sildim. "O kadın müdürü aramayacak, orası kesin."

"Hayır" dedi Pijus ve genelde bir sigara ve kahve molası verdiğimiz 7-Eleven'ın önünde durdu.

"Bir şeyi merak ediyorum" dedim büyük bir kahvenin yarısını boş karton fincana döküp Pijus'a uzatarak. "Madem senden daha iyi Norveççe konuşan birinin taklidini yapabiliyorsun, neden bunu her zaman yapmıyorsun?"

Pijus kahvesini üfledi ama ilk yudumu içerken yine de yüzünü buruşturdu.

"Çünkü sadece taklit ediyorum."

"Onu hepimiz yapıyoruz" dedim. "Konuşmayı böyle öğreniyoruz."

"Doğru" dedi Pijus. "Bu yüzden bilmiyorum. Çünkü sahte geliyor bana. Yapmacık. Sanki sahtekârlık yapıyormuşum gibi. Ben Norveççe öğrenmiş bir Letonyalıyım ve konuşunca öyle biri gibi görülmek istiyorum, düzenbaz gibi değil. Norveçli olduğumu düşündürecek şekilde konuşursam ve sonra beni ele verecek dilbilgisi ya da telaffuz hatası yaparsam, o zaman insanlar kendilerini kandırılmış hissedecek ve bana bir daha güvenmeyecekler. Anlıyor musun? En iyisi sakin olup Yeni Norveççe konuşmak."

Başımı evet anlamında salladım. İşyerinde öyle diyorlardı. Yeni Norveççe. Kebap Norveççesi, İngilizce Norveççesi, Rusça Norveççesi, buradaki göçmen işçilerin konuştuğu bütün tuhaf dillerin karışımına Yeni Norveççe diyorlardı.

"Sen Norveç'e sahi neden gelmiştin?" diye sordum.

Kaç senedir aynı arabada çalışmıştık, ama ben ilk kez soruyordum. Tabii önceden de sormuştum ama şimdi gerçekten öğrenmek istiyordum. Standart cevaptan fazlasını istiyordum, burada maaşlar daha iyi, geldiği yerde iş bulmak zor. Kesin doğruydu ama esas gerçeği açıklamaktan çok uzak bir cevaptı. Ve bu konuya ilk kez ilgi gösteriyordum.

Cevap vermeden önce bir müddet bekledi. "Hastalarımdan bazılarıyla fazla yakınlaştım." Strese girmeyeyim diye dikkatle derin

bir nefes aldı. "Kadın hastalar. Psikologlarına içlerini açan savunmasız hastalar ve ben de bundan faydalandım."

"İyi değil" dedim.

"Hayır" dedi. "Bazıları mutsuz ve yalnızdı. Ama ben de öyleydim. Karımı kanserden yeni kaybetmiştim. Bu kadınlardan gelen davetlere karşı koyamadım. Birbirimize ihtiyacımız vardı."

"Öyleyse sorun neydi?"

"Öncelikle bir psikoloğun hastalarıyla romantik ilişki kurması yasak, medeni durumları ne olursa olsun. İkinci olarak da bu kadınların bazıları evliydi."

"Haaa..." dedim uzatarak.

Bana bir bakış attı. "Biri beni ihbar etti" dedi. "Olay ortaya çıktı ve ben de kovuldum. Her zaman başka bir iş bulabilirdim, örneğin Riga'daki üniversitede ders verebilirdim. Ama bu kocalardan birkaçı yeterince intikam almadıklarını düşünmüş olmalılar ki beni tekerlekli sandalyeye mahkûm etmesi için birtakım Sibiryalı adamları peşime taktılar. Kadınlardan biri beni uyarınca kaçmaktan başka çarem kalmadı. Letonya küçük bir ülke."

"Yani sen suçu acıklı bir hikâyenin üstüne atan şu kadın avcılarındansın."

"Evet" dedi Pijus. "Ben kendi kötü davranışları için bahaneler üreten kötü bir insanın kötü bir versiyonuyum. Sen benden daha iyi birisin, Ivar."

"Ha?"

"Senin kendine duyduğun nefret benimkinden daha samimi."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, dikkatimi kahveye verdim.

"Peki karın seni kiminle aldatıyormuş?" diye sordu ve ben de kahveyi gösterge paneline püskürttüm. Kafamdaki basınç hemen artmıştı.

"Sakin ol" dedi. "Prefrontal korteksini kullan. Sana yardım etmek için burada olduğumu sana söyleyecektir. Ve şu anda yapabileceğin en iyi şey anlatmak. Unutma ki gizlilik yemini ettim."

"Gizlilik yeminiymiş!" dedim ve elimdeki kahveyi salladım.

"Bütün psikologlar yükümlüdür."

"Biliyorum ama sen benim psikoloğum değilsin."

"Hayır, şu anda öyleyim" dedi Pijus ve koltukların arasında duran kâğıt havludan bana uzattı.

Elimden, çenemden ve gösterge panelinden kahveyi sildim. Kâğıdı buruşturup dişlerimin arasından tısladım: "İşyerindeki müdürüyle. Aşağılık herif. Çirkin üstelik. Tam pislik."

"Yani adamı tanıyorsun?"

"Hayır." Ne demiştim lan ben? Lisa'nın Dağıtım Merkezindeki patronuyla beni aldattığını mı? Yapmış mıydı? Bunun için mi kavga etmiştik?"

"Onunla hiç karşılaşmadın mı?" diye sordu Pijus.

"Hayır. Ya da evet. Ya da..." Bir süre düşündüm. Lisa bana Ludvigsen hakkında o kadar çok şey anlatmıştı ki onu tanıyormuş gibi hissediyordum. Yeni müdürü, eski müdürünün asla yapmadığı bir şeyi yaparak onu yaptığı iş için takdir ediyordu ve Lisa'nın gururu okşanmıştı, elbette, iltifatlara bayılırdı. Hatta o kadar çok severdi ki, bu alışkanlığın bir müdürün ya da kocanın sürdüremeyeceği bir seviyeye ulaşmaması için kontrol altında tutmak gerekirdi. Ama Ludvigsen övgü yağdırmaya devam etti. Bunu sadece çalışanlarını motive etmek için yapmadığını düşünmeye başlamıştım. O güne dek hiç görmediğim kadar neşeli gezen Lisa, saçlarını yeni bir modelde daha kısa kestirmiş, biraz kilo vermiş ve kadın arkadaşlarıyla varlığından dahi haberdar olmadığım çeşitli kültürel aktivitelere katılmak için geceleri çıkmaya başlamıştı. Sanki birdenbire, benim dışlandığım yeni bir hayat kurmuştu kendine, muhtemelen bu yüzden cep telefonunu kurcaladım. Ve o şerefsiz Ludvigsen'den gelen mesajı gördüm. Ya da Lisa'nın ona seslendiği haliyle Stefan'ın mesajını.

Ve şimdi orada oturup bunları Pijus'a anlattım.

"Mesajda ne yazıyordu?" diye sordu Pijus.

"Seni yeniden görmem GEREK."

"Gerek kısmında vurgu var mı?"

"Büyük harfle yazılmış."

"Başka mesajlar var mıydı?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Kesin silmiştir. Orada duran sadece bir günlüktü."

"Peki onun cevabı?"

"Hiçbir şey. Ya da onu da sildi."

"Cevabını birisinin görmesinden korkmuş olsaydı o zaman onun mesajını da silerdi."

"Belki cevap vermeye fırsatı olmadı."

"Bir gün içinde mi? Hımm. Ya da belki suçluluk duymasını gerektirecek bir sebep yoktu, belki bu yüzden mesajı silmedi. Belki adam ona asıldı ama o da oralı olmayıp cevap vermedi."

"O da böyle olduğunu iddia etti zaten, o lanet olası..." Derin bir nefes aldım. Fahişe. Bu sözcük bir kez söylendi mi ok yaydan çıkmış oluyordu, geri alamıyordun.

"Korkuyorsun" dedi Pijus.

"Korkmak mı?"

"Belki gece ne olduğunu anlatmalısın."

"Ne, şimdi psikologdan çok polis gibi konuştun."

Pijus gülümsedi. "O zaman anlatma."

"Anlatmak istesem bile hatırlamıyorum. Alkol."

"Ya da bastırıyorsun. Çabala."

Saate baktım. Hâlâ programın bayağı bir önündeydik ve söylediğim gibi: Güzergâhı bir buçuktan önce tamamlamak için herhangi motive edici bir gerekçe yoktu.

Ben de denedim. Aslında haklıydı, korkuyordum. Lisa bana sırtı dönük yattığı için mi? Bir bok bilmiyordum ama lanet olası bir şeyler yanlıştı, hissediyordum. Bir şeyin dışarı çıkması gerekiyordu, tıpkı beynime kan çıktığında olduğu gibi.

Anlatmaya başladım ama hemen kesildi.

"Sakin ol ve en baştan anlat" dedi Pijus. "Bütün ayrıntılarıyla. Hafıza tıpkı bir düğümün çözülmesi gibidir, bir çağrışım diğerine yolu açar."

Dediğini yaptım ve haklı çıktı lanet olsun.

İşte anlattığım gibi Lisa ile oturmuş iki kadeh içerken bana hafta sonu bir seyahate çıkacağını söyledi. Ben de sinirlenip telefonundaki SMS mesajını yüzüne vurdum. Aslında bu işin üstüne gitmeme, gidişata bırakma kararı almıştım ama kan beynimde fo-

kurdamaya başlayınca tam tersini yaptım ve Ludvigsen ile arasında bir şeyler olduğunu bildiğimi haykırdım. İnkâr etti, ama yalan konusunda o kadar tecrübesizdi ki durum neredeyse acıklı bir hal almıştı. Biraz daha bastırınca anlatmaya başladı; firmanın ilkbaharda Helsingfors'a düzenlediği gezide sarhoşken bir şeyler olduğunu ağlayarak itiraf etti. İçkiyi bu yüzden bıraktığını iddia etti, böyle bir şey bir daha asla yaşanmasın diye. Ona bu MeToo olaylarından biri sayılmaz mı diye sordum, suçun yarısının değil, tümünün Ludvigsen'e ait olduğunu, neticede patronu olduğunu. Ve Lisa yani aslında suçun biraz daha çoğu onun diye cevap verdi çünkü arkadaşlarının dediğine bakılırsa patronu bütün gece onun kadehini doldurup durmuştu. İşte artık gerçekten öfkeden kudurmuştum, yani patronun sana içki verdiğinde sana uzatılan kadehe tükürmezsin, değil mi? Neticede o içkiyi içmek de işin bir parçası haline gelir.

"Ve sonra?"

"Beni evine davet etti."

"Evi nerede?"

"Kjelsåsveien 612."

"Yani gittin!"

"Hayır!"

"Adresi nasıl biliyorsun o halde?"

"O söyledi işte!"

"Ama numarasının 612 olduğunu hatırlamak, yani, bayağı şüphe uyandırıcı lan."

Gülmeye başladı, işte ona o zaman fahişe dedim, anahtarı kaptım ve işleri daha kötüleştirmeden hışımla dışarı çıktım.

"Sarhoşken araba kullanmaktan da mı kötü?" diye sordu Pijus.

"Evet, ondan da kötü" dedim.

"Devam et."

"Arabayla turladım ve evet, dönüp onu geberteyim mi diye merak ettim."

"Ama bunu yapmadın?"

"Bunu..." Elimi çenemin önüne kaldırdım, başparmağım ve işaretparmağımla yanağımı sıktım. Sesim kalın ve titrekti. "Bunu bilmiyorum işte, Pijus."

Onun adını daha önce hiç kullanmış mıydım bilmiyorum. İsmini birçok kez düşünmüştüm, orası kesin, ama yüksek sesle söylemiş miydim? Hayır, kesinlikle sanmıyorum.

"Ama yapmış olabileceğini hissediyorsun?"

Mideme öyle şiddetli bir ağrı girmişti ki otomatik olarak iki büklüm oldum.

Pijus'un elini sırtımda hissedene dek öyle kalakaldım bir süre.

"Hadi, Ivar, iyi olacak."

"Olacak mı?" diye hıçkırdım. Kontrolden tamamen çıkmış hissediyordum.

"Bu sabah geldiğinde bir şeyler olduğunu anladım ama minik karını öldürdüğünü düşünmüyorum."

"Sen ne biliyorsun ki lan?" diye kükredim bacaklarımın arasından.

"Gözün dönmüş halde bir şey yapmamak için oradan ayrıldın" dedi. "Hem de bir süredir şüphelendiğin şey doğrulandıktan sonra. Amigdalanın yeterince üstesinden gelemeyeceğini bildiğin şeyi frontal kortekse işleme fırsatı vermek için oradan ayrıldın. Bu olgun bir davranış, Ivar, bu da öfkeni nasıl kontrol edeceğini anlamaya başladığını gösterir. Bence evi arayıp karının iyi olup olmadığını kontrol etmelisin, olur mu?"

Başımı kaldırıp ona baktım. "Neden umursuyorsun?"

"Çünkü sen umursadın."

"Ha?"

"Burada işe yeni başladığımda arabanda yardımcıydım. Bana yardım ettin, ne yapmam gerektiğini bana İngilizce anlattın. İngilizce konuşmaktan nefret ettiğini görebilmeme rağmen."

"İngilizceden nefret etmiyorum, sadece konuşamıyorum."

Pijus gülümsedi. "Ama işte tam da bu, Ivar. Ben biraz daha az aptal görüneyim diye sen aptal görünmeyi göze aldın."

"Merak etme, tek istediğim yaptığı işi bilen bir yardımcıydı, yoksa bu bana daha uzun günler ve daha çok iş olarak geri dönerdi, anlıyor musun?"

"Anlıyorum. Belki de sandığından daha çok. İnsanların sana yardım etmek istediğini anlayabiliyorsun. Bunu şimdi fark etmi-

yor musun? Yoksa sırf arabamdaki yardımcım işleri mahvetmesin diye mi yardım ediyorum?"

Başımı hayır anlamında salladım. Elbette Pijus'un bana yardım ettiğini biliyordum. Hep ettiğini, bu sabah balkondaki deli karıyla olan mevzu, arkamı topladığı ilk sefer değildi. Bir yabancının sizin olan işi almakla kalmayıp bir de patronunuz olması çok can sıkıcı. Yani doğru değil. Herifin biri hakkı olmayan bir şeyi gelip alamaz. Benim hakkım olan bir şeyi. O zaman savaş çıkar. O zaman birinin ölmesi gerekir. Tamam, tamam, bu şekilde düşünmeyeceğim, böyle düşünmek başımı derde sokuyor, biliyorum, biliyorum. Ama siktir et.

"Bende çok testeron var" dedim.

"Testosteron" dedi Pijus. Tamam, en azından o sinir bozucu sırıtışını takınmıştı.

"Bu insanı agresif yapıyor" dedim.

"Şart değil" dedi Pijus.

"En azından daha azgın değil, agresif yapıyor. Belki de Lisa'nın başka yerde aranması garip değil."

"Yanlış, yanlış ve yanlış" dedi Pijus ve evet, beni taklit ettiğini anladım. "Hayvanlar üzerinde denendiğinde testosteronun sadece saldırganlığı teşvik ettiği görülmüş çünkü testosteron verilen hayvanlar aynı zamanda kritik durumlarda saldırganlaşan hayvanlar. Çünkü hayvanların beyni genelde başka çözüm aramaz. Son araştırmalar testosteronun işlevinin daha genel olduğunu gösteriyor, kritik durumlarda yapman gereken şeye seni hazırlıyor ya daha çok saldırganlık ve öfke ya da tam tersini."

"Tersi mi?"

"Dünya barışını tehlikeye sokan diplomatik bir kriz düşün. Saldırganlık gerektirmez ama aslında nefret ettiğin bir şeye karşı kendini inkâr eden bir cömertlik ve empatiye hızla geçiş gerektirir. Ya da ayın üstüne iniş yapacak bir roketi kumanda ettiğini düşün, bilgisayar bozulur ve kafanda hızla bütün açıları ve hızı hesaplaman gerekir. Konu öfke değildir. Yine de bu durumlarda yardıma testosteron yetişir."

"Artık uyduruyorsun" dedim.

Pijus omuz silkti. "Storo'yu hatırlıyor musun?"

"Dondurucu yağmur. Evin duvarına yanaşmıştık ve oradaki çöp bidonlarını boşaltacaktık."

Bana baktı. Başımı hayır anlamında salladım.

"Hadi ama, Ivar. Kamyon yokuştaydı ve lastiklerin üstünde kaymaya başladı?"

Başımı yine iki yana salladım.

"Ivar sırtım kamyona dönük duruyordum ve duvarla kamyon arasında sıkışacaktım eğer sen son hız dönüp en büyük çöp bidonunu arabayla kamyon arasına dik şekilde yerleştirmeseydin."

"Ha o sefer. Sinek gibi duvara yapışacaktın."

"Demek istediğim şu ki, aynı anda hem spontane hem de düşünceli davranabileceğini gösterdin. Adrenalin ve testosteron hissettiğinde illa aklını kaçıracaksın anlamına gelmiyor. Korkma, sen düşündüğünden daha aklı başındasın, Ivar. Bu yüzden ara karını. Testosteronu empati için kullan. Bir de kafa aritmetiği."

Lanet olsun dedim. Ve aradım.

Cevap vermedi.

"Kesin uyuyor" dedi Pijus.

Saate baktım. Sekiz. Elbette işe gitmek için otobüse binmiş olabilirdi, o esnada telefona yanıt vermezdi. Mesaj attım. Beklerken ayaklarım baget gibi yere vuruyordu. Güneş gelip doğrudan ön camdan parlamaya başladı, sıcak bir gün olacaktı. Cehennemde sıcak bir gün, diye düşündüm ve montumu çıkardım.

"İşe koyulalım" dedi Pijus ve anahtarı çevirdi.

Lisa ile meslek lisesine giderken bir arkadaşımın verdiği partide tanıştım.

Bana saygı konusunda ders vermeye kalkışan Lyan adında bir herife çok pis dalmıştım. Kolay dolduruşa geldiğimi bildiği için beni kışkırttığını biliyordum. Oradaki kızlara nasıl iyi dövüştüğünü gösterip hava atmak istiyordu. Ama bunları bilmek bir işe yaramıyor, hele ki söz konusu herif çenesine bir yumruk yapıştırmayı hak edecek laflar edince. Kısa bir hikâyeyi daha da kısaltmak gerekirse herif beni dövdü. Lisa burnumdaki kanı durdurmak için

tuvalet kâğıdı kullandı, ayağa kalkmama yardım etti ve peşimden eve geldi, Sogn'daki kiralık bir odaya. Ve gece orada kaldı. Ertesi gün de. Takip eden hafta da. Kısacası: Kaldı.

Âşık olmaya hiç fırsat bulamadık, karşı tarafın hislerini bilmemenin yarattığı o yürek sıkıştıran müthiş belirsizliği hiç yaşamadık. Şüpheyi de kalbi hoplatan sevinci de içeren aşk oyununa hiç girmedik, doğrudan çift olduk ve her şey bitti. Bazıları benim kulvarımın çok üstünde bir kadın bulduğumu düşünüyordu, özellikle zamanla, çünkü başlarda sessiz, gri bir fare gibi olan Lisa, biraz kilo alıp, utangaçlığı bir kenara bıraktığında yaymaya başladığı karizmasıyla benim dışımdakilerin de dikkatini çekmeye başlamıştı.

Üstümde iyi bir etki bıraktığını söylüyorlardı. Beni daha sakin bir adam yapmıştı. Gençlik psikiyatrım da eskisi kadar uçarı olmadığımı söylemişti, bana dengesiz demeye cesaret edemediği için. Doğruydu. Lisa beni nasıl zapt edeceğini biliyordu. O etrafta olmadığı zamanlarda veya biraz içkiyi kaçırdıysam, kontrolden çıkıyordum. Birkaç basit yaralama yüzünden kısa süreli cezalar bile almıştım. Daha önce de söylediğim gibi, Lisa'nın saçının teline bile dokunmamıştım. Bunun için asla bir nedenim olmamıştı. Ta ki şu ana kadar. Benden bir kere bile korktuğunu sanmıyorum. Belki başkaları adına korkardı, evet arkadaşları, akrabaları, eğer bana bir yamukları olduysa. Doktor ikimizin çocuk sahibi olamayacağını söylediğinde biraz rahatlamış olmasından şüphelenmiştim. Ben de rahatlamıştım lan, ama bunu söylemedim tabii. Ama Lisa kendi güvenliği konusunda hiç korkmamıştı, bu yüzden Ludvigsen ile olan meseleyi bana itiraf edebilmişti. Peki ben sınırlarımı bilmezken ve ne halt ettiğimi durmuş düşünürken o benim sınırlarımı bildiğini nasıl düşünmüştü?

On yaşındayken, annemle babam cumartesi gecesi gezmeye çıkmadan önce abimle bana birer bardak gazoz vermişti. Ama abim onlar kapıdan çıkar çıkmaz iki bardağın içine de tükürmüştü, bir çift balgamsı tükürük, bu şekilde iki bardağı da kendisi için garantiye aldığını düşünmüştü. Ama sorun şu ki kırık bir çeneyle bardaktan bir şey içemezsin, hastanede suyu sadece pipetle içebilmişti.

Her neyse, şu anda Lisa o gazoz bardaklarından biri gibiydi. İçine tükürülmüştü, kirletilmişti. Bunu başka türlü yorumlamamın yolu yoktu. Bana verilen bir şeyi kaybetmiştim ve bundan geriye kalan tek şey bir halta yaramayan misilleme, baskının üstünde bir tür denge kurma çabasıydı. Ha siktir. Ha siktir.

Ve şimdi tekrar geldiğini hissediyordum. Şakaklarımda bir zonklama.

Belki Kjelsåsveien'e geldiğimiz ve 600 no'lu haneyi geçtiğimiz için olabilirdi.

Adresler ve çöp bidonları arasında hem arabada oturuyordum hem de merdivenin üstünde ilerliyordum. Her seferinde telefonumu kontrol ediyordum.

Belki bir toplantıya girmişti.

Ludvigsen'le.

Tamam, böyle düşünmemem gerekirdi. Zaten onunla toplantıda değildi. Niye bu kadar emindim bilmiyorum, ama emindim.

Ve işte oradaydık, Kjelsåsveien no.612'de.

Bir villaydı, ama civardaki diğer evlerden daha az ya da daha çok gösterişli değildi. Eğer aileden miras kaldıysa oturmak için çok zengin olmanı gerektirmeyen bir evdi. Ama şimdi almaya kalksan on milyonları gözden çıkarman gerekirdi. Elma bahçelerinin masrafı çok olur, hatta benim oturduğum doğu yakasında bile.

Merdivenin üzerindeki dış aydınlatmanın açık olduğunu fark ettim. Demek Stefan ya elektrik konusunda müsrifti ya da unutkan biriydi. Ya da işe gitmemişti, hâlâ evdeydi. Garaja doğru yürürken nabzımı bu düşünce mi hızlandırmıştı? Dışarı çıkıp benimle yüzleşeceği, Lisa'ya ulaşamadığını ve polisi arayıp bizim eve yönlendirdiğini söyleyeceği mi? Beni ele veren tek şey küt küt çarpan kalbim değildi sadece, ani bir kesinlikle biliyordum: Dün gece öldürmüştüm. Bunu sadece ağrıyan kollarımda, parmak uçlarımda, minik gırtlağa bastıran başparmaklarımda değil, içimde de hissediyordum. Ben bir katildim. Pörtlemiş gözlerini gördüm, yalvaran, can çekişen ve elektriği kapattığın anda sönen kırmızı gösterge ışıkları gibi kapanmadan önce çaresizlikle boyun eğmiş bakışlarını. Biliyor muydu, Ludvigsen? Pencerenin arkasında bir yerde

oturmuş, beni mi izliyordu? Belki dışarı çıkmaya cesareti yoktu ve polisin gelmesini bekliyordu. Dört tekerlekli çöp konteynerinin durduğu garaja giden kilidi açık kapıyı itmeden önce yazın sabah sessizliğini bölen polis sirenlerini duymak için bekledim. İçeride bir araba vardı. Gıcır gıcır siyah bir BMW. Kötü adamlar sadece BMW kullanır. Ama aslında kötü adam bendim, değil mi? Konteyneri dışarı ittim, o kadar ağırdı ki tekerlekler çakıllara saplanıyordu ve daha sert itmek zorunda kalıyordum. Konteyneri hidrolik kollara geçirdim ve aynada Pijus'un bakışıyla karşılaştım. Bağırdı ama asansörün gürültüsü onu bastırdı.

"Ha?" diye bağırdım.

"Şu senin araban değil mi?" dediğini duydum.

"Benim BMW'um falan yok" dedim.

"O değil!" diye bağırdı Pijus. "Şu!"

Yolun ilerisini işaret ettiğini gördüm. Ve orada, elli metre ötemizde beyaz bir Corolla duruyordu. Park görevlisine bir şey anlatmak için yumruğumu vurduğumdan ön kaputunda göçük olan ve yakında araç muayenesine girecek bir araba.

Aynı anda telefon çaldı.

Açtım.

"Merhaba" dedi Lisa. "Beni defalarca aramışsın. Affedersin, ama bugün ofiste işler çok yoğun, kimse Ludvigsen nerede bilmiyor. Daha sonra konuşsak olur mu?"

"Olur tabii" dedim ve tersyüz edilme aşamasına çıkan çöp bidonuna baktım. "Seni seviyorum."

Takip eden sessizlikte onun şaşkınlığını fark ettim.

"Sen..." diye söze başladı.

"Evet tabii, incindim ve çok üzgünüm" dedim. Bidonun içindekiler dökülmeye başlamıştı. "Ama seni seviyorum."

Telefonu kapattım ve Corolla'ya baktım. Gölgede kalmıştı ve hâlâ ön camında çiy vardı. Gece boyunca burada kalmış olmalıydı.

Yeşil konteynerin içindekiler dışarı boca edildi ve metal kompaktörün tabanına bir şey yumuşak bir gümbürtüyle çarptı. İçine baktım. Orada, düğümlenmiş sert plastik poşetlerin ve boş pizza kartonlarının arasında mavi pijama altıyla solgun ve şişman bir

beden vardı. Stefan Ludvigsen ile daha önce karşılaşmış olmalıydım çünkü onu tanıdım. Kırgın gözleri ardımda bir yere sabitlenmişti. Gırtlağındaki izler kararmıştı. Ve sanki sis tabakası zayıfladığı anda güneş aradan geçip aniden ortalığı iki misli ısıtır gibi, kutupların etrafındaki karlar erir gibi, hafızamın manzarası son hız belirmeye başladı.

Gözyaşları içinde yaptığı itirafı hatırladım. Suçu yeni boşanmış olmasına bağlayıp hata yaptığını söyledi. Mutfak bıçağını alıp yüzüme doğru savurmaya başladı. Hızlıca tepki veremeyecek kadar sarhoş olduğumu düşünmüş olmalıydı. Bıçağı elinden alamadan önce alnıma bir çizik atmayı başardı. Bıçak keskindi, yangına benzin dökmüştü. Bahanemi de vermişti. Nefsi müdafaa, lan. Ben de onun ümüğünü sıktım. Ne çok hızlı ne de çok yavaş. Hoşuma gitti diyemem, abartmış olurum, ama en azından durumu anlamasına yetecek zamanı oldu. Pişman olmasına. Acı çekmesine. Tıpkı benim gibi.

Kompresörün yarı çıplak bedeni bir tür cenin pozisyonunda ezmesini izledim.

Merdivenin üstünde dönüp ön kapıya giden çakıllı yola baktım. Hiç sürükleme izi yoktu. Ardımdan ortalığı derleyip toplamıştım hem içeride hem dışarıda muhtemel izleri silmiştim.

Corolla'ya atladığım gibi gecenin bir vakti buraya gelip zilini çaldığımda sarhoşsam dahi Ludvigsen'i yerde cansız gördüğüm anda ayılmıştım. Ve dönerken yolda trafik kontrolüne takılırsam kayıtlara geçeceğimi ve bunun Ludvigsen'in kaybıyla ilişkilendirilebileceğini anlayacak kadar ayıktım. Kaybolması gerekiyordu. Tamamen buharlaşması. Bunların hepsini daha zili çalmadan planlamış olabilir miydim? Pijus haklıydı. Hem rasyonel olup hem hızlı davranabilme yeteneğim vardı. Çöp arabasına gittim ve Pijus'un yanına oturdum.

"Şimdi?" dedi Pijus ve bana baktı.

"Ne olmuş?" diye sordum.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı? Sana söylediğim gibi gizlilik yeminim var."

Buna ne cevap verecektim lan ben? Gözlerimi doğuya, güneşin

yükseldiği yamaca çevirdim. Güzergâhımızın sonuna yaklaşıyorduk ve o zaman Klemetsrud'daki çöp arıtma tesisine gidecektik. Orada robotlar Ludvigsen'i organik atık olarak ayrıştıracak ve taşıma bandı onu hak ettiği cehennem ateşine taşıyacaktı. Bütün izlerin, bütün anıların, arkamızda kalan her şeyin yok edileceği ve kaybettiğimiz hiçbir şeyin geri getirilemeyeceği bir yer.

Ve sonra aklıma o sözler geldi, bir ara kafama takılan sözler, ama bu sefer ağzımdan bir melodi gibi döküldüler.

"Birinin temizlik işini üstlenmesi gerekiyor" dedim.

"Buna kesinlikle katılıyorum" dedi Pijus.

Çöp arabası titreyerek canlandı ve hareket etmeye başladı.

İtiraf

"Yardımcı oluyor muyum, memur bey?"

Simone'un kahve fincanını sehpa örtüsü olan salon sehpasının üstüne bırakıyorum. Onun kahve fincanı. Onun örtüsü. Onun salon sehpası. Sehpanın ortasında duran içi çikolata dolu kâse bile onun. Eşyalar. Ne tuhaf öldüğünde bu kadar önemini yitirmesi, öyle ya da böyle.

Gerçi hayattayken de eşyalar onun için çok önemli değildi. Tüm bunları az önce memur beye açıkladım. Beni evden atarken istediğim her şeyi alabileceğimi söylediğini, müzik setini, televizyonu, kitapları, mutfak eşyalarını, aklına ne geliyorsa dediğini. Hazırlıklıydı, bunun medeni bir ayrılık olmasına karar vermişti. "Bizim ailemizde çay kaşıkları için kavga edilmez" demişti.

Ben de kavga etmedim. Gözünün içine baktım, ağzından dökülen klişelerin ardında saklanan gerçek sebebin ne olduğunu anlama gayretiyle: "Her iki taraf için de en iyisi", "farklı yönlerde gelişmeye devam etmek" ve "önümüze bakma zamanı." Tabii, teşekkür ederim.

Sonra masanın üstüne bir kâğıt çıkardı ve istediğim şeylerin yanına bir çarpı koymamı istedi.

"Yaptığım bir envanter listesi sadece. Duygularının mantığının önüne geçmesine izin verme şimdi, Arne. Bunu kontrollü bir tasfiye olarak düşün."

Böyle dedi. Sanki bahsettiği evliliğimiz değil de babasının yan şirketlerinden biriymiş gibi.

Doğal olarak listeye bakmayacak kadar gururluydum. Tatlısıyla ve doğru hatırlıyorsam oldukça acısıyla hayatı paylaştığımız Vinderen'deki o abartılı büyük villadan hiçbir şey almak istemeyecek kadar yaralıydım.

Her şeyden öylece vazgeçmekle belki acele etmiştim. Ne de olsa varlıklı genç bir kadındı, tam tamına on sekiz milyon değerinde, bense kendi iş yapma becerisine fazla güvenip borç batağında yüzen bir fotoğrafçı. Simone altı fotoğrafçıyla ortak kendi stüdyomu açma fikrimi desteklemişti. Maddi olmasa da manevi olarak.

"Babam büyük bir ekonomik getiri öngörmüyor" dedi. "Arne sanırım kendin yatırım yapmalısın. Ona neler yapabileceğini göster, bir kez gördü mü projene yatırım yapacaktır."

Kâğıt üstünde para onundu ama ipler babasının elindeydi. Evlenmeden önce evlilik anlaşması imzalamak da babasının fikriydi. Belli ki kızının bu uzun saçlı genç fotoğrafçıdan ve onun cafcaflı hayalleriyle "sanatsal heveslerinden" kısa sürede sıkılacağını önceden görmüştü.

Ben de kırgın ve kararlı, hakkımda ne kadar yanıldığını ispatlamak adına bu işe girdim. Bankaların iş fikri gibi görünmeye aday her teklife para yığdığı bir dönemde altın madalyayı hak edecek miktarda borçlandım. Simone'un babasının haklı olduğunu ispatlamam altı ay sürdü. Bir kadının seni sevmeyi bıraktığını tam olarak ne zaman bıraktığını tespit etmek zordur. Simone'la bu kolaydı. Kapıyı açtığında merdivendeki adam ona ilçe mahkemesinden bir dilekçeyle eşyalara haciz koymak için geldiğini söylediği zaman oldu. Adama buz gibi bir nezaketle davrandı, bir çek yazdı ve araba bizde kaldı. Giderken istediğim her şeyi alabileceğimi söylerken bana da aynı buz gibi nezaketi gösterdi. Giysilerimi aldım, bazı nevresim takımlarını ve bir milyon kronun üstünde kişisel borcumu.

Salon sehpasını almam gerekirdi, çünkü o sehpayı seviyorum. Yüzeyindeki küçük çizikleri, verdiğimiz çılgın partilerin anılarını, bütün salonu yeşile boyamaya karar verdiğim zaman olan lekeleri, üstünde ilk ve son kez seviştikten sonra bir ayağının azıcık oynamasını.

Cinayet dedektifi karşımdaki koltukta oturuyor ve önündeki masada duran not defterine hiç dokunmuyor.

"Onu bu koltukta bulduklarını okudum" diyorum ve kahve fincanımı elime alıyorum.

Gereksiz bir bilgi, elbette. Bütün gazetelerin ön sayfasındaydı. Polis ölümün ardında suç teşkil eden bir durum olma ihtimalini göz ardı etmek istemiyordu ve soyadı doğal olarak medyanın merakını uyandırıyordu. Yapılan otopsi, ölüm nedeninin siyanür olduğunu göstermişti. Simone bir seferinde babasının mağaza zincirini devralmak adına bir kuyumcunun yanına çırak olarak girmişti ama daha önce sık sık olduğu gibi sıkılmıştı. Bodrum katında atölyeden aşırdığı siyanür şişeleri duruyordu hâlâ. Sırf heyecan verici olduğu için yaptığını iddia etmişti. Ancak zehirin bu şişelerden geldiğine ya da zehiri nasıl içtiğine dair hiçbir iz olmadığı için polis biraz daha inceleme yapmadan bunun bir intihar olduğu sonucuna varmak istemiyordu.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum, memur bey."

Kanepe örtüsünün altındaki yayları baldırlarımda hissediyorum. Onun sevdiği tarzda eski bir rokoko kanepe. O yeni mimar ona bu kanepenin üstünde sahip olmuş muydu? Ben evden ayrıldıktan hemen birkaç hafta sonra taşınmıştı.

Kim bilir belki ben daha taşınmadan onu bu kanepenin üstünde becermişti. Dedektif ne düşündüğünüzü biliyorum derken ne demek istediğimi açıklamamı istemiyor, ama ben yine de devam ediyorum:

"Kendi canını alacak biri olmadığını düşünüyorsunuz. Ve kesinlikle haklısınız. Nasıl olduğunu sormayın ama onun öldürüldüğünü biliyorum, memur bey."

Söylediğime çok ilgi gösteriyormuş gibi durmuyor.

"Ayrıca gururu zedelenmiş terk edilen bir koca olduğum için cinayetin beni şüpheli duruma düşürdüğünü de biliyorum. Cinayet işlemek için bir sebebim var. Onu görmeye gelmiş olabilirim, zehiri nerede sakladığını biliyorum, kahvesine gizlice koymuş ve sonra da ayrılmış olabilirim. Sanırım bu yüzden yaşadığım yere geldiniz, Simone'un evinde bulduğunuz kumaş liflerinin benimkilerle uyuşup uyuşmadığını kontrol etmek için."

Dedektif cevap vermiyor. İç çekiyorum.

"Ancak ne lif, ne ayak izi ne de parmak izi benimkilerle uyuşmadığı için elinizde aleyhime işleyecek somut bir kanıt yok. Bu yüzden sivri akıllının biri beni buraya, villaya getirip suç mahallinde nasıl tepki vereceğimi görmeyi teklif etti. Küçük bir psikolojik savaş. Doğru mu?"

Hâlâ bir tepki yok.

"Hiçbir şey bulamamanızın nedeni basit. Ben burada değildim, memur bey. En azından bu geçtiğimiz yıl içinde değildim ve temizliğe gelen kişi elektrik süpürgesiyle şahane iş çıkarıyor." Kahve fincanımı bırakıyorum ve çikolata kâsesinin içinden bir Twist[6] çikolatası alıyorum. Hindistancevizli. Favorim değil, ama idare eder.

"Neredeyse üzücü, memur bey. Bir insana ait bütün izlerin bu kadar çabuk ve kolaylıkla kaybolabilmesi. Hiç var olmamış gibi."

Ambalajın bükülü kenarlarından çekince çikolata dört tur dönüyor. Gümüş folyosunu çıkarıyorum, dörde katlıyorum, kenarlarının üstünden tırnağımla geçiyorum ve salon sehpasının üstüne koyuyorum. Sonra gözlerimi kapıyorum ve çikolatayı ağzıma atıyorum. Komünyon. Bütün günahların bağışlanması.

Simone çikolataya bayılırdı. Özellikle Twist'e. Her cumartesi Kiwi marketten büyük bir poşet Twist almam rutinimiz olmuştu. Fırsatlara, kaprislere, birlikte yenilen akşam yemeklerine ve genellikle aynı yatakta uyanmaya dayalı bir ilişkinin tutunduğu bir tür çapaydı. Suçu işlerimize atıyorduk, ama bir çocuğumuz olsa her şeyin farklı olacağına inanmıştım. Bir çocuk. İlk kez konuyu açtığımda ne kadar sarsıldığını hatırlıyorum.

Gözlerimi yeniden açıyorum.

"Biz mükemmel bir Twist çiftiydik, Simone ve ben" diyorum ve memurun bir kaşını kaldırıp bana sorgulayan bir ifadeyle bakmasını bekliyorum.

"Twist dansından değil, çikolatadan bahsediyorum." Çikolatayı işaret ediyorum. Belli ki memurun espri anlayışı kıt.

"Ben meyan köklü ve nugatlı parçaları severim ve muz kre-

6. Twist, her biri plastik poşet içinde iki ucundan bükülerek paketlenmiş çilekli, muzlu, krokanlı gibi farklı türde çikolata parçalarını barındıran şekerleme karışımı. (ç.n.)

malıdan nefret ederim. İşe bak ki o da muzluya bayılırdı, şu altın ve yeşil pakete sarılı olanlara. Biliyorsunuz. Evet, siz de bir tane... Eğer misafirimiz varsa, çikolata kâsesini ortaya çıkarmadan önce onları ayıklardım, böylece ertesi gün hepsini kendi yiyebilirdi."

Küçük bir kahkaha eklemeyi düşünmüştüm ama bu anlattığım küçük hikâye –beklenmedik– bir duygu patlamasını tetikliyor. Boğazımda bir yumru hissediyorum, bir şey söylemek istemiyorum, ama keder dolu sesimin fısıldayışını duyuyorum:

"Birbirimizi seviyorduk, memur bey. Evet, birbirimizi sevmekten daha fazlasını yaptık. Birbirimizin alıp verdiği nefes olduk, birbirimizi hayatta tuttuk, anlıyor musunuz? Hayır, nasıl anlayacaksınız ki?"

Şu noktada artık neredeyse öfkeliyim. Burada oturmuş, içimi döküyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum ve bu memur ifadesiz yüzüyle oturuyor. İnsan en azından onaylar gibi başını sallar ya da not alıyormuş gibi numara yapar, diye düşünüyorum.

"Simone benimle tanışmadan önce amaçsız bir hayat sürüyordu, uçlardaydı. Yüzeyde her şey iyi görünüyordu –güzellik, para, sözüm ona arkadaşları– ama hayatında bir anlam, bir yön yoktu, anlıyor musunuz? Ben buna nesnelerin terörü diyorum. Nesneler kaybedilebilir ve ne kadar çok nesne varsa, insan onları kaybetmekten o kadar çok korkar. Resmen kendi bolluğunda boğuluyordu. Ben geldim ve ona alan açtım. Ve nefes verdim."

Duruyorum. Memurun yüzü önümde yüzmeye başlıyor.

"Nefes. Siyanürün tam tersi, memur bey. Solunum yolu hücrelerini felç eder, nefes alamazsınız ve saniyeler içinde boğulursunuz. Ama siz bunu biliyordunuz, değil mi?"

Böyle daha iyi. Başka bir şey anlat. Yutkunuyorum, kendimi toparlıyorum ve devam ediyorum:

"Şu mimar, Henrik Bakke, onunla nasıl tanıştı bilmiyorum. Ben evden ayrıldıktan sonra onunla tanıştığını iddia etti sürekli ve önce ona inanmıştım. Ama arkadaşlar bana ne kadar saf olduğumu söylediler, herifin neredeyse anında taşındığını işaret ettiler. Bir arkadaşın vurguladığı gibi daha yatakta sıcaklığım duruyorken. Buna rağmen memur bey –ve belki bu kulağa garip gelebi-

lir– ilişkimizi bozan şeyin bir başkasına duyulan hisler olmasını bilmek beni teselli ediyor. Simone'la aramızdaki şey kendi kendini tüketen bir şey değildi, aşkımızı yine başka bir aşk yenmişti."

Hızlıca memura göz atıyorum, ama kararlı ve sert bakışlarıyla gözlerim buluşunca başımı çeviriyorum. Duygulardan bahsederken genellikle çekinirim, özellikle de kendi duygularımdan, ama içimde durduramadığım bir şey harekete geçmişti. Durdurmak da istemiyordum, belki.

"Sanırım herkes kadar kıskanç bir adamım. Simone klasik anlamda güzel değildi ama içindeki hayvani bir şey ona tehlikeli bir güzellik katıyordu. Sana baktığında kendini evde kediyle yalnız kalan bir Japon balığı gibi hissederdin. Buna rağmen erkekler timsah yuvasının etrafındaki bozkır kuşları gibi çevresine üşüşürdü. Onların kafalarına bir şey yapardı, o...evet, siz de gördünüz. Benim kara ölüm meleğim, derdim ona. Benim felaketim olacağı, fanatik hayranlarından birinin bir gün gelip beni ele geçireceği konusunda şaka yapardım. Ama hiçbir şey beni bir gün peşinden hiç ayrılmayan bu ısrarcı hayranlarından birine kapılması düşüncesi kadar korkutmuyordu. Söylediğim gibi herkes kadar kıskanç bir adamım."

Memur koltuğuna daha da gömüldü. Çok şaşırtıcı değil aslında, sonuçta ona soruşturmanın gidişatını ilgilendirecek bir şey anlatmadım henüz. Ama o da beni durdurmak için hiçbir şey yapmıyor.

"Buna rağmen Henrik Bakke'yi hiç kıskanmadım. Çok acayip değil mi? En azından ondan nefret etmek ya da ona kin beslemek gibi değil. Sanırım onu sadece tıpkı kendim gibi biri olarak gördüm, Simone'u bu dünyada her şeyden daha çok seviyordu. Onu bir rakipten çok, benimle aynı gemide olan birisi olarak gördüm."

Dişimin arasına giren hindistancevizi parçasını dilimle ittiriyorum ve küçük batan bir şeyin rahatsızlığını hissediyorum. Memurun sessizliği kulakları sağır ediyor.

"Tamam. Bu tam olarak doğru değildi. Henrik Bakke'yi kıskandım. En azından onu gördüğüm ilk sefer. Bir gün beni ofisimden aradı ve benimle buluşmak istedi, Simone'un gönderdiği bazı evrakı teslim etmek için. Bunların boşanma evrakı olduğunu an-

ladım ve tabii bunları yeni sevgilisi aracılığıyla teslim etmek istemesi bugüne dek duyulmamış bir davranış olsa da kim olduğunu merak ettiğim için bir restoranda buluşmayı kabul ettim. Sanırım o da benim kadar merak içindeydi. Her neyse, son derece hoş bir insan olduğu ortaya çıktı; ezik gibi görünmeden kibar, küstah görünmeden akıllı ve içinde bulunduğumuz durumun komikliğini anlayabilecek kadar mizah duygusuna sahipti. Birkaç bira içtik ve bir süre sonra Simone hakkında konuşmaya başladı, onunla benimkinin tıpatıp aynısı sorunları yaşadığını anlamam uzun sürmedi. Simone kedigillerdendi. Canı istedikçe gelip gidiyordu, şımarık ve kaprisliydi ve sadakat öne çıkan özelliklerinden biri değildi. Etrafındaki bütün erkek arkadaşlarından şikâyet etti; neden diğer kadınlar gibi hiç kadın arkadaşı olmadığını merak ediyordu. O yattıktan sonra sarhoş eve gelmelerini ve büyük bir hevesle yeni tanıştığı bütün heyecan verici insanlardan bahsetmesini anlattı. Arada ayrıldıktan sonra bir daha hiç görüşüp görüşmediğimizi sordu ve ona gülümseyerek hayır dedim. Gülümsedim çünkü sanırım o beni benim onu kıskandığımdan daha çok kıskanıyordu. Bu bir paradoks değil mi, memur bey?"

Dedektif ağzını açıyor ama sonra fikir değiştirip çenesini hafif açık bırakıyor. Gülünç görünüyor. Aslında çok şey anlatmama kararı vermiştim ama insanların sessizliğinin seni nasıl etkileyebileceği çok tuhaf. Öncelikle bu durumu tehdit olarak algıladım ama şimdi görebiliyorum ki bu "konuşan" bir sessizlik değil. Memur çok ilgili ya da dikkatini veriyormuş gibi olduğundan değil; yaydığı his bir nevi nötr bir hiçlik. Konuşmanın yokluğu, benim sözcüklerimi vakum gibi yutan bir boşluk.

"Birer tur bira daha içtik, onun alışkanlıkları ile ilgili hikâyeler anlatırken gülüştük. Örneğin bir yemek ısmarladıktan hemen sonra karar değiştirmesi gibi, böylece garsonu yeniden çağırman ve siparişi değiştirmen gerekir. Ya da ışığı kapatıp iyi geceler dedikten hemen sonra kalkıp tuvalete gitmesi gibi. Ve elbette cumartesi alışverişi ve eğer Twist çikolata poşetini almayı unutursan bunun nasıl bir felakete dönüştüğü. Bu yüzden iki hafta sonra cumartesi günü Bakke ile Kiwi'de karşılaştığımda pek şaşırmadım. Alışveriş

arabasındaki Twist poşetine anlamlı anlamlı baktığımda ikimiz de güldük. Ve bana boşanma evrakını sordu, Simone'un avukatının evrakı beklediğini söyledi. Başımın çok kalabalık olduğunu ama sonraki haftaya halledeceğimi söyledim. Bu konuyu açmasına biraz sinirlenmiştim belki. Yani, acelesi neydi ki? Yatakta benim yerimi almıştı, bu neyine yetmiyordu? Sanki onunla evlenmek için sabırsızlanıyordu. Haliyle milyonlarıyla da. Ben de doğrudan sordum. Evlenmeyi planlayıp planlamadıklarını. Çok şaşırmış göründü, ben de sorumu yineledim. Belli belirsiz gülümsedi ve başını iki yana salladı. İşte o zaman anladım."

Meyankökü çikolatanın folyo ambalajını parmaklarım arasında düzeltiyorum. "Lakris-lakrits-lakrids" yazıyor. Danca ve İsveççe mi?

Yine de anlaşılması kolay. Komşu ülkelerin hemen hemen aynı dili konuşması iyi bir şey.

"Gözlerinde bir şey vardı, o zamanlar aynada kendi görüntümden tanıdık bir acı. Bakke'nin suyu kaynamıştı. Simone sıkılmıştı. Sadece bir an meselesiydi ve o da bunu biliyordu, şimdiden yenilginin o acı tadını almaya başlamıştı. Araştırdınız mı dedektif? Arkadaşlarına onun böyle bir planı olup olmadığını sordunuz mu? Sormanız gerekirdi, belki suç işlemek için bir nedeni vardır, öyle değil mi? Tutku suçu, siz böyle demiyor musunuz?"

Memurun dudaklarında bir gülümseme mi oluşuyor? Cevap vermiyor. Elbette vermez, soruşturmayla ilgili gizlilik yükümlülüğü var. Yine de Henrik Bakke'nin şüpheli olma düşüncesi beni istemsizce gülümsetiyor. Bunu gizlemeye bile çalışmıyorum. İkimiz gülümsüyoruz.

"İnanılmaz çelişkili, değil mi? Boşanma evrakını göndermeye yetişemedim bile ve öldüğünde Simone'la hâlâ karı kocaydık. Bu da beni tek vâris yapar dedektif. Yani Henrik Bakke onu gerçekten öldürdüyse, beni hayatımın aşkından mahrum bırakan adamın beni aynı zamanda milyoner yaptığı anlamına geliyor. Beni. Ben buna kaderin cilvesi derim." Kahkahalarım ipek duvar kâğıtlı duvarlardan ve meşe parke zeminden yankılanıyor. Biraz abartıyorum, baldırıma vurup başımı geriye atıyorum. Sonra memurun gözlerine bakıyorum. Köpekbalığı gözleri gibi soğuklar. Beni koltuğa mıhlıyor.

Anında duruyorum. Anladı mı? Bir tane Daim çikolata parçasından alıyorum, ambalajını çoktan açmıştım ama fikrimi değiştiriyorum ve onun yerine bir tane Bali çikolatası alıyorum. Daim çikolatasını yeniden ambalajına koyuyorum. Düşünmek zorundayım. Hayır, düşünmeme gerek yok. Memura bir bakmam yeter.

"Twist çikolatalarının güzelliği ambalajında" diyorum. "Yani fikir değiştirebilirsin. Pişman olabilirsin. Aldığın çikolatayı kimse açıldığını fark etmeyecek şekilde ambalajına geri koyabilirsin. Başka şeylerde böyle değildir. İtiraflarda örneğin. Bir kez paketinden çıktı mı, artık çok geçtir."

Memur bey başını sallar gibi oluyor, boynu bükülüyor.

"Tamam" diyorum. "Artık rol yapmak yok."

O an karar vermişim gibi söylüyorum, ama elbette doğru değil. Kaç dakika öncesinden doğru zamanı bekledim. Doğru zaman şimdi.

"Siyanür çözelti şişelerini bodrum katında buldunuz, değil mi memur bey?" Çikolata dilimin üstünde eriyor, ama ben ortasındaki sertliğin damağıma yaptığı baskıyı hissediyorum. "Biri kayıptı. Onu evden atılırken yanımda götürdüm. Neden olduğunu tam bilmeden. Moralim inanılmaz bozuktu, belki kendim için almıştım. Siyanürden hidrosiyanik asit yaparsınız ama bunu zaten biliyorsunuz, değil mi?"

Parmaklarım çikolata kâsesini karıştırıyor, bir parça muzlu kremalı parçadan buluyor, ama otomatik olarak geri koyuyor. Eski alışkanlıklar.

"Bakke'yle Kiwi markette karşılaştıktan birkaç gün sonra bir poşet Twist aldım. Eczaneden tek kullanımlık şırınga alıp içine evdeki siyanürü doldurdum. Sonra Twist poşetini açtım, muzlu kremalı çikolata parçalarını seçtim, dikkatlice ambalajından çıkardım, zehri enjekte ettim, sonra yeniden ambalajlarına paketledim ve poşetin içine doldurdum. Gerisi çorap söküğü gibiydi. Ertesi cumartesi günü Bakke'nin Simone'un Porsche'siyle gelişini bekledim, Twist poşetini paltomun içinde saklayıp ondan önce markete girdim, poşeti rafta en öne yerleştirdim ve rafın arkasında durup doğru poşeti alıp almadığını kontrol ettim."

Memur başı öne eğik oturuyor. Sanki zehirleyerek cinayet işlediğini itiraf eden ben değilim de, o.

"Henrik Bakke'nin onu bulduğunda önce uyuduğunu sandığını okudum. Ölürken onun yanında olmaması ne acı. Bundan bir şeyler öğrenebilirdi. Yani, bir insanın yaşamla ölüm arasında gidip gelmesini incelemek büyüleyici bir şey olsa gerek, öyle değil mi?"

Memur bir cevap hazırlıyor gibi görünüyor, önce uzun uzadıya düşünmesini gerektiren uzun ve zor bir cevap. Devam ediyorum:

"Otopsi sonuçları elinize geçer geçmez Henrik Bakke'yi tutuklarsınız diye düşünmüştüm. Siyanürün onun eve getirdiği çikolatadan geldiğini bulmanın çocuk oyuncağı olacağını düşünmüştüm."

Sehpanın üzerinden öne uzanıyorum.

"Ama bunu yapamadınız, memur bey. Zehirle onun mide kesesindeki çikolata kalıntıları arasındaki bağlantıyı kuramadınız çünkü çikolata çoktan erimiş ve çözünmüştü. Ben de Henrik Bakke'nin bu işten paçayı sıyıracağından endişelenmeye başladım."

Fincanımda kalan kahveyi içiyorum. Memurun fincanı orada, dokunulmamış.

"Ama adli tabip masasına ikinci bir ceset geldiğinde eminim durumu anlayabilecektir, sizce de öyle değil mi? Cinayet silahının en başından beri burnunuzun dibinde olduğunu?"

Çikolata kâsesini işaret edip gülümsüyorum. Yanıt yok.

"Yetkililere haber vermeden önce biraz daha Twist çikolatası ister misiniz memur bey?" Devamında gelen sessizlikte, muzlu kremalı çikolata parçasının sarı yeşil renkli buruşturulmuş ambalajının kendi kendine açılırken çıkardığı sesi duyuyorum sehpanın üstünde. O güzel sehpanın üstünde.

Odd

Odd Rimmen, konferans salonundan bakıldığında sahnenin sağ kanadında duruyordu.

Nefesini düzenlemeye çalıştı.

Kim bilir kaç kez kendisiyle söyleşi yapacak kişinin salonda onu yücelten, onunla ilgili beklentileri yükselten konuşmasını dinleyen kalabalığın önünde yürüyerek giriş yapma fikrinden deli gibi korkarak böyle durmuştu? Ve bu gece beklenti öyle yüksek olmalı ki etkinliğin fiyatı onun ince kitaplarının hepsinden daha pahalıydı, yirmi beş avro. İlk kitabının İngilizce baskıları hariç, zira artık sahaflarda kesinlikle bulunmayan bu kitapların internetten üç yüz sterline satıldığını duymuştu.

Nefes almasını zorlaştıran şey bu muydu? Kanlı canlı, yaşayan gerçek Odd Rimmen olarak, sırf kendisi olarak beklentileri karşılayamamak mı? Beklentiyi *karşılayamamak* mı, ne de olsa onu bir tür Süpermen'e, insanlık durumunu analiz etmekle kalmayıp aynı zamanda sosyokültürel eğilimleri tahmin eden ve modern insanın sorunlarını teşhis eden psişik bir entelektüele dönüştürmüşlerdi. Tek yaptığı şeyin *uydurmak* olduğunu anlamıyorlar mıydı?

Elbette, bir yazarın düşünce silsilesi yazarın kendisinin bile fark etmediği bir alt metne sahipti; kesinlikle hayranlık duyduğu yazarlar için de geçerliydi bu: Camus, Saramago. Hatta Sartre bile kendi derinliklerine tam inmeyip formülün görünürdeki cinsel çekiciliğe daha çok kafa yormuştu.

Sayfanın –bilgisayar ekranının– renksiz yüzeyinde ve yapılan eylemi geri alma aracı olduğu sürece ancak Odd Rimmen ya da *The Boston Globe* gazetesinin eleştirmeninin büyük bir saygıyla koyduğu, üstüne yapışan takma adıyla Odd Dreamin' (Odd Hülyalarda) olabiliyordu. Ama yüz yüzeyken o sadece Odd'du, ortalamanın biraz üstünde dil duygusuna, ortalamanın çok altında bir özeleştiri kısıtlamasına ve dürtü kontrolüne sahip, orta derecede zeki bir adam olduğunun ifşa olmasını bekleyen bir adam. Duygusal hayatını binlerce, yüzbinlerce (milyonlarca değil) okura böylesine sınır tanımaz bir şekilde ifşa etmesini sağlayan şeyin bu sonuncusu –dürtü kontrolünün yokluğu– olduğunu düşünüyordu. Çünkü sayfa/ekran ona eylemi geri alma, pişmanlık duyma ve değiştirme fırsatı verse de, *iyi* olduğunu görürse bunu asla yapmıyordu. Edebiyat tutkusu kişisel konforundan önce geliyordu, zayıf karakterine meydan okuyabilir ve bir sayfada, hayallerinde, rüyalarında ve yarattığı dünyada kaldığı sürece konfor alanının dışına çıkabilirdi, konusu ya da samimiyet derecesi ne olursa olsun neticede bu konfor alanı da dışarıdaki hayattan güvenli bir şekilde ayrılmıştı. Canı ne isterse yazabilir, kendine bunu sadece çalışma masasının çekmecesinde saklayacağını ve asla yayınlamayacağını söyleyebilirdi. Ve sonra editörü Sofie bir kez okuyup onun yazar egosunu okşadı mı, bunu okurlardan saklamanın bir suç olacağı iddiasına inanması için tek yapması gereken gözlerini kapamak, titremek, odanın birinde içmek ve gerçekleşmesine izin vermek olurdu.

Ama sahnede gerçekleşen bir söyleşide böyle olmuyordu.

Esther Abbot'un sesi ona uzaklardan bir gümbürtü, sahneden yaklaşan bir fırtına gibi ulaştı. Bir kürsüde duruyordu. Arkasında oturacakları koltuklar konulmuştu. Oturma odasını andıran bir ortam onu daha rahatlatabilirmiş gibi. Çiçekli bir çayıra yerleştirilmiş elektrikli sandalye, lanet olsun hepsine.

"Biz okurlara kendimize, hayatlarımıza, komşularımıza ve çevremizdeki dünyaya bakabileceğimiz yeni bir bakış açısı kazandırdı" diyordu ses. Odd İngilizce kelimeleri zar zor ayırt etmişti. Söyleşileri anadili yerine İngilizce yapmayı tercih ediyordu ve

aksanını abartarak aslında anadilinde bile kendini ifade etmekten yoksun bir sarsak olduğu gerçeğini saklayıp onlara kendini ifade edememesinin nedeninin yabancı dil olduğuna inandırmaya çalışıyordu.

"O, gerek birey gerek de toplum konusunda çağımızın en keskin gözlemcilerinden ve tavizsiz tasvircilerinden biri."

Ne saçmalık, diye düşündü Odd Rimmen, avuçlarını G-Star kot pantolonunun baldırlarına silerken. Sırf tartışmalı ve cesur sayılabilecek kadar uçlarda, ama kimsenin şoke olmadan, keyifle eğlenerek okuyabileceği kadar da ortalama cinsel fanteziler anlattığı için ticari başarı kazanmış bir yazardı. Kitaplar aynı zamanda yazarla aynı fantezileri kurmuş olmaktan utanç duygusu yaşayan okurlar için de terapi işlevi görüyordu. Sonradan anlamıştı ki kitaplarındaki içeriğin geri kalanı bu seks tasvirlerinin sırtından ilerliyordu. Ve Odd Rimmen –ve bu konuyu hiç konuşmadıkları halde editörü– biliyordu ki sonraki kitaplarında da tematik olarak yabancı unsurlar olsa dahi bu seks fantezilerinin varyasyonlarını sunmuştu. Sırf okurun ondan beklentisi, hatta bunu ondan talep etmesi dışında hiçbir bağı olmayan uzun ve yanlış yerleştirilmiş gitar soloları gibiydi. Bu provokasyonlar öyle rutin hale gelmişti ki bırak nefes kesmeyi, okurun bayık bir şekilde esnemesine yol açması gerekirdi. Metnin geri kalanının buna ihtiyacı var, gerçek mesajı daha büyük kitlelere ulaştırmak için gerekli bir unsur bahanesinin ardına saklanarak tekrar ettiği bu rutin midesini bulandırıyordu. Ama yanılmıştı. Ruhunu satmıştı ve sanatçı kimliği hasar görmüştü. Bu yüzden buna son vermek gerekiyordu.

Üzerinde çalıştığı ve henüz editöre göstermediği romanında, ticari kokan tüm unsurları ayıkladı ve bunun yerine şiirselliği, düşsel vizyonu, gerçek olanı ön plana çıkardı. Acı verici olanı. Artık taviz vermeyecekti.

Yine de işte buradaydı, birkaç saniye içinde Charles Dickens Tiyatrosu'nu tıklım tıklım dolduran kalabalığın kulakları sağır edici alkışları arasında sahneye çağrılacaktı, bu öyle bir seyirciydi ki daha ağzını açmadan kitaplarını sevdikleri gibi onu da sevdiklerine karar vermişlerdi, bu ikisi aynı şeymiş gibi, yazıları ve yalan-

ları onun hakkında bilmeleri gereken her şeyi çok önceden onlara anlatmış gibi.

En kötüsü de buna ihtiyacı vardı. Evet, onların altı boş hayranlıklarına ve karşılıksız sevgilerine ihtiyacı vardı. Buna bağımlı hale gelmişti, çünkü onların gözlerinde gördüğü şey, yanına aldığı bu ganimet tıpkı eroin gibiydi. Onu yok ettiğini, bir sanatçı olarak onu yozlaştırdığını biliyordu ve yine de buna mutlaka sahip olmak zorundaydı.

"...kırk dile çevrildi, kültürel engelleri aşarak tüm dünya tarafından okundu..."

Charles Dickens'ın kendisi de bu tür bir eroin bağımlısı olmalıydı. Romanlarının çoğunu tefrika halinde yayınlamakla kalmamış, bir sonraki bölümü yazmadan önce de okurların tepkilerini yakından incelemiş, aynı zamanda kendi kitaplarından bölümler okuduğu turnelere çıkmış ve bunu entelektüel yazarın kendi metnine karşı duyduğu utangaç mesafenin verdiği alçakgönüllü ve sevimli yetersizlikle yapmamıştı. Sadece açgözlü arzularını değil, oyunculuk yeteneklerini ve statüleri ya da zekâsı fark etmeden her sınıftan kalabalıkları baştan çıkarmaya dair duyduğu derin arzusunu da açığa vuran utanmaz bir tutkuyla performans sergilemişti. Yoksulların her daim savunucusu, sosyal aktivist Charles Dickens o halde tıpkı kendi yarattığı sevimsiz karakterler kadar para ve statü düşkünü bir açgözlü değil miydi? Ama Odd Rimmen'in tepki duyduğu şey bu da değildi. Tepkisi Charles Dickens'ın sanatını icra etmesiydi. Kelimenin en kötü anlamıyla icra etmesi. Sokakta ayı oynatan işportacı ile ayının birleşimi. Sahibi tarafından zincire bağlanmış ki tehlikeliymiş gibi görünsün, oysa gerçekte testisleri, pençeleri ve dişleri kesilmiş bir ayı. Dickens seyircisine istediği şeyi vermişti ve toplumun tam da o dönem talep ettiği şey toplumsal eleştiriydi.

Charles Dickens'ın yazdıkları sanatın dar ve düz yolundan ilerlemiş olsaydı daha iyi, hatta çok daha iyi olur muydu?

Odd Rimmen *David Copperfield* romanını okuduğu zaman ben daha iyisini yazarım diye düşünmüştü. Çok çok daha iyisi değil ama daha iyisi. Ve aslında bir noktada bu doğruydu, bundan

emindi. Ama hâlâ yapabilir miydi, yoksa kalemi, pençeleri ve dişleri, teslim olduğu bu sirkin bir sonucu olarak sonsuza dek sanat yaratmak için gereken o keskinliği çoktan kaybetmiş miydi? Ve eğer öyleyse, dönüş yolu var mıydı?

Evet, dedi kendi kendine. Çünkü yazmakta olduğu yeni romanı tam da buydu, dönüş yolu, öyle değil mi?

Buna rağmen işte burada duruyordu ve içeri girmesine, hayran bakışların ve spot ışıklarının tadını çıkarmasına, öğrenilmiş basmakalıp sözlerle alkış toplamasına, kısacası bu gece için atışını yapmasına saniyeler kalmıştı.

"Bayanlar, baylar, işte beklediğiniz kişi burada..."

Sadece yap. Spor ayakkabıları ya da olabilecek her ürün için gelmiş geçmiş en iyi slogan olmasının yanı sıra, gençler yazmaya nasıl başlamaları gerektiğini sorduklarında verdiği standart yanıttı. Ertelemek için hiçbir neden yoktu, hazırlık yapılması gereken hiçbir şey yoktu, kalemi kâğıdın üstüne getirmekti mesele ve mecazi olarak değil, kelimenin tam anlamıyla. Hemen o gece yazmaya başlamalarını söylerdi, bir şeyler, ne olursa, ama mutlaka o gece olmalıydı.

Aurora ile de böyle olmuştu, bitmek bilmeyen tartışmalar, gözyaşları ve yeniden birleşmelerden sonra nihayet onu terk etmeyi başardığında tekrar başa dönmüştü. Mesele sadece yapmaktı. Fiziksel olarak o kapıdan çıkmak ve bir daha asla dönmemek. Çok basit ve çok zor. Bağımlıysanız, pat diye bırakamazsınız, kardeşinin sonu ölümle biten denemesinde olduğu gibi *biraz* eroin alayım diyemezsiniz. Sadece tek çıkış yolu vardı ve o da toptan bırakmaktı. Bu gece. Şimdi. Çünkü yarın daha kolay olmayacak. Daha zor olacak. İşleri ertele ve bir de bakmışsın ki boka daha da batmışsın. İşleri bir gün ertelemek neyi değiştirir ki?

Odd kulisten gözleri kör edici spotlara baktı. Seyircileri göremiyordu, sadece siyah bir duvar vardı. Belki orada değillerdi, belki hiç yoktular. Ve onların bildiği kadarıyla belki kendisi de yoktu.

Ve işte oradaydı, o kurtarıcı, özgürleştirici düşünce. At. İşte önünde duruyordu, tek yapması gereken ayağını üzengiye koyup üstüne çıkmaktı. Sadece yapmak. Diğer seçenek yapmamaktı. Sa-

dece bu iki seçenek vardı. Ya da tek seçenek, eğer dilbilgisi konusunda katı olması gerekiyorsa. Ve şu andan itibaren olacaktı. Katı. Doğru. Tavizsiz.

Odd Rimmen arkasını döndü ve uzaklaştı. Boynundan mikrofonu ve vericinin bulunduğu askıyı çıkardı ve ona inanmazlıkla bakan teknisyene yanından geçerken uzattı. Merdivenden inip söyleşiyi yapacak olan Esther Abbot ile yayınevinin Halkla İlişkiler sorumlusunun birlikte soruların üstünden bir kez daha geçtiği soyunma odasına gitti. Oda şimdi boştu ve tek ses yukarıdan gelen Esther'in sesiydi, tavanda dolaşan kelimelerin olmadığı boş bir gürültü. Sandalyeye astığı montunu aldı, meyve tabağından bir elma kaptı ve sanatçılar için ayrılan çıkış kapısına yöneldi. Kapıyı açtı, Londra'nın egzoz dumanı, yanmış metal ve restoranların vantilatörlerinden gelen yemek kokularının karıştığı dar ara sokaklarına özgü havayı içine çekti. Odd Rimmen daha önce hiç bu kadar ferah ve özgür bir havayı ciğerlerine çekmemişti.

Odd Rimmen'in gidecek hiçbir yeri yoktu.

Odd Rimmen canı nereye isterse gidebilirdi.

Her şey Odd Rimmen'in tam son kitabı *The Hill* hakkında konuşmasına saniyeler kala Charles Dickens Tiyatrosu'ndan ayrılmasıyla başladı diyebiliriz.

Ya da her şeyin *The Guardian* gazetesinin bu konuda bir yazı yazarak bu davranışı parasını ödeyen seyirciye, Camden Edebiyat Festivali'ni düzenleyenlere, söyleşi için o kadar hazırlık yapmış ve bu anı dört gözle beklediğini belirten genç gazeteci Esther Abbot'a bir ihanet olarak nitelendirmesiyle başladığını söyleyebiliriz. Ya da her şeyin *The New Yorker* dergisinin bir röportaj için Rimmen'in yayıncısıyla bağlantıya geçmesiyle başladığını iddia edebiliriz. Yayınevinin sözcüsü Odd Rimmen'in maalesef artık röportaj vermediğini açıkladığında ve *The New Yorker* belki onu ikna edebiliriz diyerek onun telefon numarasını isteyince aldıkları cevap yazarın artık bir telefonu olmadığıydı. Evet, yayınevi aslında yazarın nerede olduğunu bilmiyordu, o gece Charles Dickens Tiyatrosu'ndan ayrıldıktan sonra ondan kimse haber almamıştı.

Bu sadece kısmen doğruydu, ama *The New Yorker* Odd Rimmen'in *gıyabında* diğer yazarların, edebiyat eleştirmenlerinin ve kültür dünyasının önde gelenlerinin genel olarak yazarla ama özel olarak son kitabı *The Hill* ile kurdukları ilişkilerini anlattıkları bir makale hazırladı. Ailesinin Fransa'daki yazlığında yaşayan Odd Rimmen birdenbire sırf yazdıklarını okumakla kalmayıp onu şahsen tanıdığını iddia eden bu ünlü isimler karşısında hayrete düşmekten kendini alamamıştı. Sırf isimleri prestijli *The New Yorker*'da çıksın diye yazılarını okudukları hakkında yalan söylemeleri belki de şaşırtıcı değildi ve iki gün içinde elbette kitaplarına şöyle bir göz atarak tonu hakkında fikir edinebilirlerdi ya da öğrencilere yönelik internet sitelerinde yayınlanan özetlere göz atabilecek zamanları olmuştu. Ama onun *esrarengiz kişiliği* ve *benzersiz karizması* hakkında yorum yapmaları çok daha şaşırtıcıydı, çünkü kendisi bu insanlarla sadece profesyonel bir bağlamda –festivallerde, kitap fuarlarında, ödül törenlerinde– tanıştığını ve nezaketin paranoyayla temas ettiği bir sektörde kibar cümlelerden öteye geçmediğini hatırlıyordu. (Odd Rimmen'in teorisi, yazarların diğer yazarları gücendirmekten müthiş korktuklarıydı, çünkü kalem kuşanmış hassas bir zihnin, elinde Uzi olan bir çocuk olduğunu en iyi onlar bilirdi.)

Ancak kendine münzevi ve saf kalma ve satılmışlık, entelektüel sahtekârlık, yüceltme gibi algılanabilecek (düzeltme: kendini yüceltme gibi olacak) her şeyden uzak durma sözü veren Odd Rimmen, *The New Yorker* okurunun kendisi hakkında oluşturabileceği kült edebi kahraman algısını değiştirecek bir eylemden kaçındı.

Nerede başladığından bağımsız olarak, bu böyle devam etti. Köydeki büfenin telefon kulübesinden aradığında editörü de ona aynısını söyledi.

"Bir şey oldu, Odd. Ve durmuyor, giderek büyüyor."

Sophie Hall sadece satış rakamlarından değil, röportaj taleplerinden, festival davetlerinden, yabancı yayınevlerinin *The Hill* kitabının lansmanı için gönderdikleri davet taleplerinden bahsediyordu.

"İnanılır gibi değil" dedi. "*The New Yorker* makalesinden sonra..."

"Bu anlık bir şey" dedi Odd. "Dergideki bir makale dünyayı değiştirmez."

"Kendini soyutladın, neler olduğunun farkında değilsin. Herkes senin hakkında konuşuyor, Odd. *Herkes*."

"Ah öyle mi? Peki ne diyorlar?"

"Senin..." Kısa bir kahkaha attı. "Senin biraz deli olduğunu."

"Deli mi? İyi anlamda mı?"

"Çok iyi anlamda."

Ne demek istediğini çok iyi anlamıştı, bu konu hakkında konuşmuşlardı. Bizi büyüleyen yazarların tanıyabildiğimiz bir dünyayı, bizimkilerden biraz daha farklı lenslerden anlatan kişiler olduğunu. Editörü ona her şeyi daha farklı gören eksantrik yazarların ligine çıktığını anlatıyordu. Ama o bu gruba ait miydi? Hep mi bu gruptaydı? Yoksa sadece bir sahtekâr mıydı, dikkat çekmek için tuhaf davranan bir özenti miydi? Editörünün ona olan muazzam ilgiyi anlatırken sesindeki artan saygıyı fark etmiyor muydu, sanki onu en yakından, tabiri caizse cümle cümle takip etmiş editörü bile bu tek olayın tetiklediği tavır değişikliğinden etkilenmemiş değildi: ani bir dürtüyle sahneye çıkmak üzereyken söyleşiden kaçtığı an. Şimdi editörü de ona *The Hill*'i yeniden okuduğunu ve birlikte üzerinde çalıştıkları kitabın *gerçekten* ne kadar güzel olduğunu idrak ettiğini söylüyordu. Odd Rimmen kitabı başkalarının övgülerinin ışığında okuduğundan şüphelense de bir şey söylemedi.

"Konu nedir Sophie?" diye sordu Sophie nefesini içine çekerken.

"Warner Brothers iletişime geçti" dedi. "*The Hill*'in film haklarını almak istiyorlar."

"Dalga geçiyorsun."

"Terrence Malick ya da Paul Thomas Anderson'un yönetmenlik yapmasını istiyorlar."

"İstiyorlar mı?"

"İçlerinden biriyle mutlu olup olmayacağını soruyorlar."

Malick ya da Anderson'dan mutlu olur muyum, diye düşündü Odd Rimmen. İnce *Kırmızı Hat. Manolya*. Burada bahsettiği kişiler imkânsızı başarıp milyonlarca seyirciye sanat filmi izletmeyi başarmış kaliteli yönetmenlerdi.

"Ne dersin?" Sophie'nin sesi on dört yaşındaki bir çocuğun fısıltılı tonuna bürünmüştü, sanki kendisi de söylediklerine inanamıyordu.

"Onlarla mutlu olurdum" dedi.

"Güzel, Warner Brothers'ı arıyorum. Ve..." Durdu.

İsterdim. Hikâye birleşik zaman. İstiyorum değil, isterdim. Şartlı. Ancak başka koşullar yerine getirilirse gerçekleşebilirdi. Ve kadın şimdi bu koşulların ne olabileceğini merak ediyordu. Odd da ona anlattı.

"Film haklarını satmak isteseydim."

"Sen... istemiyor musun?" Sızlanma gitmişti ve şimdi sesi gerçekten söylediklerine inanamıyormuş gibi çıkıyordu.

"*The Hill*'i ben bu haliyle seviyorum" dedi. "Kitap olarak. Senin de dediğin gibi, son dönem *gerçekten* ne kadar iyi olduğu anlaşıldı."

Sophie son söylediği şeydeki ironiyi anladı mı bilmiyordu. Normalde anlardı, Sophie'nin iyi bir kulağı vardı, ama şu anda olan biten onu o kadar heyecanlandırıyordu ki bundan o kadar emin değildi.

"Bunu iyice düşündün mü, Odd?"

"Evet" dedi. Tuhaf olan da buydu. Dünyanın en büyük film şirketlerinden birinin, dünyanın en iyi iki yönetmeninden birine *The Hill*'i filme uyarlatacağını duyalı bir dakika bile olmamıştı, ki bu sadece kitabı değil üstünde Odd Rimmen'in adının yazdığı geçmişteki ve şimdiki bütün kitapların satışını artırır ve onu global bir süperstara dönüştürürdü. Ama gerçekten büyük bir film teklifi alma ihtimalini düşünmüştü. Hayalini kurmuştu demek daha doğru bir tanım olur. Zira seks sahneleri dışında Odd Rimmen'in romanlarında sinemasal hiçbir unsur yoktu, tam tersine, dış referans ya da geleneksel dramaturjik yapı olmayan iç monologlardı çoğunlukla. Yine de bunu enine boyuna düşünmüştü. Elbette sadece varsayımsal olarak, Biscay Körfezi'ne bakarken argümanları birbirlerine karşı tarttığı bir düşünce deneyiydi. Charles Dickens olsaydı sevinçle evet demekle kalmaz, başrollerden birini kesin kendisi oynamak isterdi.

Eski Odd Rimmen olsa (Charles Dickens Tiyatrosu'ndan önceki) evet derdi, ama ağzında mahcup bir tatla. Bu kararını savun-

mak için ideal bir dünyada kitabı lekesiz, özgür, basitleştirmeleri kabul etmeyen sabırlı okurun her cümleyi kendi hızında, gözünün hareketiyle, tefekkürün olgunluğuyla belirlemesine bırakacağını ancak paranın ve içi boş eğlence endüstrisinin hüküm sürdüğü bir dünyada kendi yazdığı tür (ciddi, edebi) kitapların bu mecrada gördüğü ilgiyi geri çeviremeyeceğini çünkü sırf kendi adını değil, yazdıklarıyla bir şeyler anlatmaya kendini adamış herkesin adını yaymakla yükümlü olduğunu açıklardı.

Evet, bunu söylerdi ve gizliden gizliye hem filmin hem kitabın hem de sözümona içine düştüğü bu ikilemin etrafındaki ilgiden zevk alırdı.

Ama yeni Odd Rimmen böyle bir ikiyüzlülük yapmazdı. Hem zaten bunu enine boyuna düşündüğü için ve gerçek hayallerden pek de farklı olmadığından düşüncesini duyduklarına inanamayan editörüne yineledi.

"Enine boyuna düşündüm, Sophie ve hayır, *The Hill* iki saatlik bir sinopsise indirgenmeyecek."

"Ama zaten çok kısa. *No Country for Old Men* filmini izledin mi?"

Odd Rimmen elbette filmi izlemişti ve elbette Sophie bu filmi örnek gösterir, diye düşünmüştü. Sophie onun Cormac McCarthy'yi ne kadar çok sevdiğini biliyordu, Coen kardeşlerin bu kısa romanı bir filme uyarlamayı çok iyi başardıklarını, hiçbir filmde görülmeyen bire bir ilişkiyi orada kurduklarını bildiğini biliyordu. Sophie ayrıca biliyordu ki Odd Rimmen de film sayesinde bu eski kült yazarın eserlerinin elitist edebiyat çevrelerindeki itibarı zarar görmeden geniş kitlelere yayıldığının farkındaydı.

"Cormac bunu önce bir film senaryosu olarak yazmış" dedi. "Rivayete göre Coen kardeşler senaryoyu yazarken biri kitabı açık tutarken diğeri de kopyalamış. *The Hill*'de bunu yapamam. Ayrıca, yeni kitabımla ilgili bir şeyin tam ortasındayım, bu yüzden şimdi kapatmam ve yazmam gerekiyor."

"Ne? Odd yapma..."

* * *

Odd Rimmen Paris'teki Louvre Müzesi'nin kuyruğunda beklerken gördü onu. Esther Abbot onu görmemiş gibi yapmak istiyor izlenimi verse de şaşkın ifadesinin onu ele verdiğini biliyordu.

"Demek yine karşılaştık" dedi. Kol kola yürüdüğü adamı kendine biraz daha yaklaştırdı, sanki Odd Rimmen'i görünce dikkat etmediği takdirde erkeklerin her an kaybolabileceğini hatırlamıştı.

"Pardon" dedi Odd Rimmen. "Hiç özür dileme fırsatım olmadı."

"Fırsatın olmadı mı? Sana engel olan bir şey ya da biri mi vardı?"

"Hayır, aslında yoktu. Özür dilerim."

"Bunu belki de o gün oraya gelen herkese söylemen gerekir."

"Kesinlikle, haklısın."

Güzel kadınmış diye düşündü. Tiyatroda hatırladığından daha iyi. Belki işine o dönem fazla odaklanmıştı. İçindeki baştan çıkarıcı içgüdüyü uyandıramayacak kadar içten ve ilgili davranmıştı, tıpkı yırtıcı hayvan ilgisini kaybedene dek ölü taklidi yapan bir av gibi. Ama şu andaki haliyle, bronzlaşmış, biraz öfkeli, rüzgârdan dalgalanan saçları ve koluna taktığı bir adamla oldukça çekiciydi. O kadar çekiciydi ki, onu görünce kadının adamı kendine otomatik olarak çekmesi Rinnen'e tuhaf gelmişti, oysa tam tersi olmalıydı, adamın, kendi yaşlarında ve hele ki *The New Yorker*'da çıkan makaleden sonra ondan çok daha yüksek bir sosyal statüye sahip bir erkeğin varlığı karşısında kendi bölgesini gizlice işaretlemesi gerekirdi.

"Samimiyetime inandırmak için size birer kadeh şarap ısmarlayabilir miyim?" diye sordu Odd Rimmen ve şaşırmış görünen, kibar bir şekilde bu teklifi geri çevirme yolları arıyor gibi duran adama soran gözlerle bakarken. Esther Abbot çok hoş olur diye yanıt verdi.

Adam ayağına raptiye batmış gibi gülümsedi.

"Belki başka bir akşam" dedi. "Sizi yolunuzdan alıkoymayalım, Louvre oldukça büyük."

Odd Rimmen uyumsuz çifte baktı, kadın bakışlarında güneş, aydınlık ve hafifti, adam karanlık ve alçak basınç gibi ağırdı. Bu kadar çekici bir kadın nasıl olur da bu kadar vasat bir adama kapılabilirdi, kendi piyasa değerini bilmiyor muydu? Hayır, biliyordu, bunu görebiliyordu ve fark etti ki Esther sevgilisini/kocasını/

âşığını kendine çekmişti çünkü bu Rimmen denen adamı bir tehdit olarak görmesine gerek olmadığını göstermişti. Ve bu adamın böyle bir güvenceye neden ihtiyacı vardı? Kadının önüne gelenle beraber olan sadakatsiz bir geçmişi mi vardı? Yoksa, onun, bu güvenilmez yazarın hakkında mı konuşmuşlardı? Esther acaba bir şekilde yanındaki adama Odd Rimmen'den korkmasını gerektirecek hiçbir şey olmadığının işaretini mi vermişti? Diğer adamın yüzünde gördüğünü sandığı nefret ve korku karışımı ifade bu sebepten miydi?

"Sık sık Louvre'u ziyaret ederim, o yüzden çoğunu gördüm" dedi Odd, dostça bir sakinlikle bakışına karşılık vererek. "Hadi gelin, iyi bordo şarabı olan bir yer biliyorum."

Restoranı bulup oturdular ve daha ilk kadeh gelmeden Esther, Odd'un söyleşide soramadıkları olduğundan şüphelendiği sorularına başladı. Odd'un ilhamını nereden aldığını. Ana karakterlerin ne ölçüde kendisine dayandığını. Seks tasvirlerinin kendi deneyimlerine mi yoksa fantezilerine mi dayandığını. Son soruda Odd adamın gözünün seğirdiğini fark etti (Ryan Paris'teki elçilikte çalıştığını söylemişti). Odd cevap verdi ama eskiden (çoğunlukla da başarıyla) "performans sergilediği zamanlar gibi" karşısındakini etkilemeye ya da komik olmaya çalışmadı. Performans sergilediği zamanlar. Ama sonunda sohbeti Esther ile Ryan'a çevirdi.

Ryan elçilikteki görevinin tam olarak ne olduğunu açıklamamaya özel bir özen göstermiş, böyle yaparak bunun önemli ve gizli bir şey olduğunun anlaşılmasını sağlamıştı. Bunun yerine psikolog Daniel Kahneman'ın "ön hazırlama" konusunda yaptığı araştırmadan uluslararası diplomasinin nasıl etkilendiğini anlattı. Yani bir düşünceyi ya da fikri karşınızdaki kişi farkına varmadan onun kafasına kolayca yerleştirme. İnsanlara önce üstünde Y E harfleri olan posterler gösteriliyor. Sonra Ç O R - - yazan posterler gösterildiğinde büyük bir çoğunluğun boşluktaki iki harfi ÇORAP yerine ÇORBA olarak doldurduğu gerçeği.

Odd, Ryan'ın gerçekten ilginç olmak için bir çaba gösterdiğini fark etti, ama servis yaptığı popüler psikoloji zaten bayat haber olduğu için Odd dikkatini yine Esther'e çevirdi. Esther ona

Londra'da yaşadığını, hâlâ kültür sektöründe serbest gazeteci olarak çalıştığını ama "olabildiğince çok" görüşebilmek için Ryan'la birbirlerine gelip gittiklerini anlattı. Odd son kısmı ona değil de Ryan'a söylediğini fark etti, bir alt metin vardı ve belki de şu anlama geliyordu: Duyuyor musun Ryan? Sanki hâlâ aramızda tutkulu bir ilişki varmış gibi anlatıyorum, beraber daha çok vakit geçirebilmeyi arzuluyormuşuz gibi. Şimdi mutlu musun, seni sıkıcı *örtbasçı*?

Odd bunun tam Odd Dreamin'in bir macerası olabileceğini düşündü. Ama belki çok da yanlış hedef değildi?

Garson üçüncü kadehi doldururken Esther "Neden bıraktın?" diye sordu.

"Bırakmadım. Her zamankinden daha fazla yazıyorum. Ve umarım, daha iyisini."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Omuz silkti. "Sunabileceğim her şey kitap sayfalarında. Gerisi dikkat dağınıklığı ve blöf. Ben üzgün ve zavallı bir palyaçoyum, bir insanmışım gibi kendimi teşhir etmenin kitaplarıma hiçbir faydası yok."

"Tam tersine" dedi Esther ve kadehini kaldırdı. "İnsanlar seni ne kadar az görürse hakkında o kadar çok konuşuyorlar gibi duruyor."

"Kitaplarım hakkında demek istiyorsun umarım."

"Hayır, senin hakkında." Bakışları onunkilerin üstünde normalden biraz daha uzun bir süre sabitleniyor. "Ve, bunun sonucu olarak kitapların hakkında, haliyle. Sen kült bir yazardan ana akım kült bir yazara dönüşmek üzeresin."

Odd Rimmen şarabın tadına baktı. Ve özelliklerine. Tadına. Evet. Şimdiden daha çok istediğini biliyordu. Her şeyin daha çoğunu.

Ryan ayağa kalkıp tuvalete gidince öne eğildi ve elini Esther'in elinin üstüne koydu.

"Sana biraz âşık oldum" dedi.

"Biliyorum" dedi Esther ve adam bunu nasıl bilebilir diye düşündü, çünkü o ana kadar kendisi de bilmiyordu. Yoksa –onun aksine– şimdiye kadar bunun farkına mı varmamıştı?

"Ya sadece şarap yüzündense?" diye sordu. "Ya da Ryan yanında oturduğu ve seni ulaşılmaz kıldığı içinse?"

"Fark eder mi?" dedi Esther. "Yalnız olduğun için mi, yoksa simetrik yüz hatlarıyla doğduğum için mi? Aşklarımızın basmakalıp sebepleri vardır ama bunlar aşkın lezzetini azaltmaz, öyle değil mi?"

"Belki de. Sen bana âşık mısın?"

"Neden olayım ki?"

"Ben ünlü bir yazarım. Bu yeterince basmakalıp değil mi?"

"Sen neredeyse-ünlü bir yazarsın, Odd Rimmen. Zengin değilsin. Sana en ihtiyaç duyduğum anda beni terk ettin. Ve eline fırsat geçse bunu yine yapacağını hissediyorum."

"Yani bana âşıksın?"

"Seninle tanışmadan çok önce sana âşıktım."

İkisi de kadehlerini kaldırdı ve birbirlerinden gözlerini ayırmadan içtiler.

"İnanılmaz bir şey bu!" dedi Sophie telefonda neredeyse bağırarak. "Stephen Colbert!"

"Büyük mü?" Odd Rimmen arkasına yaslandı ve çürük tahta sandalye tehlikeli bir şekilde gıcırdadı. Annesinin bir zamanlar meyve verdiklerini hatırladığını söylediği yaşlı elma ağaçlarına baktı. Havada yabani, bakımsız bir bahçe ile Atlantik Okyanusu'ndan Biscay Körfezi'ne ulaşan hoş serinletici rüzgârların getirdiği deniz kokusu vardı.

"Büyük ne demek?" diye homurdandı Odd Rimmen'in editörü. "Jimmy Fallon'dan bile büyük! Dünyanın en büyük talk show'una davet edildin, Odd!"

"Ne sebebiyle?"

"*The Hill*'in film uyarlaması sebebiyle."

"Anlamıyorum. Ben filmi reddetmiştim."

"İşte *tam da* bu yüzden! Sosyal medyada herkes bu konu hakkında yazıyor, Odd, dürüstlüğüne çılgınca tezahürat yapıyorlar. Fransa'da derme çatma bir evde oturup hiçbir şey hakkında hiç satmayacak bir kitap yazan adam, yazma sanatı adına dünyaca

ünlü ve çok zengin olmayı elinin tersiyle iten adam. Sen dünyanın en havalı yazarısın, farkında mısın?"

"Hayır" diye yalan söyledi Odd Rimmen. Zira elbette Charles Dickens Tiyatrosu'ndaki o akşamdan sonra yaptığı tavizsiz ve görünüşte püriten seçimlerin bu gelişmelerle sonuçlanmak zorunda olmamakla beraber pekâlâ böyle sonuçlanabileceğinin farkındaydı.

"Bunu bir düşüneyim."

"Kayıt gelecek hafta, ama bugün içinde yanıt almaları gerekiyor. New York'a uçak biletini ayırttım."

"İrtibatta olacağım."

"Güzel. Bu arada sesin mutlu geliyor Odd."

Bir duraklama oldu ve Odd bir an editörünün farkına varmadan onun gerçekten neler hissettiğini ortaya çıkarıp çıkarmadığını merak etti. Zafer duygusu. Hayır, zafer duygusu değil, çünkü o zaman bilinçli bir şekilde hedeflediği bir amacı olduğu anlamına gelirdi. Ve hedeflediği tek şey, her şeyi, hiçbir şeyi ya da hiçbir kimseyi, özellikle de kendi sözde popülaritesini dikkate almadan gerçeği yazabilecek şekilde organize etmekti.

Gelgelelim. Nöroendokrinolog Robert Sapolsky'nin iyileşmiş bir alkoliğin beynindeki ödül merkezinin, müdavimi olduğu barın bulunduğu sokakta yürümesiyle nasıl harekete geçebileceğini, alkoliğin içmeye niyeti olmasa bile, içki içtiği zamanlardan kalan öğrenilmiş beklentinin dopaminin serbest kalmasını sağlayacağını anlattığı bir yazısını okumuştu. Şu anda onda da böyle bir şey mi oluyordu, ensesindeki tüyleri diken diken eden şey dünya çapında dikkatlerin kendi üzerinde toplanması ihtimali miydi? Tam olarak bilmiyordu ama belki de telefonu daha sıkı tutmasına ve kısaca sert bir tonda hayır demesine neden olan şey, eski karmaşaya düşme düşüncesinin onda uyandırdığı panik duygusuydu.

"Hayır mı?" diye yineledi Sophie ve sesindeki hafif şaşkınlıktan Odd fark etti ki Sophie onun sesinin mutlu geldiğine dair söylediği şeye yanıt verdiğini sanmıştı.

"Hayır, talk show'a çıkmayacağım" diye vurguladı.

"Ama... senin kitabın. Odd, dürüst olmak gerekirse, bu kitabın

varlığını dünyaya duyurmak için bu benzersiz bir fırsat. Gerçek edebiyatın var olduğunu söylemek için."

"Ama o zaman sessizlik yeminimi bozmuş olurum. Dürüst ve tavizsiz duruşuma övgü yağdıranlara ihanet etmiş olurdum. Yeniden bir palyaço olurdum." (Şart kipi kullandığını fark etti).

"Öncelikle ihanet ettiğin kimse yok, Odd. Sessiz kalmaya kendini adayan tek kişi sensin. Ve palyaço meselesine gelirsek burada senin kibrin konuşuyor, edebiyatı kendine meslek olarak seçmiş kişi değil."

Editörün ses tonunda Odd Rimmen'in daha önce hiç duymadığı keskin bir tını vardı. Sabrı taşmak üzereydi. Taşmıştı. Gerçekten dürüst davrandığına inanmıyordu. Charles Dickens karşıtı tavrıyla tıpkı Charles Dickens gibi olmuştu, hatta daha bile fazla. Öyle miydi, sadece ilkeli sanatçıyı mı oynuyordu? Hem evet, hem hayır. Sapolsky'ye göre düşünceliliği temsil eden beynin ön lobu muhtemelen samimiydi. Peki ya haz ve anında ödül talep eden zevk merkezi nucleus accumbens'e ne demeli? Eğer bu ikisi omuzlarında kulağına fısıldayan melek ve şeytan ise, kimi dinlediğini, kimin onun efendisi olduğunu belirlemek kolay değildi. Odd Rimmen'in kesin olarak söyleyebileceği şey, tiyatrodan ayrıldığı gece samimi olduğuydu. Kendini toplumdan saklama konusunda gösterdiği direniş ile bunun tam aksine yol açtığını, bekârlık yeminiyle paradoksal bir şekilde seks sembolü haline gelen ve gizlice bundan zevk alan bir rahip olduğunu keşfettiğinde hiçbir şey olmamış mıydı?

"Odd" dedi Sophie. "Işığa doğru yürümelisin. Duyuyor musun? Işığa doğru yürü! Karanlığa değil."

Odd boğazını temizledi. "Yazmam gereken bir kitap var. Onlara böyle söyle, Sophie. Ve, evet, haklısın, mutluyum."

Görüşmeyi sonlandırdı. Ensesinde bir elin sıcaklığını hissetti.

"Seninle gurur duyuyorum" dedi Esther, bahçedeki sandalyede onun yanında otururken.

"Öyle mi?" Odd döndü ve onu öptü.

"İnsanların tıklanma ve beğeni peşinde koştuğu bir dönemde mi? Emin olabilirsin." Bir kedi kıvraklığında kollarını havaya kal-

dırdı ve esnedi. "Şehre mi inelim yoksa bu gece burada mı yemek yapalım, ne dersin?"

Odd, kitabı *The Hill*'in film uyarlamasına hayır dediğini kimin sızdırdığını merak etti. Sophie mi diye düşündü. Ya da dolaylı yoldan kendisi miydi, çünkü bu haberi yayabilecek kişilere bundan bahsetmişti.

O gece yattıklarında, Sophie'nin ışığa doğru yürümekle ilgili söylediklerini düşündü. Ölmek üzere olanlara denmez miydi bu, diğer tarafa geldiklerinde beyaz parlak bir ışık göreceklerini ve adımlarını oraya doğru atmaları gerektiğini? Bahçe lambasına doğru uçan ve yakında kanatlarını tutuşturacak olan pervaneler gibi, diye düşündü Odd. Ama başka bir şey daha düşünmüştü: Sophie ona bir yazar olarak ölmekte olduğunu mu söylemek istemişti?

Sonbahar geldi ve sonbahar ile birlikte Odd Rimmen'in yazarlığı da kurumaya başladı.

Yazar tıkanıklığı hep başka yazarlardan duyduğu ve asla inanmadığı bir şeydi. En azından onun için geçerli değildi. O Odd Dreamin'di. Altın yumurtlayan tavuk. İstese de istemese de hikâyeler veren biri. Bu yüzden bu durumun kendiliğinden geçeceğini düşündü ve Esther'le daha çok zaman geçirme fırsatını değerlendirdi. Uzun yürüyüşlere çıktılar, edebiyat ve film üzerine tartıştılar ve birkaç kez Odd'un eski Mercedes'iyle Paris'e gidip Louvre'u ziyaret ettiler.

Ama haftalar geçmesine rağmen hâlâ bir şey yazamıyordu, kafası boştu. Başka bir deyişle iyi edebiyat üretmeyen şeylerle doluydu: iyi seks, iyi yemek, iyi içki, iyi sohbet, gerçek yakınlık. İçine bir şüphe düştü: Bütün suç bu mutlulukta mıydı? Edebiyatına malzeme olan karanlık köşelere sürükleyen umutsuzluğunu, çaresiz cesaretini kaybetmesine mutluluğu mu neden olmuştu? Ama mutluluğun baş döndüren büyüsünden daha kötüsü sakin bir güven duygusuydu. Esther'le birlikte oldukları sürece her gün aslında hiçbir şeyin o kadar önemli olmadığı duygusu.

İlk kavgalarını ettiler. Esther'in ev işlerini yapma şekli, evde eşyaların nereye yerleştirileceği, önemsiz mevzular, başka zaman

olsa hiç umurunda olmayacak şeyler. Ama Esther'in canına yetmiş olacak ki küçük bir çanta hazırlayıp hafta sonu ailesini ziyaret etmek için Londra'ya gideceğini söyledi.

Odd bunun iyi bir fikir olduğunu düşündü, böylece Odd Dreamin'i yeniden devreye sokup sokamayacağını test etmiş olacaktı.

Pazar sabahı, çalışma odasından bahçedeki ölü elma ağaçlarının altındaki masaya taşındı, sonra da oturma odasındaki yemek masasına. Bir işe yaramadı. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın birkaç manasız cümleden öteye geçmeyi başaramadı.

Esther'i arayıp onu ne kadar çok sevdiğini söylemeyi düşünür gibi oldu ama vazgeçti. Onun yerine yazma becerisini kazanma adına Esther'le kurduğu mutluluğu bozmaya istekli olup olmadığını sordu kendine. Cevap belki de şaşırtmadı onu, sadece o kadar çabuk ve yankı uyandıracak şekilde gelmişti ki. Evet, bu takası yapardı.

Esther'i seviyordu ve şu anda yazmaktan nefret ediyordu. Ama Esther olmadan yaşayabilirdi. Öte yandan yazmazsa, ölür, kurur ve çürüyüp giderdi.

Kapının açıldığını duydu. Esther, fikir değiştirip ilk trenle dönmüş olmalıydı.

Ama sonra Odd ayak seslerinden onun olamayacağını anladı.

Oturma odasının girişinde biri duruyordu. Takım elbise üstünde uzun önü açık pardösülü biri. Alnına yapışan siyah perçemleri olan biri. Nefes nefese.

"Onu benden aldın" dedi Ryan titreyen, boğuk bir sesle. Bir adım attı ve sağ elini kaldırdı. Odd onun elinde bir tabanca tuttuğunu gördü.

"Ve bu yüzden mi beni öldürmek istiyorsun?" diye sordu Odd. Bu kadar *gerçekçi bir tavırla* konuşmasına kendisi de şaşırmıştı, ama neticede gerçekten düşündüğü şeyi söylemişti. Aslında korkmaktan çok, merak ediyordu.

"Hayır" dedi Ryan, tabancayı elinde çevirip Odd'a doğrulttu. "Bunu senin yapmanı istiyorum."

Odd, hâlâ yerinde otururken tabancayı aldı ve baktı. Namlunun siyah çeliğine, ona telefon numaralarını çağrıştıran uzun sayı

dizileri işlenmişti. Ve şimdi güvende olduğuna göre, daha garip bir şey hissetti. Tehdidin geldiği hızla kaybolmasından hafif bir hayal kırıklığı duymuştu.

"Böyle mi yani?" diye sordu Odd ve tabancanın namlusunu şakağına dayadı.

"Aynen öyle" dedi Ryan. Sesi hâlâ kararsızdı ve gözlerinde Odd'a kimyasal maddelerin etkisi altında olabileceğini düşündüren puslu bir ifade vardı.

"Ben gitsem bile onu elde edemeyeceğini biliyorsun, değil mi?" dedi Odd.

"Evet."

"O zaman neden beni ortadan kaldırmak istiyorsun? Mantıklı değil."

"Kendi canını alman konusunda ısrar ediyorum, duyuyor musun?"

"Peki ya reddedersem?"

"O zaman beni öldürmen gerekecek" dedi Ryan. Sesi artık çatlak çıkmıyordu, gözyaşlarıyla boğulmuştu.

Odd bir yandan düşünürken ağır ağır başını evet anlamında salladı. "Yani birimizin gitmesi gerekiyor" dedi. "Bu benim olduğum bir dünyada yaşayamayacağın anlamına mı geliyor?"

"Birimizi vur ve bu işi bitir!"

"Yoksa seni vurmamı Esther'in bunu fark ettiği anda beni terk edeceği ve bir daha asla geri alamayacağı kişiyi yani seni hayal etmesi için mi istiyorsun?"

"Kapa çeneni ve yap şu işi!"

"Ya hâlâ reddedersem?"

"O zaman ben seni öldürürüm." Ryan ceketinin altına uzandı ve başka bir siyah tabanca çıkardı. Bunun boyası garip bir şekilde mattı. Ryan silahı o kadar sıktı ki Odd plastiğin çıtırtısını duyabildi. Ryan namluyu Odd'a doğrulttu, o da elindeki silahı kaldırıp tetiği çekti.

Çabuk oldu. Çok hızlı. O kadar hızlı ki Odd Rimmen'i ileride savunan ekip, beyindeki amigdalanın sadece savaş, kaç ya da donakal tepkisine çabucak karar verecek zamanı olduğuna, *hey bir dakika şu işi bir kez daha düşünseydin* diyen ön lobun devreye girecek zamanı olmadığına jüriyi ikna edebilirdi.

Odd Rimmen sandalyesinden kalkıp Ryan'a doğru yürüdü ve ona baktı. Esther'in eski erkek arkadaşına. Biraz önce yaşayan insana. Şakağının sağ tarafındaki kurşun deliğine. Ve yanında duran oyuncak tabancaya.

Odd eğilip tabancayı eline aldı. Neredeyse hiç ağırlığı yoktu ve sapında bir çatlak oluşmuştu.

Bunu jüriye açıklayabilirdi. Ama ona inanırlar mıydı? Ölen kişinin ona kendi gerçek silahını verdiğine ve zararsız oyuncak bir tabancayla onu tehdit ettiğine? Belki. Belki inanmazlardı. Aşk acısı elbette bir insanı deliye döndürebilir, ama İngiliz Dışişleri Bakanlığı'nın güvenilir bir çalışanının geçmişinde büyük ihtimal anormal davranışlar ya da akıl sağlığı sorunları olması zordu. Hayır, savunmanın Ryan'ın içten içe intikam almak amacıyla kasten onu kışkırttığı iddiası, jürideki ortalama bir erkek ya da kadın için çok zorlama görünecekti. Ancak Odd'un aklına başka bir düşünce geldi: eğer teslim olursa, bu haber bomba gibi düşerdi. Ve anında efsaneye dönüşecek bir hikâye olurdu. Yazar aşk dramasındaki rakibini öldürdü. Ama bu düşüncenin ön loba ulaşıp işlenmesine yetecek zaman vardı. Ve bu sebeple de reddedildi tabii ki.

Çıkış kapısına gitti, dışarı baktı ve kapının dışında tanımadığı bir Peugeot arabanın park edildiğini gördü. En yakın komşusu yeterince uzaktaydı, öyle ki oturma odasından gelen silah sesini duymuş olmaları pek mümkün değildi. Cesedin yanına dönüp ceketinin ceplerini kurcaladı ve araba anahtarlarını, cep telefonunu, cüzdanını, pasaportunu ve güneş gözlüğünü buldu.

Odd sonraki saatleri cesedi bahçeye gömerek geçirdi. Ryan'ın mezarı, Odd'un çalışırken ya da Esther'le yemek yerken masayı kurduğu en büyük elma ağacının hemen altındaydı. Burayı hastalıklı olduğu için değil, zaten çok ayak basılan bir yer olduğu ve kimsenin çimenin bozulmasına tepki vermeyeceği için seçmişti. Arazilerinde birkaç kez köpek görmüştü ama bunlar bahçenin daha uzak kısımlarındaydı, eve bu kadar yaklaşmıyorlardı.

Yağmur çiselemeye başlamıştı, işini bitirdiğinde üstü başı ıslanıp kirlenmişti. Duş aldı, kıyafetlerini çamaşır makinesine koydu, oturma odasında yerleri yıkadı ve karanlığı bekledi.

Yeterince karardığında Ryan'ın pardösüsünü giydi ve güneş gözlüklerini, kendi eldivenlerini ve Esther'in çekmecelerinden birinde bulduğu koyu renk şapkayı taktı. Pardösünün cebine ince bir yağmurluk tıkıp dışarı çıktı.

Ryan'ın Peugeot'sunu altı kilometre ötedeki Vellet'deki uçuruma kadar sürerken içini garip bir heyecan kaplamıştı. Gün boyunca ve özellikle de hafta sonları burada hep insan olurdu ama hava karardıktan sonra nadiren kalırlardı. Odd yağmurda buraya gelen olduğunu hiç görmemişti. Arabayı otoparka park etti ve manzaranın seyredildiği uçurum kenarına kadar yüz metre kadar yürüdü. Uçurumun en ucunda durdu ve aşağıda kayalara çarpan dalgalardan oluşan beyaz köpüklere baktı. Cebinden cep telefonunu çıkarıp aşağıya bıraktı. Karanlığın içinde sessizce kayboluşunu izledi. Cebine tıktığı yağmurluğu çıkardı ve giydiği pardösünün içinde araba anahtarları, pasaport ve cüzdan sağlam bir şekilde duracak şekilde katladı ve görünecek şekilde yere bıraktı, rüzgâr uçurmasın diye üstüne bir taş koydu.

Sonra yağmurluğunu giyip eve doğru yürümeye başladı. Yürürken zihninde düşünceler peşi sıra geçiyordu. Ryan'ı vurduğunda elindekinin oyuncak silah olduğunu içten içe biliyor muydu? Eğer öyleyse neden tetiği çekmişti? Beyninin alternatifler üzerinde düşünecek zamanı olmuş muydu? Ya ateş etmeseydi? Ryan'ın bir sonraki hamlesi ne olurdu? Odd onu vurmak zorunda kalsın diye ona saldırmak mı, böylece elinden hayati tehlike bahanesini de almış olurdu?

Odd eve döndüğünde saat ondu, kendine kahve yaptı. Sonra bilgisayarının başına oturdu ve yazdı. Yazdı. Bu dünyaya gece yarısını biraz geçe kapı çalınca yeniden döndü.

"Merhaba" dedi Esther ve orada öylece durdu, bir şey bekler gibi.

"Merhaba" dedi Odd, sevdiği kadına doğru yürüdü ve onu öptü.

"Merhaba" dedi kısık bir sesle, elini kasığına yerleştirdi. "Beni özlemişsin."

* * *

Polis, Ryan Bloomberg'in ortadan kayboluşunu açık bir intihar olarak değerlendirdiğini gizlemedi. Sadece tüm koşullar ve bulgular bunu işaret ettiği için değil, aynı zamanda Ryan'ın yakın arkadaşları ve ailesi Esther'in onu terk etmesinden sonra perişan olduğunu ve intihar düşüncelerini dile getirdiğini söylediği için. Ryan'ın kısa bir süre önce bir Heckler & Koch tabancası edinmiş olması ve Esther'in yeni erkek arkadaşı Odd Rimmen ile birlikte yaşadığı yerin yakınlarında intihar etmeyi seçmesi kendini öldürdüğü teorisini daha da güçlendirmişti.

Esther söz konusu pazar günü Londra'daydı ve geç saatlere kadar eve dönmemişti ama Odd Rimmen evdeydi ve polise evinin dışındaki sokakta bir Peugeot'yu park halinde gördüğünü, içinde oturan bir adam olduğunu ve onun birini beklediğini düşündüğünü anlatmıştı. Bu anlattıkları Ryan Bloomberg'in ne zaman nerede olduğunu gösteren cep telefonu takip bilgileriyle örtüşüyordu. Yerel baz istasyonlarının cep telefonundan aldığı sinyallere göre Ryan erken saatlerde Paris'ten batıya doğru hareket etmiş, birkaç saat Rimmen'in evinin dışında beklemiş ve son sinyal de Vellet uçurumunun yakınlarından alınmıştı.

Polisin kaybolmayla bağlantılı çalışmaları bu sebepten büyük ölçüde kısa ve yoğun bir aramayla sınırlı kalmıştı ve bu bölgede denizdeki güçlü akıntı göz önüne alındığında hiç kimse cesedin bulunmamasına şaşırmamıştı.

Esther kısa süren bir tereddütten sonra Londra'da yapılacak törene katılmamaya karar verdi, zira katılması ölümünden onu sorumlu tutan yakın arkadaşlarını ve aile bireylerini rencide edecekti. Bloomberg ailesine bunu bildirdi ve Ryan'ın mezarını daha sonra ziyaret edeceğini söyledi.

Odd Rimmen yeni bir şevkle yazdı. Ve yeni bir şevkle sevişti de.

"Bu müthiş günü bir kadehle kutlayalım hadi" diyebilirdi güneş bir başka gün batımında kızıllara, turunculara ve morlara bürünürken. Üstü tozlanmış elma şarabı şişelerinden birini almaya kilere inerdi sonra. Sonra bazen o en karanlık köşede saklı kullanılmayan sobanın yanına gider, kapağını açar ve Heckler &

Koch'un soğuk çeliğini hisseder, parmaklarını işlenmiş rakamların üzerinde gezdirirdi.

"Hamileyim" dedi Esther.

Elinde bir elmayla mutfak penceresinin yanında duruyordu ve Biscay Körfezi'nin üstünde bir başka kış fırtınasının habercisi olan dramatik gri siyah gökyüzüne bakıyordu.

Odd kalemini bıraktı. Sabahtan beri yazmıştı, son teslim tarihini geçeli birkaç hafta olmuştu ama en önemlisi yeniden yazıyordu. Ve iyi yazıyordu. Hatta çok iyi.

"Emin misin?"

"Oldukça." Bir elini karnının üstüne koydu şimdiden büyüdüğünü hissedebiliyormuş gibi. "Evet, kesinlikle."

"Bu, yani..." Kelimeyi aradı. Ve işte öylece yazar tıkanıklığı geri gelmişti. Sadece tek bir doğru kelime olduğunu biliyordu. Durumlar vidalar gibiydi, uyan tek bir somun vardı, tek yapman gereken bulana dek çekmeceyi iyice karıştırmaktı. Son haftalarda kelimeler akıp gitmişti, aramasına hiç gerek kalmadan karşısına çıkmıştı. Doğru gelime *muhteşem* miydi? Hayır, hamile kalmak, önemsiz, sağlıklı birçok insanın başarabildiği bir şeydi. *Güzel*? Sanki kasıtlı bir şekilde durumu hafifleştiriyormuş gibi geliyordu kulağa, ironik ve bu yüzden de çifte yalan. Birlikte yaşadıkları dokuz ay boyunca, işinin her şeyin önünde geldiğini ona açıklamıştı, hiçbir şeyin bunun önüne geçemeyeceğini, onun bile, her şeyden çok (daha doğrusu: diğer her kadından daha çok) sevdiği kadının. *Felaket*? Hayır. Onun çocuk istediğini biliyordu. Açık açık söylememiş olsa da hayatlarının geri kalanını birlikte geçirmeyeceklerini, bir noktada çocuğuna/çocuklarına babalık edecek birini bulması gerektiğini ima etmişti. Şimdi o olmadan bunu yapmıştı ve bekâr bir anne olarak her şeyi kolayca idare edebilecek bağımsız bir kadındı. *Uygunsuz*, belki, ama kesinlikle *felaket* değil.

"Bu, yani..." diye tekrar etti.

Bunu kasıtlı yaptığından, onu bu teste tabi tutmak için bilerek doğum kontrol haplarını aksattığından şüpheleniyor muydu? Ve öyleyse: İşe yaramış mıydı? Kahretsin ki yaramıştı. Odd Rimmen

şaşkınlıkla mutlu olmasa dahi en azından hoşnut olduğunu fark etti. Bir çocuk.

"Bu ne?" diye sordu sonunda. Belli ki burada da son teslim tarihini kaçırmıştı. Odd ayağa kalktı ve onun durduğu pencereye doğru yürüdü. Bahçeye bakarken onu kucakladı. On iki yıl aradan sonra aniden meyve vermeye başlayan büyük elma ağacına bakarken. Büyük, kırmızı elmaları toplayıp mahzene taşıdıklarında Esther ona nedenini sormuştu. O da köklerin muhtemelen normalden daha zengin beslendiğini söylemişti. Esther ne demek istediğini anlamamış gibi ona baktı ve eğer sorarsa ne diyeceğini gerçekten bilmiyordu. Ama sormadı.

"Mucize" diye yanıtladı Odd Rimmen. "Hamile. Çocuk. Bu bir *mucize*."

Odd Rimmen'in dünyanın en büyük talk show'unu geri çevirdiği haberi bir süredir ortalıkta dolaşıyordu ama Odd'un değerlendirebildiği kadarıyla, dergideki makale ve film uyarlamasının veto edilmesiyle aynı etkiyi yaratmamıştı. Sanki Münzevi Odd Rimmen hikâyesi zaten anlatılmış ve sindirilmişti, bu sadece aynı şeyin devamıydı.

Odd'un bu yargıya varabilmesinin nedeni de sosyal medyayı ve haberleri yeniden takip etmeye başlamasıydı. Bir baba adayı olarak kendine uyguladığı tecritten çıkması ve *dünyayla yeniden bağlantı kurması* gerekiyordu, Esther'e söylediği gibi.

Edebiyat, film ve müzik alanındaki en önemli kadın sesleri ortaya çıkarıp onlarla röportaj serisi gerçekleştirilecek bir projenin parçası olma teklifini kabul eden Esther'in peşinden Londra'ya gitti. Daracık bir dairede yaşıyorlardı ve Odd Fransa'ya dönmeyi çok istiyordu.

Her gün Esther gittikten sonra bilgisayarının başına geçip hakkında çıkan yazıları okuyordu. Başlarda ilginin büyüklüğüne ve insanların ne kadar boş vakti olduğuna şaşırmıştı. Sadece yazdıklarını analiz etmekle kalmıyorlar, aynı zamanda en son nerede ve kiminle görüldüğüne (Odd bunların yüzde doksanının tamamen kurgu olduğunu söyleyebilirdi), gizli annelerden sahip olduğu

gizli çocuklarına, hangi uyuşturucuları kullandığına, cinsel kimliğine ve *gerçekten* karakterlerden hangisi olduğuna dair haberler de yayınlıyorlardı. Yazıların onu memnun ettiğini itiraf etmek zorundaydı. Evet, onu eleştiren, kibirli, gerçek hayattan kopuk bir sanatçı özentisi olarak etiketleyen yazıların bile. Bunlar ona kendini... nasıl söylese, kelime neydi? Canlı mı? Hayır. Güncel mi? Belki. Göz önünde mi? Evet, muhtemelen. Bu kadar basit biri olmasının banal, hatta bunaltıcı olduğunu itiraf etmeliydi, başkalarında hor gördüğü bu şımarık bir çocuk misali ısrarcı "Bana bakın, bana bakın!" çığlığını, üstelik derin bir benmerkezcilikten başka görülecek bir şey yokken, arzulamasının basmakalıp ve hatta biraz iç karartıcı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Ancak bu düşünceler ve (nasıl desek?) öz farkındalık elbette onu arayışına devam etmekten alıkoymadı. Kendisine, yeni kitabı piyasaya sürüleceği zaman kamuoyunun gözünde nerede durduğunu bilmenin önemli olduğunu söyledi. Çünkü bu sadece bugüne kadarki en iyi çalışması değildi, bunu uzun zamandır biliyordu, aynı zamanda ve bunu daha yeni fark etmişti, bu eser onun başyapıtıydı. Gelecek nesillere bir değer olarak kalacak tek romanını yazmıştı. Elbette sorun şuydu ki –tam bir başyapıt olduğu için– aynı zamanda zahmetliydi. Kendisi mücadele etmek zorundaydı ve okur da mücadele etmek zorunda kalacaktı. Yazar Odd Rimmen büyük edebiyatın yorucu olabileceği gerçeğine karşı kör ve sağır değildi; kendisi de hem James Joyce'un *Ulysses*'ini hem de David Foster Wallace'ın *Infinite Jest*'ini okumaktan neredeyse vazgeçmişti. Ama hele ki bahsettiği ikinci romanı onun en sevdiği romanlardan biri haline gelmişken, aynı şeyi kendisinin de yapması gerektiğini biliyordu: tek ödün bile vermeden hedefe doğru ilerlemek. Ancak bir başyapıtın başyapıt olabilmesi için doğru bağlamda sunulması gerekirdi. Dünya kim bilir kaç başyapıtı kaçırmıştı, kaç başyapıt unutulmuştu, hatta bırak unutulmayı, hiç keşfedilmemiş, dünyanın dört yanında her gün yayımlanan yüzlerce hatta binlerce kitabın yarattığı çığın altında kaybolup gitmişti. Odd Rimmen, kendi bağlamının ne olduğu hakkında bir fikir edinmek için birkaç yıl öncesine ait sosyal medya materyallerini kronolo-

jik olarak incelemeye başladı. Tweetlerin, ismine yapılan atıfların ve basın açıklamalarının sayısının geçen yıl gözle görülür şekilde azaldığını ve şu anda yazanların da çoğunlukla eski tipler olduğunu fark etti. Bunların çoğu da duyulmuş kişiler değildi.

Kitabın yayımlanmasına dört ay kalmıştı (ve daha beş ay vardı) ve Vauxhall Köprüsü sokağındaki yayınevinde yapılan toplantıda Odd Rimmen, Sophie ve çok genç meslektaşı (Jane Bilmemne, Odd soyadını hatırlayamadı) lansman hakkında konuştular.

Jane, bu herkesin bildiği bir şeymiş gibi, "Kötü haber şu ki, pazarlaması zor bir kitap" dedi. Çok büyük, son moda gözlüklerini düzeltti ve dişetlerini bolca göstererek gülümsedi.

"Ne demek istiyorsun?" dedi Odd, ne kadar sinir olduğunun sesine yansımamasını umarak.

"Öncelikle kitabın ne hakkında olduğunu iki üç cümleyle açıklamak imkânsız gibi. İkincisi, edebiyatla özellikle çok ilgilenen grup ve sadık okurların dışında, ki bunlar aslında aynı kapıya çıkıyor, bir hedef kitle belirlemek zor. Bu da..." Sophie ile bakıştılar. "...oldukça küçük, seçkin bir grup."

Jane bir nefes aldı ve Odd Rimmen üçüncü bir şey olduğunu anladı.

"Üçüncüsü, çok karanlık ve boş bir roman."

"Boş mu?" diye bağırdı Odd Rimmen, romanının karanlık olmasıyla ilgili bir problemi yoktu.

"Distopik" diye ekledi Sophie.

"Ve içinde neredeyse hiç insan yok" dedi Jane. "En azından okurun özdeşleşebileceği insanlar."

Odd Rimmen ikilinin bunu önceden konuştuklarını anladı. En azından, yeni romanında (*Hiçbir Şey*) alametifarikası haline gelen seks sahnelerinin olmamasından şikâyet etmemelerine sevinmişti. Omuz silkti. "Neyse o. İster kabul edin ister etmeyin."

"Tamam ama biz burada okura bunu nasıl kabul ettireceğimize odaklanıyoruz" dedi Sophie. Odd, sesindeki keskin tonu şimdi fark etmişti.

"İyi haber ise" dedi Jane. "Elimizde sen varsın. Medya seninle

ilgileniyor. Tek soru kitabının tanıtımına yardımcı olmak isteyip istemediğin."

"Sophie sana bunu hâlâ açıklamadı mı?" diye sordu Odd Rimmen. "Kitabın tanıtımına ortalarda görünmeyerek yardım ettiğimi. Bu –kıymetli ya da değil– benim imajım haline geldi." Müthiş bir küçümsemeyle tükürür gibi söylemişti. "Eminim satış departmanı yazarın satışını garantileyen tek şeyi mahvederek bunu bozmak istemeyecektir?"

"Sessizlik işe yarayabilir" dedi Jane. "Ancak sadece bir süre, sonra sıkıcı ve verimsiz hale gelir. Şöyle düşünün: Sessizliğin ektiği tohumların şimdi hasadını yapacağız. Konuşmayı bırakan adamın vereceği ilk özel röportaj için bütün gazeteler ve dergiler sıraya girecektir."

Odd Rimmen onun söylediklerini tarttı. Orada kulağa tuhaf gelen bir şey vardı, kendiyle çelişen bir şey.

"Zaten fahişelik yapacaksam, neden özel olsun?" diye sordu. "Neden her şeyi kapsayacak şekilde, toplu tecavüz olmasın?"

Sophie sessizce, "O zaman manşetler küçülür" dedi. O ve Jane kesinlikle önceden konuşmuşlardı.

"Peki neden bir talk show değil?" diye sordu.

Jane iç çekti. "Herkes bunları yapmak istiyor ama bir film yıldızı, spor kahramanı ya da gerçek hayattan bir ünlü olmadığınız sürece bu çok ama çok zor."

"Ama Stephen Colbert..." artık sinir oluşu değil, sesindeki acındırma duygusunu uyandıran tınıyı fark etmemelerini umuyordu Odd.

"O eskidendi" dedi Sophie. "Kapılar açılır ve sonra kapanır, dünya böyledir."

Odd Rimmen sandalyesinde doğruldu, çenesini kaldırdı ve Sophie'ye baktı. "Umarım sadece merak ettiğim için sorduğumu, yoksa yeniden medya palyaçosu olmaya hiç niyetimin olmadığını anlamışsındır. Kitap kendi adına konuşur."

"Hem karnım doysun hem pastam dursun olmaz" dedi Jane. "Hem ikonik raddede havalı bir yazar olup hem de geniş kitleler tarafından okunamazsın. Bu kitabın pazarlama bütçesine karar

vermeden önce, senin için neyin en önemli olduğunu bilmemiz gerekiyor."

Odd Rimmen başını yavaşça, biraz da isteksizce ona doğru çevirdi.

"Bir şey daha var" dedi Jane Bilmemne. "*Hiçbir Şey* kötü bir başlık. Kimse hiçbir şey hakkında bir kitap almaz. Değiştirmek için hâlâ zaman var. Pazarlama departmanı *Yalnızlık*'ı önerdi. Hâlâ karanlık ama en azından okurun özdeşleşebileceği bir şey."

Odd Rimmen tekrar Sophie'ye baktı. Yüzündeki ifade, onunla birlikte acı çektiğini ama aynı zamanda Jane'in haklı olduğunu söylüyor gibiydi.

"Kitap başlığı kalıyor" dedi Odd Rimmen ve ayağa kalktı. Bastırdığı öfkesi sesinin titremesine neden oldu, bu da onu daha da kızdırdı ve titremeyi örtbas etmek için kükremeye karar verdi. "Ve bu başlık aynı zamanda lanet olası ticarileşmiş medya sirkine katlanmak isteyip istemediğimi de çok iyi anlatıyor. Siktirsinler ve..."

Cümlesini tamamlamadan toplantı odasından çıkıp merdivenden indi çünkü gelmeyen bir asansörü beklemek bu çıkışı mahvederdi, resepsiyonu geçti ve elbette yağmur yağan Vauxhall Köprüsü sokağına çıktı. Boktan bir yayıncı, boktan bir şehir, boktan bir hayat.

Yeşil ışıkta karşıdan karşıya geçti.

Boktan bir hayat mı?

Şimdiye kadar yazdığı en iyi kitabı yayımlamak üzereydi, baba olmak üzereydi, onu seven bir kadını vardı (belki ilk birlikteliklerindeki kadar açık bir şekilde ifade edemiyordu, ancak hamileliğin hormonal kaosunun ruh hali ve arzu üzerindeki garip etkilerini herkes bilirdi) ve bir insanın sahip olabileceği en iyi işe sahipti: Önemli olduğunu düşündüğü bir şeyi ifade etmek ve dinlenmek, görülmek-okunmak, kahretsin!

Başka bir deyişle, ondan almak istedikleri şey tam olarak buydu. Bu hayatta sahip olduğu tek şeyi elinden almak istiyorlardı. Çünkü bir tek bu vardı. Diğer her şey, Esther, çocuk, sürdükleri hayat önemliymiş gibi davranabilirdi ve elbette önemliydiler ama yeterli değildi. Hayır, gerçekten yeterli değildi. Hepsine sahip olmalıydı! Hem karnı doymalıydı hem pastası olmalıydı, bugün ve

yarın, aşırı dozun üstüne aşırı doz, bu boktan hayatı öldürmek zorundaydı, şimdi!

Odd Rimmen aniden durdu. Işığın kırmızıya döndüğünü ve her iki taraftaki arabaların saldırmaya hazır yırtıcı hayvanlar gibi motorlarını çalıştırdıklarını görene kadar orada durdu.

Ve aklına bunun burada, bu şekilde bitebileceği geldi. Hikâye için kötü bir son olmazdı. Ondan önceki büyük hikâye anlatıcıları bu sonu seçmişti. David Foster Wallace, Édouard Levé, Ernest Hemingway. Virginia Woolf, Richard Brautigan, Sylvia Plath. Liste uzayıp gidiyordu. Ve sağlam bir listeydi. Ölüm satar, Gore Vidal yakın yazar arkadaşı Truman Capote öldüğünde "akıllıca bir kariyer hamlesi" demişti ama intihar daha çok satar. Nick Drake ve Kurt Cobain intihar etmemiş olsalardı kim onların müziklerini indirmeye devam ederdi? Belki de bunu daha önce düşünmemişti? Ryan Bloomberg ona ya kendini ya da onu vurmasını söylediğinde aklından geçirmemiş miydi? Eğer romanı bitmiş olsaydı...

Odd Rimmen yola çıktı.

Motorun gürültüsü tarafından bastırılmadan önce kaldırımda yanında duran kişinin küçük çığlığını duymayı başardı. Kendisine doğru gelen araba duvarını gördü. Evet, diye düşündü, ama burada değil, bu şekilde değil, kaza olarak geçiştirilebilecek sıradan bir trafik kazası değil.

Amigdala kaçmaya karar verdi ve arabalar yanından vızıldayarak geçmeden önce diğer taraftaki kaldırıma ulaşmayı başardı. Durmadı, Londra'nın kalabalık kaldırımlarında insanların arasına dalarak ya da onları iterek koşmaya devam etti. Kendisine İngilizce hakaret edenlere aynı şekilde Fransızca karşılık verdi, hatta çok daha iyi şekilde. Caddelerden ve köprülerden geçti, meydanlardan geçti ve merdivenleri tırmandı. Bir saat koştuktan sonra kendini sıkışık, nemli daireye kilitlediğinde, kıyafetleri, hatta ceketi bile terden sırılsıklam olmuştu.

Kalem ve kâğıtla mutfak masasına oturdu ve bir veda mektubu yazdı.

Sadece birkaç dakikasını aldı, zaten bu konuşmayı kendi kendine o kadar çok kez yapmıştı ki, üzerinde düşünmek için zama-

na, düzeltmeler yapmaya ihtiyacı yoktu. Dahası, sihirli bir değnek değmiş gibi, kıvılcım geri gelmişti. Esther hayatına girdiğinde kaybettiği, Ryan'ı öldürdüğünde geri kazandığı ve Esther hamile kaldığında kısmen tekrar kaybettiği kıvılcım. Ve intihar notunu mutfak tezgâhının üzerine koyduğunda, bunun belki de şimdiye kadar yazdığı her bakımdan en mükemmel şey olduğunu fark etti.

Odd Rimmen küçük bir çanta hazırladı ve bir taksi tutarak saat başı Paris'e hızlı tren kalkan St Pancras'a gitti.

Ev karanlık ve sessizdi, onu bekliyordu.

Kendini içeri kilitledi.

Bir kilise gibi sessizdi.

Yukarı çıktı, soyunup duş aldı. Sonra Ryan'ın oturma odasının zemininde öldüğü zamanı düşündü ve tuvalete gitti. Pantolonu dışkı ve sidikle doluyken onu bulmalarını istemiyordu. Sonra sahip olduğu en iyi takım elbiseyi, o gece Charles Dickens Tiyatrosu'nda giydiği takımı giydi.

Bodruma indi. Elma kokuyordu, tavandaki floresan ışığı karar verememiş gibi yanıp sönerken zeminin ortasında durdu.

Işık sabitleştiğinde sobaya doğru yürüdü, kapağı açtı ve silahı çıkardı.

Filmlerde görmüş, kitaplarda okumuş ve hatta lisede son derece başarısız şekilde okumasını yaptığı oyunda Hamlet'in intihar hakkındaki düşüncelerini (olmak ya da olmamak) ilan etmişti. Tereddüt, şüphe, insanı oradan oraya sürükleyen iç monolog. Ama Odd Rimmen artık böyle şüpheler hissetmiyordu, tüm yollar bir şekilde buraya çıkıyordu, bu doğru olan tek sondu. O kadar doğruydu ki üzücü bile değildi, tam tersine anlatıcının son zaferiydi. *Silahını kaleminin olduğu yere koy*. Böylece diğer sözde yazarlar, seyircinin ucuza satın alınmış sevgisiyle yıkandıkları bu sahneye çıkabilir hem kendilerine hem de oradaki herkese yalan söylemeye devam edebilirler.

Odd Rimmen silahın emniyetini açıp şakağına dayadı.

Manşetleri görmüştü bile.

Ve sonrasında tarih kitaplarında aldığı yeri.

Hayır, *Hiçbir Şey*, romanın yeri.

Bu kadar.

Gözlerini kapattı ve işaretparmağını tetiğe bastırdı.

"Odd Rimmen!"

Esther'in sesiydi.

Geldiğini duymamıştı ama şimdi biraz uzaktan, belki de oturma odasından ona sesleniyordu. Ve garip bir şekilde tam adıyla, *her şeyiyle* ortaya çıkmasını, kendini göstermesini ister gibi.

Odd tetiği çekti. İnfilakla yükselen alevlerin kükremesi gibi çıkan bir patlama sesi, sanki duyuları zamanı genişletmişti ve ağır çekimde barutun ateş alıp yanışını, şiddeti gittikçe artan bir alkıştan çıkan sesleri duyabiliyordu.

Odd Rimmen gözlerini açtı. En azından gözlerini açtığını sanıyordu. Her iki durumda onu gördü. Işığı.

Işığa doğru yürü. Sophie'nin sözleri. Bir yazar olarak hayatı boyunca tavsiyelerini dinlediği ve güvendiği editörünün.

Böylece ışığa doğru yürüdü. Işık onu kör etti. Işığın arkasındaki karanlıkta kimseyi görmedi, sadece artan alkışları duydu.

Hafifçe eğildi ve birkaç dakika önce soyunma odasında fark ettiği, sert, neredeyse erkeksi dış görünüşüne rağmen gözlerinde yumuşak bir şeyler olan enerjik gazeteci Esther Abbot'un yanındaki koltuğa oturdu.

"Sadede gelelim Bay Rimmen" dedi Esther Abbot.

"Elimde *The Hill* ile burada oturuyorum ve bugün bu kitabı konuşacağız. Ama önce: Bir daha bu kadar iyi bir kitap yazabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Odd Rimmen gözlerini kısarak salona doğru baktı. İlk sıralardaki birkaç yüzü görebiliyordu. Ona bakıyorlardı, bazıları onun komik ya da parlak bir şeyler söyleyeceğini tahmin etmiş gibi gülümsüyordu. Ne söylerse söylesin en iyi şekilde yorumlanacağını biliyordu. Kendi kendine çalan bir enstrüman çalmak gibiydi, tek yapması gereken tuşlara dokunup ağzını açmaktı.

"Neyin iyi olup olmadığına karar verecek olan sizlersiniz" dedi. "Benim yapabileceğim tek şey bir şeyler yaratmak."

Salondan bir sessizlik dalgası geçti. Sanki basit kelimelerin gerçek derinliklerine nüfuz etmek için konsantre oluyorlardı. Aman Tanrım.

Esther Abbot kâğıtlarını karıştırırken, "Ve öyle de yapıyorsunuz Odd Dreamin'" dedi. "Her zaman mı yaratıyorsunuz?"

Odd Rimmen başını evet anlamında salladı. "Kesinlikle her zaman. Her boş dakikamda. Hatta sahneye çıkmadan hemen önce bir hikâye yarattım."

"Demek öyle. Şu anda uyduruyor musunuz?"

Seyircinin kahkahası beklenti dolu bir sessizliğe evrildi Odd Rimmen dönüp onlara bakınca. Biraz gülümsedi, bekledi. Bu titreyen, nefessiz ama ruhani saniyeler...

"Umarım uydurmuyorumdur."

Kahkahalar patladı. Odd Rimmen gülümserken ağzını çok açmamaya çalıştı. Ama elbette kalbinize koşulsuz sevgiyi doğrudan enjekte ettiklerinde bunu yapmak zordur.

Küpe

"Ahh!"

Dikiz aynasından baktım. "Bir şey mi oldu?"

"Bu battı" dedi arka koltukta oturan şişman kadın işaretparmağıyla başparmağı arasında bir şey tutarak.

"Nedir o?" diye sordum ve gözümü yola diktim yeniden.

"Görmüyor musun? Bir küpe. Üstüne oturmuşum."

"Özür dilerim" dedim. "Bir yolcu düşürmüş olmalı."

"Onu anladım, ama nasıl?"

"Affedersin?"

"Durduk yerde insanın küpesi düşmez."

"Bilmiyorum" dedim ve mevcut tek kavşaktaki kırmızı ışığa yaklaşırken fren yaptım. "Bugünkü ilk yolcum sensin, arabayı şimdi devraldım."

Sessizce oturduk, dikiz aynasından yeniden baktım. Kadın küpeyi inceliyordu. Belli ki koltukların arasına sıkışmıştı ve kadın koca kıçıyla koltuğun iki tarafına da ağırlık yapınca yerinden çıkmıştı.

Küpeye baktım. Ve birden aklıma bir şey geldi. Gelir gelmez aklımdan kovmaya çalıştım, çünkü kesin bu basit inci küpeye benzeyen binlerce küpe vardır.

Kadın gözlerini kaldırıp dikiz aynasından bana baktı. "Sahibini bulmaya çalışsan iyi olur."

Küpeyi sabahın gri ışığına doğru tuttum. İğnesi altındı. Kahret-

sin. Çevirdim, arkasında ne bir logo ne de üreticinin adı yazılıydı. Kendime hemen bir yargıya varma dedim, inci küpe inci küpeye benzer.

"Yeşil" dedi kadın.

Taksinin sahibi Palle gece vardiyasında çalışmıştı, bu yüzden onu aramak için saat ona kadar bekledim ve merdivenlerdeki büfenin yanındaki durağa park ettim. Palle buraya yirmi yıl önce bizim takımı üçüncü ligden ikinciye çıkarmak için Grenland'daki ikinci lig futbol takımından gelmişti. Bunu başaramasa da, kendi deyişiyle, on sekiz ile otuz yaş arasındaki skor yapılabilecek bütün kadınları götürmeyi başarmıştı.

"Sanırım takımın en skorer oyuncusu olduğumu söylersem yanlış olmaz" demişti bir seferinde barda, o şahane sarı bıyığını başparmağı ve işaretparmağıyla okşayarak. Belki öyleydi, onun oynadığı yıllarda bir çocuktum ve tek bildiğim en büyük skoru evliliğiyle yaptığıydı. Karısı taksiciler odası başkanının kızıydı ve Palle futboldan emekli olduğunda taksi ruhsatını almak için başkalarının beklemek zorunda kaldığı süreçleri hiç yaşamamıştı. Palle'nin kiralık şoförlerinden biri olarak ben beş yıldır bu ruhsatı bekliyordum ve büyük ikramiyeye dair en ufak bir işaret yoktu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Palle, kendi mesai saatlerimde aradığımda kullandığı tehditkâr tonlamayla. Kaza yapma ihtimalimden ya da arabada bir sorun çıkmasından ödü kopardı, başkası bana çarpmış dahi olsa ya da cimriliğinden bir türlü bakıma sokmadığı köhne Mercedes'te teknik bir hata oluşsa hemen beni suçlayacağını çok iyi biliyordum.

"Seni arayıp küpesini soran oldu mu?" diye sordum.

"Küpe mi?"

"Arka koltukta. Minderlerin arasına sıkışmış."

"Hayır ama bir şey duyarsam sana haber veririm."

"Bir şey merak ediyorum..."

"Evet?" Palle'nin sesi sabırsız çıkmıştı, onu uyandırmışım gibi. Akşam vardiyası genelde saat ikide biterdi, bölgedeki iki bar ka-

pandıktan bir saat sonra yani. Ondan sonra, gece nöbetine diğer taksilerle dönüşümlü olarak tek bir taksi kalırdı.

"Wenche dün bizim taksiye bindi mi?"

Palle'nin taksi onun olduğu halde bizim taksi dememizden hoşlanmadığını biliyordum ama bazen unutuyordum.

"Onun küpesi mi?" Palle'nin esnediğini duyabiliyordum.

"İşte ben de onu merak ediyorum. Benziyor."

"O halde neden beni uyandırmak yerine onu aramıyorsun?"

"Yani?"

"Yani mi?"

"Durduk yerde insanın küpesi düşmez" dedim.

"Düşmez mi?"

"Öyle diyorlar. Dün arabada mıydı?"

"Bir düşüneyim." Devam etmeden önce hattın öteki ucunda Palle'nin çakmak sesini duydum. "Benim arabama binmedi ama onu saat bir civarında Fritt Fall dışındaki taksi kuyruğunda gördüm. Etrafa sorarım."

"Ben Wenche'nin hangi arabaya bindiğini merak etmiyorum, ben küpenin kime ait olduğunu merak ediyorum."

"Bu konuda sana yardımcı olamayacağım."

"Arabayı sen kullandın."

"Ne olmuş yani? Koltuğun arasına sıkıştıysa, günlerdir orada olmuş olabilir. Ve ben de arabama binen her yolcunun kahrolası adını hatırlamıyorum. Eğer küpenin bir değeri varsa o zaman sahibi arar. Fren hidrolik yağını doldurdun mu? Dün yola çıktığımda neredeyse denize uçuyordum."

"İşler biraz durulunca yapacağım" dedim. Sanayiye kendisi gitmek yerine beni göndermesi tipik paragöz Palle davranışıydı. Kiralık şoför olarak bana saat ücreti yerine getirdiğim kazancın yüzde kırkını veriyordu.

"Saat ikide hastanedeki müşteriye gitmeyi unutma" dedi.

"Tamam, tamam" dedim ve kapattım. Küpeyi yeniden inceledim. Yanılmış olmayı çok istiyordum.

Arka kapı açıldı, daha ses gelmeden kokuyu aldım. İnsan senelerce taksicilik yapınca, sosyal sigorta aylığından taze çekilen

parayla alınan içki şişeleriyle, başka bir sosyal sigorta sarhoşunun evinde başlayacak sabah âlemine gitmeye hazır bir sarhoşun akşamdan kalmış ekşi ama bir yandan da tatlımsı mide bulandırıcı kokusuna alışacağını düşünür. Ama tam tersi, bu koku her geçen yıl daha da kötüleşiyor ve bugünlerde midemin altını üstüne getiriyor. İçki şişelerinin durduğu torba şıngırdadı ve dili dolanan bir ses homurdanarak emretti: "Nergardveien 12. Marş marş."

Kontak anahtarını çevirdim. Fren hidroliği ikaz ışığı bir haftadan uzun süredir yanıyordu ve gerçekten de fren pedalına biraz sert basmak gerekiyordu, ama Palle neredeyse denize uçacaktım derken elbette abartmıştı, garajından rıhtıma inen kısa yokuş oldukça dik ve ürkünç olmasına rağmen. Ve evet, Palle'nin kazançlı her durumu kendi alıp en az hasılat yapan hafta sonu gündüz ve hafta içi gece vardiyalarını bana kakalamasından bıkıp usandığım bir sefer –bir kış gecesi arabasını garajın dışında park edip kendi arabamla eve dönerken– içimden sessizce buzun üstünde kaysın da taksi ruhsatı sırasında bir kişi öne geçerim diye dua etmişliğim var.

"Arabada sigara içmeyin lütfen" dedim.

"Kapa çeneni!" diye havladı arka koltuktaki. "Kim ödüyor parasını acaba?"

Ben ödüyorum diye düşündüm. Hasılatın yüzde kırkına çalışıp bunun yüzde kırkını da sen geberene dek içesin diye vergiye veriyorum ve tek umudum da bunu bir an önce yapman.

"Ne dedin sen?" dedi arkadaki ses.

"Sigara içme" dedim ve gösterge panelindeki sigara içilmez etiketini gösterdim. "Beş yüz kron cezası var."

"Rahat ol çocuk." Koltukların arasından sigara dumanı yükselmeye başladı. "Yanımda nakit var."

Arka ve ön camları açtım ve taksimetre dışından gelecek o beş yüz kronun nasıl cebime gireceğini düşündüm, zira Palle'nin kendisi baca gibi tüttüğü için arabadaki sigara kokusunu asla alamazdı. Öte yandan iyi bir çocuk olup o beş yüz kronu kuruşuna elimi sürmeden teslim edeceğimi biliyordum. Çünkü Palle arabanın içini kendisinin yıkadığını iddia etse de ikimiz de aslında bunu yap-

madığını biliyorduk; arabanın içini bok götürüp dayanamadığım bir noktaya geldiğinde bu işi ben yapardım.

Nergardveien sokağında durduğumda taksimetre 195 gösteriyordu.

Sarhoş bana iki yüzlük banknot uzattı. "Üstü kalsın" dedi ve çıkmaya hazırlandı.

"Hey!" diye bağırdım. "695 kron alacağım."

"195 yazıyor."

"Arabamda sigara içtin."

"Aa? Hatırlamıyorum. Sadece berbat bir cereyan hatırlıyorum."

"Sigara içtin."

"İspatla."

Arka kapıyı çarparak kapattı ve taşıdığı torbanın içindeki şişelerin çıkarttığı neşeli sesler eşliğinde apartmanın girişine yürüdü.

Saate baktım. Bu boktan günün bitmesine daha altı saat vardı. Sonra kayınvalidelere yemeğe gidiyorduk. Hangisinin daha fazla canımı sıktığını bilmiyorum. Cebimden küpeyi çıkarıp yeniden baktım. İpin ucuna takılı balon gibi yuvarlak gri boncuğun içinden bir iğne çıkıyordu. 17 Mayıs Milli Gün'deki geçit törenine tek başına katılamayacak kadar küçük olduğum için kenardan büyük babamla beraber durup izlediğimiz zamanı düşündüm, o zaman bana uçan balon almıştı. Bir anlık dikkatsizlikle elimden ipi kaçırmış ve balon üstümden yukarılara doğru süzülmeye başlamıştı. Ağlamaya başlamıştım tabii ki. Dedem ağlamamın bitmesini beklemiş, sonra bana neden yeniden balon almayacağını açıklamıştı. "Böylece çok istediğin bir şeyi elde edecek kadar şanslı olduğunda, ona sımsıkı tutunman gerektiğini öğrenirsin, çünkü hayatta ikinci şans diye bir şey yoktur."

Belki haklıydı. Wenche'yle birlikte olmaya başladığımda çok istediğim bir balon bana alınmış gibi hissetmiştim. Param yetişmediği halde elde ettiğim bir balon. Bir şans. Bu yüzden buna sımsıkı tutundum. Bir saniye bile bırakmadım. Belki biraz fazla sıkı tuttum. Ara sıra sanki ipi çekiştirdiğini hissediyordum. Küpeler yılbaşı hediyesi için biraz fazla pahalı kaçmıştı, en azından onun bana aldığı Björn Borg iç çamaşırlarıyla kıyaslanırsa. Ama bu o kü-

pelerin teki miydi? Benziyordu, hatta görebildiğim kadarıyla tıpatıp aynısıydı, ama ne bu küpede ne de benim ona aldığımda ayırt edici bir özellik yoktu. Wenche dün gece eve ben uyuduktan sonra geldi, yeni anne olmuş iki kız arkadaşıyla beraber uzun zaman öncesinden planladıkları çocuksuz bir bar gezmesine çıkmışlardı.

İnsanların çocuk sahibi olunca da kendilerine ayırdıkları bir hayatı oluyormuş demek ki diyecek oldum ama Wenche homurdandı ve çocuk konusunda ısrarı bırakmamı, kendini daha hazır hissetmediğini söyledi. Hazır hissetmediği ben miydim, çocuklar mıydı belirtmeyip havada bıraktı. Wenche kendine ait nefes alabileceği bir alan istiyordu, belki de birçok kişiden daha fazla, anlamıştım bunu. Evet, anlamıştım. Ve ona bu mesafeyi vermek istiyordum ama nedense yapamıyordum. Balonun ipini sımsıkı tutan ellerimi yeterince gevşetemiyordum.

Durduk yerde insanın küpesi düşmez.

Palle arabayı kullanırken arka koltukta herifin biriyle yiyişmişse, iyice sarhoş olmuş ve delirmiş olmalı, sonuçta onun patronum olduğunu biliyordu. Ama sarhoş olunca delilikler yapardı. İlk kez seviştiğimizde olduğu gibi. İkimiz de körkütüktük, sabahın ikisiydi ve futbol sahasında yapalım diye tutturmuştu, kalelerden birine dayanarak. Kaleciyle fırtınalı bir ilişkisi olduğunu, herifin tam da o sıra onu terk ettiğini sonradan öğrenmiştim.

Ekranıma telefon numarasını getirdim, bir süre baktım, sonra telefonu koltukların arasına bıraktım ve radyoyu açtım.

Öğleden sonra beşte arabayı Palle'nin garajının önüne park ettim. Saat beş buçukta duşumu alıp üstümü değiştirdim ve koridorda, banyoda telefonla konuşurken makyajını yapan Wenche'yi beklemeye başladım.

"Tamam, tamam!" diyerek sinirle banyodan çıkınca benimle göz göze geldi. "Beni böyle strese sokarsan daha da gecikiriz."

Tek kelime etmemiştim ve çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyordum. Çeneni kapa ve balonun ipini sımsıkı tut.

"Öyle dikilmek zorunda mısın?" diye söylendi uzun siyah çizmelerini giymeye çalışırken.

"Nasıl?"

"Kollarını kavuşturarak."

Kollarımı serbest bıraktım.

"Ve saatine bakma" dedi.

"Saatime bakmı..."

"Düşünme bile! Hazır olunca geliriz dedim. Tanrım, sinirime dokunuyorsun."

Dışarı çıktım, arabaya oturdum. Peşimden geldi, aynada rujunu kontrol etti. Bir süre sessizce arabada yol aldık.

"O kadar uzun süre telefonda kiminle konuştun?" diye sordum.

Wenche işaretparmağını altdudağının altına götürerek, "Annemle" dedi.

"O kadar uzun süre beş dakika sonra buluşacağın annenle mi konuştun?"

"Yasak mı?"

"Başka gelen var mı?"

"Başka derken?"

"Biz ve annenlerden başka? Süslendiğine göre."

"Akşam yemeğine giderken insanın iyi görünmeye çalışmasının ne mahzuru var? Sen de mesela keşke siyah blazer ceketini giyseydin de dağdaki kulübeye gidiyor gibi görünmeseydin."

"Baban yün kazak giyecek, ben de öyle yaptım."

"O senin büyüğün, ona biraz saygılı davranmanın zararı olmaz."

"Saygılı mı?" dedim.

"Ne?"

Başımı sanki hiçbir şey yokmuş gibi salladım. İpe sımsıkı tutundum.

"Küpelerin güzelmiş" dedim gözümü yoldan ayırmadan.

"Teşekkür ederim" dedi sesinde neredeyse şaşkınlıkla ve gözümün kenarından elini otomatik olarak kulağına götürdüğünü gördüm.

"Ama neden sana yılbaşında hediye ettiğim küpeleri takmıyorsun?" diye sordum.

"Onları sürekli takıyorum."

"Evet ama neden şimdi takmıyorsun?"

"Yine sıkboğaz ediyorsun."

Hâlâ küpeleriyle oynadığını görebiliyordum. Gümüş bir şey.

"Bunları annem aldı, taktığımı görürse hoşuna gider. Tamam mı?"

"Evet, vay canına" dedim. "Öylesine sormuştum."

İçini çekti, başını iki yana salladı ve tekrar etmesine gerek kalmadı. Sinirine dokunuyordum.

"Duyduğuma göre taksi ruhsatında sıra sana gelmiş" dedi Wenche'nin babası devasa üç uçlu servis çatalını rozbif dilimlerinden birine saplayıp kendi tabağına alırken. Henüz tadına bakmamıştım ama etin kuru olduğunu biliyordum, ne zaman yemeğe gelsek dana eti oluyordu ve et hep kuruydu. Ara sıra bunun bir sınav olduğunu hayal ediyordum, bir gün daha fazla dayanamayıp tabağı duvara fırlatıp haykırdığımı ve bu lanet şeyi yemeye artık katlanamıyorum, ne onlara, ne ete ne de kızlarına dememi bekliyorlarmış gibi. Sanki o zaman herkes rahat bir nefes alacaktı.

"Evet" dedim. "Brorson bu yaz amcası emekli olunca onun ruhsatını alacak ve böylece listede sıradaki kişi ben olacağım."

"Peki sence bu ne kadar sürer?"

"Bu sonraki taksi sahibinin ne zaman emekli olacağına bağlı."

"Bunu anlıyorum ama benim sorduğum şey bunun ne zaman olacağı."

"Yani. Ruud en yaşlımız. Belki şimdi elli beş yaşındadır."

"Yani o zaman, en az bir on yıl daha araba kullanabilir."

"Evet." Su bardağını dudaklarıma götürdüm, önümde bekleyen çiğneme işi için çenemin suya ihtiyacı olduğunu biliyordum.

"Geçenlerde Norveç'in dünyanın en pahalı taksilerine sahip olduğunu okudum" dedi kayınpederim. "Dünyanın en işlevsiz taksi endüstrisine de sahip olduğumuzu düşünürsek bu o kadar da garip değil. Sektördeki dolandırıcıların başka ulaşım seçeneği olmayan ve dünyanın başka her yerinde çok daha düzgün taksi hizmeti alabilecek insanları dolandırmasına izin veren ahmak politikacılar."

"Sanırım aklında Oslo var" dedim. "Ve ayrıca bu ülkede işletme masraflarının ne kadar yüksek olduğunu unutma."

"Norveç'ten çok daha pahalı bir sürü ülke var" dedi Wenche'nin babası. "Ve Oslo'daki taksiler sadece dünyanın en pahalısı değil, tamamen kendilerine ait bir kategorideler. Bir yerde okuduğuma göre Oslo'da gündüz kat edilen beş kilometre Zürih'ten yüzde yirmi beş daha fazla tutuyor, dünyanın en pahalı şehri, üçüncü en pahalı şehir Lüksemburg'dan ise yüzde elli daha fazla. Evet, bu listedeki tüm rakiplerinizi ezip geçiyorsunuz. Dünyanın en ucuz şehri olmayan Kiev'de, Oslo'daki bir taksi fiyatına kaç taksi tutabileceğini biliyor musun? İki değil. Üç değil. Beş değil. On değil. Tam yirmi tane. Kiev'de bir sınıfa okul servisi kaldırabilirim, bir zavallının sırf tren istasyonuna gidebilmek için ödediği parayla."

"Oslo'da" dedim ve yerimde kıpırdandım. Pantolonumun cebindeki küpe batıyordu. "Burada değil."

Wenche'nin babası "Beni şaşırtan şey" dedi ve annesi bardağına su doldururken ince dudaklarını peçeteyle sildi. "Bu ülkede bir taksi şoförü, kendi arabası olmasa bile neden doğru düzgün bir yıllık gelir kazanamıyor."

"Gel de bana anlat."

"Peki madem, anlatayım. Oslo'da o kadar çok ruhsat dağıtılıyor ki, taksi sahiplerinin yüksek yaşam standartlarını sürdürebilmesi için fiyatların da artması gerekiyor, bu da müşterilerin azalmasına neden oluyor ve fiyatların daha da yükselmesi gerektiği anlamına geliyor, sonunda da ulaşım için başka seçeneği olmayan az sayıda kişi dolandırılmak zorunda kalıyor ki, sosyal sigortalardan işsizlik parası alanlardan şikâyet ederken otobüs duraklarında kıçlarını kaşıya kaşıya boş duran koca bir taksi şoförü filosunu destekleyebilsinler. Oysa pratikte işsizlik parası alan esas kendileri, tek fark bunu müşterilerin ödüyor olması. Yani Uber ortaya çıkıp sektördeki işleri biraz salladığında taksiciler odası ve onun bütün vergi kaçakçısı üyeleri öfke krizine girip tekellerine aldıkları boş durup beleşe ödeme alma haklarını ellerinde tutmak için diretiyorlar. Ve tek kazanan, işe yaramaz arabalarını satabilen Mercedes firması oluyor."

Sesi daha yükselmemişti, sadece daha hararetliydi ve Wenche'nin bana eğlenerek baktığını biliyordum. Babasının patronluk taslaması hoşuna gidiyordu, hatta babasının bana sözü ve tavrıyla bir erkeğin nasıl davranması gerektiğini gösterdiğini, ondan feyzalsam yararlı olacağını söylemişti.

"Sonuçta planımız bu" dedim.

"Ne?"

"Ruhsat almak için beklemek ve sonra da işe yaramaz bir Mercedes almak." Kısa bir süre güldüm ama masadaki hiç kimse gülmedi.

"Amund tıpkı Oslo'daki taksi şoförleri gibi, anlıyor musunuz" dedi Wenche. "Kuyrukta beklemeyi ve er ya da geç iyi bir şeyler olmasını ummayı seviyor. Bazıları gibi aksiyon insanı değil."

Annesi araya girip konuyu değiştirdi, ne olduğunu hatırlamıyorum, tek bildiğim orada durup onun da çok zor bir hayatı olmuş gibi duran bir bifteği çiğnedim durdum. Wenche'nin "bazıları" derken kimi kastettiğini merak ediyordum.

Eve dönerken Wenche "Beni bara bırakabilirsin" dedi.

"Şimdi mi? Saat dokuz."

"Kızlar orada. Cila niyetine bira içmek için buluşmaya karar verdik."

"İyi fikir. Belki ben de gelirim..."

"Bütün amaç bir süre kocalarımızdan ve çocuklardan ayrı vakit geçirmek."

"Ben başka bir masada oturabilirim."

"Amund!"

Bu kadar sıkı tutma, diye düşündüm. Eline kramp girmesin, yoksa elin uyuşur, ipi hissedemezsin.

Eve tek başıma girdiğimde yatak odasına çıktım. Wenche'nin ıvır zıvırlarını sakladığı çekmeceyi karıştırmaya başladım. Mücevher kutularını açtım ve yüzüklerine altın zincirlerine baktım, içlerinden biri yeni görünüyordu, daha önce gördüğümü hatırlamıyordum. Sonra küpelere geldi sıra. Önce boş bir kutu, sanırım bu gece taktığı gümüş küpelerin kutusuydu. Sonra gri incilerin et-

rafında ince bir ekvator çizgisi gibi uzanan mavi bir halkası olan oldukça tuhaf bir çift inci küpe. Babası bunları ona yirmi yaşına bastığında vermişti. Ama ne ona verdiğim küpeleri ne de içinde bulundukları kutuyu bulabildim. Diğer çekmecelere baktım. Gardıroplara. Makyaj çantasına, el çantalarına, ceketlerinin ve pantolonlarının ceplerine. Hiçbir yerde yoktu. Bu ne anlama geliyordu?

Mutfağa gittim, buzdolabından bir bira aldım ve mutfak masasına oturdum. Herhangi bir kanıt bulamamıştım ve emin olamıyordum ama artık başka bir çıkış yolu olmadığını biliyordum. Şu ana dek sadece yarım yamalak aklıma getirdiğim ama diğer küpenin olduğu kutuyu bulana kadar kenara ittiğim ve ertelediğim düşünceleri gözden geçirip ayrıştırmam gerekiyordu. Emin olana kadar.

Beni öncelikli olarak rahatsız eden şey Wenche'nin arka koltukta ateşli bir ilişki yaşadığı şüphesi değildi. Palle'nin Wenche'nin arabada olduğunu inkâr etmesiydi. Neden bu konuda yalan söylesin ki? Bunun sadece iki olası yanıtı vardı. Ya dedikodu yapmak istememişti, hatta Wenche ondan bunu rica etmiş bile olabilirdi. Ya da arka koltukta oturan Palle'nin ta kendisiydi. Ve bir kez bu düşünceyi ortaya attıktan sonra geri kalanına elbette engel olamadım. Palle'yi dar kıçıyla Wenche'yi ileri geri pompalarken, Wenche'yi de futbol sahasında ve evlendiğimiz güne dek bir yıl boyunca adımı haykırdığı gibi Palle'nin adını haykırırken hayalimde canlandırdım. Bu düşünce beni hasta etti. Evet, öyle oldu. Wenche başıma gelen en iyi ve en kötü şeydi, ama –daha da önemlisi– başıma gelen *tek* şeydi. Onunla tanıştığımda bakir değildim ama diğerleri herkesin elde ettiği türden tiplerdi. Wenche onu becermeme izin verdiği için özgüvenimin önemli ölçüde gelişmesini sağlayan tek kadındı. Aradan zaman geçip de benden daha iyisini bulabileceğini anladığında özgüvenimi yeniden aşağıya çekmeyi görev bilmişti. Ama asla onunla birlikte olmaya başlamadan önceki seviyeye çekemedi. Wenche benim hayatımın helyum balonuydu ve öyle de kaldı. O ipe sımsıkı tutunduğum sürece biraz daha hafif biraz daha yüksekteydim.

Bana göre iki seçeneğim vardı. Wenche ile bulgular ve gerçek-

ler eşliğinde yüzleşmek. Ya da çenemi kapalı tutup hiçbir şey olmamış gibi davranmak. Birinci seçenekle hem onu hem de işimi kaybetme riskiyle karşı karşıyaydım, en azından onu beceren kişi Palle ise.

İkinci seçenekle kendime olan saygımı kaybetme riski vardı.

Anında ikinci seçeneği tercih ettim.

Ancak birinci seçenek olan yüzleşmede, küpenin koltuğun arasına nasıl girdiğine dair tamamen farklı bir açıklama getirme ihtimali vardı. Kendimi inandırabileceğim bir açıklama. Palle'nin yaşlı ama futboldan sert kıçını hayatımın sonuna kadar gözümün önüne getirmek zorunda kalmayacağım bir açıklama. Ve belki de onunla yüzleşmem, ona her şeyi tehlikeye atmaya hazır olduğumu, sadece başına bir şeyler gelmesini bekleyen biri olmadığımı, kontrolü ele alabileceğimi, kendi kaderimi çizebileceğimi anlamasını sağlayacaktı. Lanet ruhsat yönetmeliğinin böyle olmasının benim suçum olmadığını.

Evet, bu konuda onunla yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Bir bira daha açtım ve bekledim. Terledim ve bekledim.

Buzdolabının üzerinde arkadaş grubumuzla birlikte çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Sekiz yıl önce, düğün sırasında çekilmişti ve hepimiz çok genç görünüyorduk, sekiz yılın ifade edeceğinden daha genç. Kahretsin, o gün ne çok gururlanmıştım. Ne kadar mutluydum. Evet, sanırım bunu söyleyebilirim: mutlu. Çünkü hâlâ başınıza gelen her güzel şeyin bir şeyin sonu değil de başlangıcı olduğunu düşündüğümüz yaştaydım. Bugünün, bu ayların, belki de bu bir yılın, hayatın size sunabileceği olup olacak tüm mutluluk olacağı uzak bir düşünceydi. Lanet olası zirvede durduğumun farkında değildim, bu yüzden manzaranın tadını çıkarmak için zaman ayırmadım, ama daha başka zirvelere ulaşılacağına inanarak devam ettim. O fotoğrafı kim bilir kaç bin gündür orada görüyordum ama bu gece beni ağlattı. Evet, ağladım.

Saate baktım. 11'di. Bir bira daha açtım. Acıyı hafifletti ama sadece biraz.

Telefon çaldığında dördüncü birayı açmak üzereydim.

Şimşek hızıyla açtım, Wenche olmalıydı.

"Bu kadar geç aradığım için kusura bakmayın" dedi bir kadın sesi. "Benim adım Eirin Hansen. Acaba taksi şoförü Amund Stenseth ile mi görüşüyorum?"

"Evet?"

"Numaranızı Palle Ibsen'den aldım. Anladığım kadarıyla dün gece düşürdüğüm küpemin teki sizde olabilirmiş?"

"Ne tür bir?.."

"Sıradan bir inci küpe" dedi Eirin Hansen. Eğer mutfakta karşımda duruyor olsaydı boynuna atlamıştım. İçimdeki sevinç o kadar sağır ediciydi ki kesin o da duymuştur diye düşündüm.

"Küpe bende" dedim.

"Oh, çok rahatladım! Annemin hediyesiydi."

"O zaman bulunmasına daha da çok sevindim" dedim, tamamen yabancı biri olan Eirin Hansen ile telefon hattı üzerinden bu kadar büyük bir sevinç ve rahatlama paylaşıyor olmak ne kadar muhteşem diye düşündüm.

"Tuhaf değil mi?" dedim. "Kötü bir haber aldığınız, ancak daha sonra bunun asılsız olduğu ortaya çıkan bir gün, kötü haberi almadan önceki haline göre ne kadar daha iyi bir güne dönüşüyor?"

"Bunu hiç düşünmemiştim ama haklı olabilirsiniz" diye güldü.

Coşkudan olduğunu biliyorum ama Eirin Hansen'in gülüşünün çok hoş olduğunu, sesinin iyi bir insan gibi geldiğini, evet, sesinin çok güzel olduğunu düşündüm.

"Küpeyi sizden ne zaman ve nerede alabilirim?"

Bir an için ona hemen bulunduğu yere gelmeyi önerecektim ki içimden geçen düşünce ve duyguları kontrol altına aldım.

"Yarın gün boyunca taksideyim" dedim. "Beni arayın, merdivenlerin oradaki büfenin yanındaki durakta olduğumda size haber veririm, ya da oraya yaklaştığımda."

"Harika! Çok teşekkür ederim, Amund!"

"Sorun değil, Eirin."

Telefonu kapattık. Ve içimde şarkı söyleyen coşkuyla bira şişesinde kalan birayı diktim.

Wenche yatağa sessizce girdiğinde saat gece yarısını geçiyordu. Muhtemelen uyumadığımı fark etmişti ama yine de sessizdi ve ya-

vaşça hareket ediyordu. Arkamda uzandığını, benim nefes alıp verişimi dinliyormuş gibi nefesini tuttuğunu duydum. Sonra uykuya daldım.

Ertesi gün heyecanlı ve enerjik bir şekilde uyandım.

Wenche kahvaltı sırasında "Neyin var senin?" diye sordu.

"Hiçbir şey" diye gülümsedim. "Hâlâ küpelerini takmıyorsun."

"Küpe konusunda başımın etini yemeyi keser misin?" diye söylendi. "Torill'e ödünç verdim. Bana çok yakıştığını düşünüyormuş ve şirket yemeğine takmak için ödünç almak istedi. Bu gece onu görmeye gittiğimde küpeyi alacağım, tamam mı?"

"Başkalarının da küpenin sana yakıştığını düşünmesi güzel" dedim. Kahvemin kalanını yudumlarken ve ayaklarım dans eder gibi yerinde duramazken bana tuhaf tuhaf baktı.

Kendimi ilk randevusuna heyecanla karışık bir korkuyla hazırlanan bir genç kız gibi hissediyordum.

Palle'nin evinde arabamı park ettim, taksiye binip rıhtıma doğru yokuş aşağı giderken fren pedallarının daha da gevşediğini hissettim. Sanayiyi aradım ve Todd'a yarın tamir edip edemeyeceğini sordum.

"Elbette, ama bugün gelirsen daha çok zaman ayırabiliriz" dedi Todd.

Cevap vermedim.

"Anlıyorum" dedi Todd ve sırıttığını duyabiliyordum. "Palle yarın sabah vardiyasında ve kendi çalışma saatlerini sanayide geçirmekten bıktın usandın."

"Sağ ol" dedim.

Saat onda telefon çaldı.

Ekranda arayanın Eirin olduğunu gördüm.

"Selam" dedim.

"Selam" dedi adını söylemesi gerekmediğini, numaradan kim olduğunu tanıdığımı biliyormuş gibi. Sesi sanki biraz gergin çıkmıyor muydu, neredeyse endişeli? Belki de değildi, belki bana öyle gelmişti.

Saat on buçukta durakta buluşmak için sözleştik. Kısa mesafe-

de bir yere gidecek yolcum vardı, sonrasında taksiyi park ettim ve sırada bekleyen Gelbert ile Axelson'a taksileriyle önüme geçmelerini işaret ettim. Beklerken düşünmemeye çalıştım. Çünkü beynimde yer kapma savaşı veren bütün fanteziler, bütün beklentiler boşunaydı, yakında öğrenecektim.

Yolcu koltuğunun kapısından içeri girdi ve sesini duymadan önce kokusunu aldım. Haziran'da kulübenin dışındaki çiçekli çayır. Ağustos'ta elmalar. Ekim ayında denizde esen batı rüzgârı. Tamam, abarttığımın farkındayım ama bende çağrıştırdığı şeyler bunlardı.

"Tekrar merhaba." Nefes nefese kalmış gibi çıkıyordu sesi, çok hızlı yürümüş gibi. Düşündüğümden biraz daha yaşlıydı. Tabiri caizse sesi daha genç çıkıyordu. Belki o da benim için benzer bir şey düşünmüştü, telefonda daha çekici olduğumu, bilemiyorum. Ama Eirin bir zamanlar güzelmiş, buna şüphe yoktu. Skor yapılır mı, diye düşündüm. Evet, düşündüm, o kelimeyi, Palle'nin lafını. Gideri olan biri. Onu götürmek ister miydim? Evet, isterdim.

"Küpeme göz kulak olduğun için çok teşekkür ederim, Amund."

Doğrudan konuya girmişti. Bir an önce bitirmek ister gibi. Bunun sebebi utangaçlık mı, gerginlik mi, hayal kırıklığı mı bilmiyordum.

"İşte buyur" dedim ve ona küpeyi uzattım. "Eğer doğru küpeyi bulduysam, tabii."

Küpeyi elinde çevirdi. "Ah, evet" dedi yavaşça. "Doğru küpeyi bulmuşsun."

"Güzel" dedim. "Sanırım o kadar benzersiz bir küpe ki bir eşini bulmak kolay olmazdı."

"Doğru, doğru." Başını evet anlamında salladı küpeyi incelerken, sanki bana bakmaya cesaret edemiyordu. Sanki bakarsa istemediği bir şey başına gelecekti.

Hiçbir şey söylemedim, sadece nabzımın boğazımda atışını hissettim, o kadar şiddetli atıyordu ki konuşmaya çalışsam sesimdeki titremenin beni ele vereceğini biliyordum.

"Evet, teşekkürler yeniden" dedi Eirin ve beceriksizce kapıyı açmaya çalıştı. O da benim gibi biraz paniklemişti belki de. Doğal

olarak. Alyansıyla öylece oturuyordu. Makyaj yapmıştı ama sabah ışığı acımasızdı. Benden en az beş, bilemedin on yaş büyüktü. Ama skor yapılırdı. Hele ben küçük bir çocukken kesinlikle skor yapılırdı.

"Palle'yi tanıyor musun?" diye sordum sesim titremeden.

Tereddüt etti. "Tanıyorum ve tanıyorum."

Fazlasına ihtiyacım kalmamıştı. Durduk yerde insanın küpesi düşmez. Yan aynadan baktım. Ayna darbe almış ve vidası gevşemişti.

"Sanırım sıra bana geldi" dedim.

"Ah öyle mi" dedi. "Ama o zaman tekrar teşekkürler."

"Bir şey değil."

Dışarı çıktı, meydan boyunca yürürken onu izledim.

O bilmiyordu, hiç kimse bilmiyordu, ama tam da o an hapishanemden kurtulmuştum. Dışarıdaydım şimdi, o yabancı havayı içime çekiyordum, bu yeni ama korkutucu özgürlüğün tadını çıkarıyordum. Şimdi tek mesele buna devam etmek, bunu kullanmak, eski alışkanlıklara dönmemek ve kısa sürede kendimi tekrar dört duvar içinde bulmamaktı. Bunu başarabilirdim. Bir sonraki hareketimle bunu kendime kanıtlayacaktım.

Saat beşe kadar iyi bir gün geçirmiştim. Neredeyse hiç almadığım kadar bahşiş bile almıştım. Alışılmadık derecede iyi ruh halim, tabiri caizse yeni benliğim yüzünden miydi?

Taksiyi Palle'nin garajına park ettim. Orada duvarda asılı aletleri vardı ve halledilmesi gereken işi yapmak için yirmi dakika yetti.

Kendi arabama bindim, Wenche'yi aradım ve akşam yemeği için onun çok sevdiği markadan bir şişe beyaz şarap aldığımı söyledim.

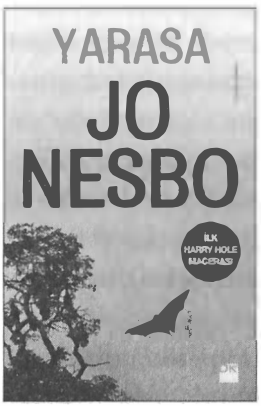
"Neyin var senin?" diye tekrar sordu, ama kahvaltı sırasında gösterdiği kızgınlık olmadan. Neredeyse merakla sormuştu. Evet, şimdi artık aslında yeni ben olduğuma göre, belki onun için de yeni olabilirdim.

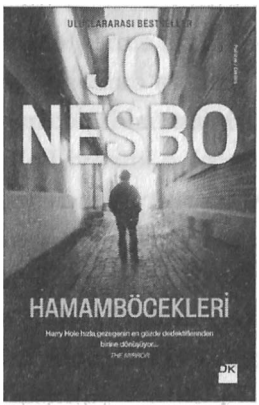
Bir elimle direksiyonu tutarken bir şarkı mırıldandım. Direksiyonu çevirdim. Direksiyon sallamayı seviyordum. Boşta kalan

elimi pantolonumun cebine sokarken garajda boşalttığım fren hidroliğini düşündüm. Palle'nin Eirin üstündeki kozunu merak ettim yoksa her ikisinin de birbiri üstünde bir kozu mu vardı? İlişkilerinin ne kadar eskiye gittiğini merak ettim. Küpeyi, onu ve Wenche'yi birbirine bağlamak üzere olduğumu anlayınca ondan yardım etmesini isteyecek kadar eskiye gittiği kesindi. Muhtemelen onu arayıp küpeyi sorunca hemen Wenche'yi aramıştı. O da hemen içindeki tek küpeyle kutuyu saklamıştı. Onları bir arkadaşına ödünç verdiğini iddia etmesi çok zekiceydi. Bu gece dışarı çıkacaktı, evet, ama Torill ya da başka bir arkadaşıyla buluşmayacaktı, plana göre Eirin'den aldığı küpeyi ona verecek Palle'yle buluşacaktı. Ama Wenche o küpeyi Palle'den hiç alamayacaktı. Palle arka koltukta yatarlarken Wenche'nin taktığı küpelerin neye benzediğini fark etmediği için değil, hayır; Eirin'in ona getirdiği küpenin etrafındaki, mavi bir ekvatoru andıran, dar halkayı fark etmesinin imkânı yoktu.

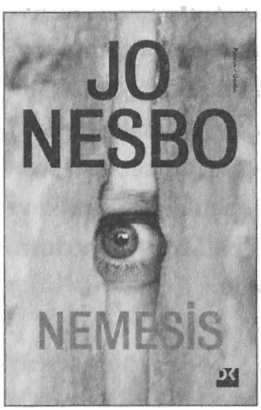
Ama Wenche bu gece Palle'den ne Satürn küpesini ne de kaybettiği küpeyi alamayacaktı. Kandırıldıklarını da asla anlamayacaktı. Çünkü Palle bu öğleden sonradan itibaren, nasıl derler, bizim aramızda olmayacaktı. O yüzden elindekiyle yetinmek zorundaydı. Benimle. Ama sanırım beni sevecekti. Yeni beni. Palle Ibsen'in ani ölümünden sonra taksi ruhsatını devralacak sıradaki kişiyi. Aynada kendime gülümsedim, boştaki elimi cebime soktum, bir zamanlar Wenche'ye verdiğim inci küpenin iğnesini kavradım. Gevşek ama aynı zamanda güvenli bir şekilde tutuyordum. Bir balonun ipini nasıl tutmanız gerekiyorsa öyle.

DK'da yayımlanmış kitapları

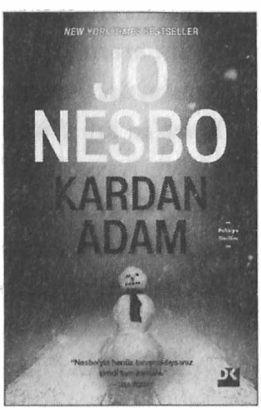

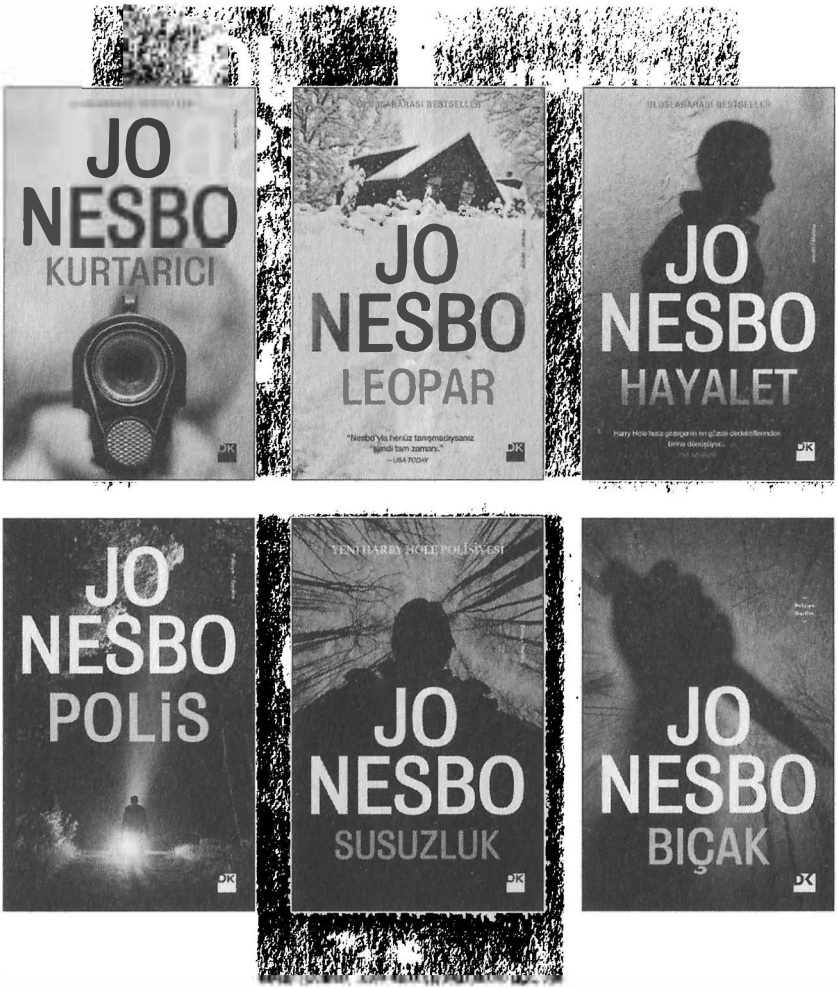

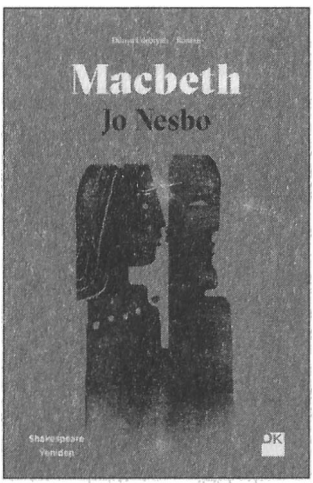

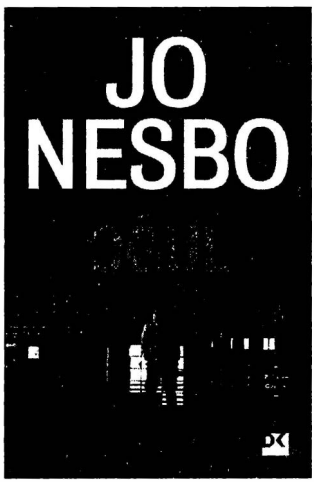

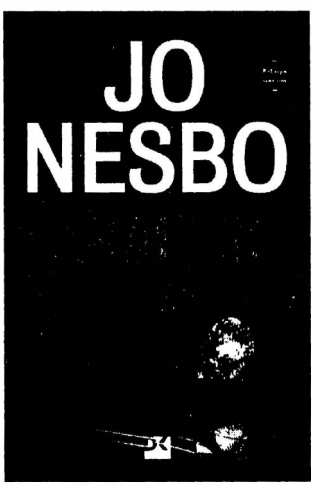

JO
NESBO
KURTARICI
ULUSLARARASI BESTSELLER
JO
NESBO
LEOPAR
"Nesbø'yla henüz tanışmadıysanız şimdi tam zamanı."
– USA TODAY
ULUSLARARASI BESTSELLER
JO
NESBO
HAYALET
Harry Hole hata gözgeçirin en güzide dedektiflerinden birine dönüşüyor...
JO
NESBO
POLİS
YENİ HARRY HOLE POLİSİYESİ
JO
NESBO
SUSUZLUK
JO
NESBO
BIÇAK

Macbeth
Jo Nesbo
Shakespeare
Yeniden

JO
NESBO

JO
NESBO

Jo Nesbo©Thron Ullberg

Yunan bir polis dedektifi, özel yaşamındaki bazı tecrübeler yüzünden bir kıskançlık uzmanına dönüşmüştür. Kalimnos Adası'nda bir Alman turist kaybolduğunda adaya o gönderilir. Uzakta başka bir ülkede, bir taksi şoförü, şirket sahibine ait aracın arka koltuğunda karısının küpesini bulur. Küpenin orada ne işi vardır? Ve Londra'ya giden uçakta bir kadın, kocasının onu en yakın arkadaşıyla aldattığını öğrendiği için canına kıymak üzeredir. Yanında oturan adam kimdir?

Kıskanç Adam ve Diğer Öyküler yedi suç öyküsünden oluşuyor. Nesbo, romanlarındaki tüyler ürperten suçları, zekâyı, beklenmedik sürprizleri, ince mizahı ustalıkla öykülerine taşıyor.

Çoksatan Harry Hole serisinin yazarı Nesbo ilk öykü kitabında romanlarının ayırt edici ana unsurlarını sergiliyor: Zekice kurgulanmış olay örgülerinde, arada insani duygu parıltıları gösteren derinden arızalı karakterler, içlerindeki karanlık tarafından sürekli yok edilme tehlikesi altındalar.

Booklist

JO NESBO

1960'ta Oslo'da doğdu. Norveç Ekonomi Üniversitesi'nde ekonomi ve işletme okudu. Dedektif Harry Hole polisiyeleriyle dünya çapında ün kazanan ve kitapları 51 dile çevrilen Nesbo, çocuk kitapları da yazdı. Aynı zamanda Di Derre rock grubunun solisti ve şarkı yazarıdır. Yazarın *Yarasa, Hamamböcekleri, Kızılgerdan, Nemesis, Şeytan Yıldızı, Kurtarıcı, Kardan Adam, Leopar, Hayalet, Polis, Susuzluk, Bıçak, Macbeth, Oğul* ve *Krallık* adlı romanları Doğan Kitap tarafından yayımlanmıştır.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

ISBN 978-625-6666-84-9

Sertifika no: 44919

9 786256 666849

Doğan Kitap